

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

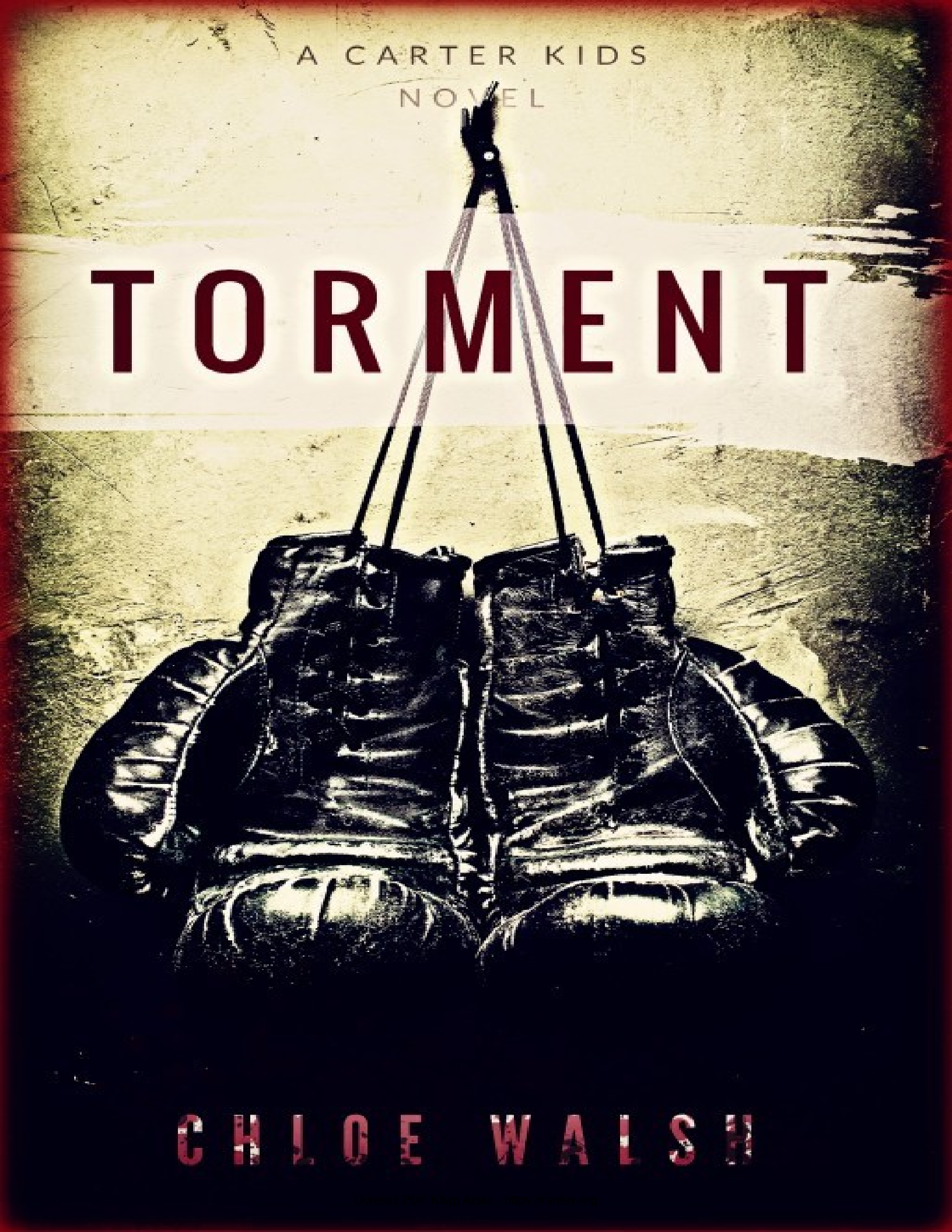
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A CARTER KIDS
NOVEL

TORMENT

A pair of worn, dark leather boots hanging by their laces from a metal hook. The boots are positioned centrally, with the laces forming a V-shape that points towards the top of the frame. The background is a textured, yellowish-brown surface, possibly a wall or a piece of paper, with some darker, more textured areas at the bottom. The overall tone is gritty and dramatic.

CHLOE WALSH

Torment
Carter
Çocukları #4
Chloe Walsh tarafından yayınlandı

Copyright 2016 by Chloe Walsh
Tüm hakları saklıdır. ©

Chloe Walsh'un eserin yazarı olarak tanımlanma hakkı, 2000 tarihli Telif Hakkı ve İlgili Haklar Yasası uyarınca kendisi tarafından ileri sür÷lm÷ştür.

T÷m hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere elektronik, mekanik, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez. başka bir biçimde veya ciltte veya kapakta ve sonraki alıcıya benzer bir koşul uygulanmaksızın dağıtılamaz.

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen her okuyucu için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen en sevdiğiniz perakendeciye geri dönün ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederim.

Torment,
Carter Kids #4,
İlk yayın tarihi, Aralık 2016 T÷m
hakları saklıdır. ©

Kapak fotoğrafı Shutterstock Inc. tarafından lisanslanmıştır.

Düzenleyen: Aleesha Davis
Smashwords Baskısı

Sorumluluk Reddi

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve Olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan y a d a ölmüş olay, yer ya da kişilerle olan benzerlikler rastlantısaldır.

Yazar, bu kitapta adı geçen tüm şarkı adlarının, şarkı sözlerinin, film adlarının, film karakterlerinin, ticari markalı statülerin, markaların ilgili sahiplerinin mülkiyetinde olduğunu ve onlara ait olduğunu kabul eder.

Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiştir/ilişkilendirilmemiştir veya desteklenmemektedir.

Chloe Walsh'un bu kitapta adı geçen hiçbir marka, şarkı, müzisyen ya da sanatçı ile hiçbir ilişkisi yoktur.

Tüm hakları saklıdır ©

Adanmışlık

Bu kitap annem için.
Michelle Kennefick.

Anne, seni seviyorum. E n kötü zamanlarımda yanımda oldun. Aylarca hastanede yattım ve depresyondaydım. Yıllar süren incitici sözler ve tutulmayan sözler. Hiçbir umut kalmadığında ve dünya bana sırtını döndüğünde, karanlığın içine daldınız, kollarınızı bana doladınız ve beni hayata geri çektiniz.

Sana o kadar çok pislik attık ve sen geri gelmeye devam ettin, bana koşulsuz sevginin gerçek anlamının ne olduğunu ilk elden gösterdin.

En çok sevdiğin insanı incitirsin derler, çünkü onun seni terk etmeyeceğini bilirsin. Yirmi yedi yıllık çalkantıdan sonra bunun doğru olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim.

İhtiyacım olduğunda köşemde savaştınız ve beni kendim için savaşmaya zorladınız - ya da her zaman söylediğiniz gibi 'Steady Up'.

Her zaman kolay olmadığını biliyorum. Acı ve kötü şanstın payımıza düşeni aldık ama şunu bilin ki sizi seviyorum ve sizi dünyaya değişmem. Sen harika bir büyükanne ve sevgi dolu bir annesin.

Dünyanın ışıltınızı köreltmesine asla izin vermeyin. Olduğunuz elmas gibi parlayın.

Benim için yaptıklarını asla unutmayacağım. Hayatımda beni bu noktaya kimin getirdiğini hatırlamamak gibi bir hataya asla düşmeyeceğim. Hayatımı sana borçluyum. Sözlerim sıradan, ama elimdeki tek şey onlar.

Seni ne kadar sevdiğimi kelimelerle ifade edemem.

Ben her zaman senin Clo'n olacağım.

İçindekiler

Telif Hakkı

Feragatname

İthaf Önsöz

Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm On

Birinci Bölüm On

İkinci Bölüm On

Üçüncü Bölüm On

Dördüncü Bölüm

On Beşinci Bölüm

On Altı Bölüm On

Yedinci Bölüm On

Sekizinci Bölüm

On Dokuzuncu

Bölüm Yirmi

Bölüm Yirmi Bir

Bölüm Yirmi İki

Bölüm Yirmi Üç

Bölüm Yirmi Dört

Bölüm Yirmi Beş

Bölüm Yirmi Altı

[Yirmi Yedi Bölüm](#)

[Yirmi Sekiz](#)

[B ö l ü m Y i r m i](#)

[Dokuz Bölüm Otuz](#)

[Bölüm Otuz Bir](#)

[Bölüm Otuz İki Bölüm](#)

[Otuz Üç Bölüm Otuz](#)

[Dört Bölüm Otuz Beş](#)

[Bölüm Oynatma](#)

[Listesi](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Yaklaşan Yayınlar](#)

[Chloe Walsh'un Kitapları](#)

[Teşekkür](#)

Okuma sırası:

Carter Çocukları'nın hikayesinin derinliğinden tam anlamıyla faydalanmak için okuyucunun Kırık Seri ile başlaması tavsiye edilir.

Bu seri

okuma sırası aşağıdaki gibidir:

1. Düşüşümü Kır
2. Parçalara Ayrılmak
3. Üzerime Düş
4. Sonsuza dek düşeceğiz
5. Hain
6. Her zaman
7. Diken
8. Uysal
9. Azap

Carter Çocukları Serisi için en az dört ve muhtemelen Kırık Serisi için iki kitap daha yolda. Yayın bilgileri ve tarihleri Chloe'nin sosyal medya sayfalarında yayınlanacaktır ve web sitesi ile paylaşılacaktır.

Önsöz

Teagan

On yedi yaşımdayken konfor alanımdan çıkarıldım ve yılan çukuruna atıldım.

Kabuslarım hızla gerçeğe dönüştü ve hayatım her gün gözlerimin önünden geçti.

Gençliğimde hatırlamak istemediğim çok şey vardı. Ve asla unutmak istemediğim tek bir kısmı.

Sadece bir kişi...

Noah Messina, mükemmel bir şekilde planlanmış hayatımda bir şimşek çakması gibiydi. Her şeyi düzene koymuştum ama o planlarımı paramparça etti. Bana daha önce hiç göstermediğim kadar sevgi gösterdi ve karşılığında içimde var olduğunu hiç bilmediğim duyguları ortaya çıkardı.

Birlikte tam bir karmaşaydık; hiçbir şeyi doğru yapamıyor gibiydik, birbirimizi delirtiyorduk ama işin aslı Noah beni pek çok açıdan kurtarmıştı.

Ondan önce, ebeveynsiz bir dünyada kaybolmuş, uyum sağlamak için mücadele eden ve dünyadaki yerimi bilmeyen yalnız bir kızdım.

Pek çok konuda bana karşı çıktı. Neredeyse hiçbir konuda anlaşamıyorduk. Ama içimdeki o ateş, onun varlığında en parlak yanan ateş, Tanrım, o ateş bağımlılık yapıyordu. Onun kontrolü dışında olan şeyler için ona kızarak ve ona kızarak çok zaman geçirdim.

Pek çok şeyi değiştiremezdi ama beni onlar aracılığıyla severdi.

Sanırım bu hayatta en önemli şeyin bu olduğunu şimdi anladım.

Başka bir dünyada, başka bir yaşamda, bir şekilde orada olacağını biliyordum. Bunu biz seçmedik. O bizi seçti. O beni sevdi, ben de onu sevdim ve bunun seçimlerle hiçbir ilgisi yoktu. Sadece öyleydi.

İçimizde yerleşik bir mekanizma gibi, aynı madalyonun iki yüzü yüz ve kaderimizde birbirimizle birlikte olmak var. Birlikte olmak istemesek bile. Artık duygularımla savaşmaya çalışmanın bir anlamı olmadığını biliyordum. Hayatım, yürüdüğüm ve bundan sonra yürüyeceğim her yol beni kaçınılmaz olarak Noah'ya geri götürecekti.

İşte yıllar sonra buradaydık, hâlâ dağınıktık, hâlâ aşıktık ve hâlâ bu kafa karıştırıcı dünyada yolumuzu bulmaya çalışıyorduk. Nereye ait olduğumu ya da amacımın ne olduğunu bilmiyordum ama her ne olursa olsun yanımda Noah'ın olacağını biliyordum.

İstediğimi hiç bilmediğim her şeydi ve hayatım boyunca özlemini çektiğim her şeyi onda bulmuştum.

Kabul.

Güvenlik.

Sevgiler.

Tutku.

O oradaydı, sanki bu dünyaya benim diğer yarım olmak için gelmişti.

Diğer parçam olmak için.

O benim istenmeyen kahramanımdı ve ben de onun istenmeyen zayıflığıydım....

Birinci Bölüm

Teagan

Kendime geldiğimde steril kokulu bir odadaydım ve etrafımda bir kamyon dolusu bip sesi çıkaran monitör vardı.

Bulanık görüşümü netleştirmek için hızla gözlerimi kırptıştırırken, sol elime keskin bir acı saplanınca olduğum yerde durdum.

Yere baktığımda elimin arkasına yapıştırılmış serumu fark edince sessiz bir iniltiyi bastırdım.

Anında, canlı görüntüler ve istenmeyen anılardan oluşan bir tirat beni sular altında bıraktı.

Olanları anlamlandırmak için kendimi zorlarken dudağımda ter damlaları oluştu. Kanlı cesetlerin ve kurşun deliklerinin görüntüleri zihnime sızdı ve öleceğim güne kadar peşimi bırakmayacak olan sesi de beraberinde getirdi - o günün çok uzak bir gelecekte olmayacağını vaat eden tehdit.

"...Ve sırada sen varsın," diye alay etti adam, memurlar onu odadan çıkarırken bana zalimce gülümsedi. "Senin için özel bir şeyimiz var, sürtük..."

Yatak çarşaflarını yumruklarımla sıkarak titrek bir nefes aldım ve boynumu bir tarafa doğru uzattım.

Gözlerim yatağımın yanındaki koltukta uyuyan kocama takıldı ve neredeyse kendimi kaybediyordum. Hâlâ o kanlı beyaz gömleği giyiyordu ama gömleğin düğmeleri açılmıştı ve sağ kolunu saran taze görünümlü askı ortaya çıkmıştı.

Cehennem gibi görünüyordu.

Gözlerinin etrafında koyu halkalar vardı. Çenesi birkaç günlük kirli sakalla kaplıydı ve onu uyandırmaya korkuyordum. Olanlardan sonra o kahverengi gözlerin bana baktığını görmek beni dehşete düşürmüştü.

Nasıl hissediyordu?

Otelde olanlar için beni suçlar mıydı?

Suçlu ben *miydim*?

Çenemi kapalı tutmalıydım.

Hayır, dün gece söylemem gereken şey şuydu: "*Noah, korkuyorum. Beni terk etmeyeceğine söz ver.*" Bunun yerine, korkumu ve endişemi, zararsız bir ölüm ve acı kan banyosuyla sonuçlanan bir insan avına dönüştürmeyi başarmıştım.

Tommy.

Tuhaf bir ses beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve dörtmala koşan at nallarının sesinin nereden geldiğini duymak için kıpırdamadan durdum. Sesin bedenimden geldiğini fark ettiğimde, boğazımdan kırık bir rahatlama hıçkırığı döküldü.

"İyisin!" Elimi karnıma götürürken vücudumun rahatlayarak sarktığını hissettim. Hiçbir şey hissedemiyordum ama *duyabiliyordum*.

Bebeğimin kalp atışları odayı dolduruyordu ve bu şimdiye kadar duyduğum en rahatlatıcı sesi.

"Seni şimdiden seviyorum," dedim içimde büyüyen çocuğa, kalbimin patlayacağını sandığım kadar şiştiğini hissederek. Burnumu çekerek başımı yastığıma yasladım ve iç çektim.

"Thorn."

Kocamın dudaklarından dökülen bu isimle irkildim, sıçradım ve ellerim karnıma sıkıca kenetlendi. Yüzümü ona dönerek zorla gülümsedim. "Merhaba."

Sandalyesinden fırlarken Nuh'un gözlerindeki rahatlama gerçek ve içtendi.

İki adımda aramızdaki boşluğu doldurdu ve beni kollarına aldı.

"Şükürler olsun bebeğim," diye fısıldadı, sesi çiğ ve yırtıktı, üstümden. Titriyordu, gözle görülür bir şekilde titriyordu ve endişeyle kaşlarımı çattım. "Senin için çok endişelendim." Burnumu okşamadan önce dudaklarımı öptü. "Dünden beri dışarıdasın."

"Öyle mi?"

Noah gözleriyle buluşmasa da gülümsedi. "Evet, Thorn. O güzel gözlerini açmanı beklerken neredeyse aklımı kaybediyordum."

"Özür dilerim," dedim, başka ne diyeceğimi bilemeden. "Tanrım, çok yorgunum." Göz kapaklarım çimento blokları tarafından aşağı çekiliyormuş gibi hissediyordum. Onları zorlukla açık tutabiliyordum.

"Ciddi şekilde susuz kalmışsın," dedi yumuşak bir sesle. "Kendini paramparça hissediyor olmalısın."

"Peki ya sen?" Elimle geniş sırtını kavrayarak sordum. "Vuruldu mu?" Kalbim endişe verici bir hızla atmaya başladı. Noah'nın bedenimi kendi bedeniyle sardığı ve beyaz gömleğine yayılan parlak kırmızı kanın anısı zihnimi dehşetle doldurdu. "Tanrım, Noah, seni *vurdular*."

"Ben iyiyim," diye cevap vermekte gecikmedi, titreyen sinirlerimi yatıştırmakta gecikmedi. "Doğruca içinden geçti."

"Doktor ne dedi?" Muğlak cevabını geçerli bir cevap olarak kabul etmeyerek sordum. "Ameliyat mı oldun?" Kocaman göğsünü iterek gözlerinin içine bakmaya çalıştım. "Tüm parçaları çıkardılar mı?" Doktorların kocamın içini açtığı düşüncesiyle bir ağız dolusu safra yuttum. "Senin için çok endişelendim."

"Çok mu endişelendin?" Noah kaşlarını kaldırdı ve genişçe sırıttı. "Thorn, o küçük kışınla horlayıp duruyorsun."

"Uykumda o zaman," diye karşılık verdim, yüzüm kızarmıştı. "Rüyalarımda senin için endişeleniyordum."

"Thorn, ben iyiyim." Noah omuz silkerek ekledi: "Omzum iyileşene kadar birkaç hafta dövüşlerden uzak kalacağım ama hepsi bu."

"Hepsi bu kadar mı?" Ona bakakaldım. "Biri *seni vurdu*." Bunu milyonlarca kez söylemiş gibi hissediyordum ama yine de tekrarlardım. "*Vuruldu*." Anlamadı mı? Anlamış gibi görünmüyordu. "Seni *öldürebilirlerdi*," diye ekledim, sesimdeki kesik duyguyu duyarak. "Seni orada neredeyse kaybediyordum, biliyorsun."

"Ama sen yapmadın."

"Hayır," diye tükürdüm. "Yapmadım, ama tüm bu olanlar hakkında bir tür duygu gösterebilirdin."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum," diye homurdandım. "Bunun ne kadar ciddi olduğunun biraz farkında olmaya ne dersin, göt herif?"

Noah eğlenerek kaşlarını kaldırdı. "Vay be, beş dakikadır uyanıksın ve şimdiden bana hakaretler yağdırmaya başladın." Yatağımın kenarına oturarak bedenime doğru eğildi ve sırıttı. "İyi olduğunu gördüğüme sevindim."

Kollarımı göğsümde kavuşturarak, "Evet," diye homurdandım. "Hamileyim ama hâlâ kendimim."

"Bir kız, Thorn," diye ekledi, bana şefkatle gülümseyerek, tüm odağı yüzümdeydi. "Bir kızımız olacak."

İşte tam o anda aklım başımdan gitti.

"Bir kız mı?" Bakışlarımı karnıma indirdim ve sonra tekrar Noah'nın yüzüne baktım. Yarı gülerek, yarı hıçkırarak rahatlarak gözlerim yaşlarla doldu. "Kız mı?"

Noah başıyla onayladı. "O mükemmel, bebeğim. Yirmi haftalık."

Umutsuzca her şeyi anlamaya çalışırken başımı salladım.

Bu kadar kısa sürede çok şey olmuştu.

"Ben... ha?" Ağzım açık kaldı. "Yirmi hafta mı?"

Benim neyim vardı böyle?

Geçtiğimiz beş ay boyunca vücudumda büyüyen bir bebek olduğunu nasıl bilmezdim?

"O iyi mi?" Panikleyerek boğuk bir sesle söyledim. "İyi olduğuna emin misin?"

"Eminim." Noah hüzünlü bir iç geçirdi. "Onu ultrasonda kendim gördüm."

Bir an için bu sözlerin zihnime yerleşmesine izin verdim ve başka bir endişe başlamadan önce içime dolan rahatlama hissinin tadını çıkardım.

Yüzümü yukarı doğru eğerek kocama baktım. Gözlerindeki acı nefesimi kesti. Gözlerinin altındaki koyu halkalar ve yüzündeki endişe çizgileri kalbimi acıttı. O acı çekiyordu. Ve ben suçluluk duygusu içinde boğuluyordum. "Benden nefret mi ediyorsun?"

"Senden nefret mi ediyorum?" Noah üzerime eğilmiş, nasırlı kocaman eliyle yüzümün yan tarafını okşarken bitkin görünüyordu. O el ki birkaç saat önce kafesteki rakibine acı çektirmişti. "Tanrım, Thorn," diye homurdandı, sesi dökülmemiş duygulardan dolayı cılız ve kalındı. "Söylediğin saçmalıklar..."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye karşı çıkmaya zorladım kendimi. Uzanıp elini kendi elimle kavradım ve iç çektim. Dokunuşundan yayılan sıcaklık, anlamak istediğimden çok daha fazla düzeyde rahatlatıcıydı. "Demek istediğim beni suçluyor musun?" Gözlerimi yavaşça kırpıştırarak kocamla göz göze geldim ve onun bakışlarını üzerimde tuttum. "Tommy ile aranızdaki kötü ilişkiyi bitirdiğiniz için."

Bitiriyor musun?

Neyim vardı benim?

Noah'nın en iyi arkadaşı gözleri önünde vahşice öldürülmüştü ve ben bitmiş kelimesini mi kullanmıştım?

Birinin bana ağız tıkacı alması gerekiyordu.

Noah'nın gözleri bulutlandı. Onun kırılganlığını görme fırsatını benden ve diğer herkesten esirgeyen, kapanmasına alışkın olduğum kepenkler yüzüme sıkıca kapandı. "Tetiği sen çekmedin, Teagan."

Teagan.

Ürperdim.

Genelde Noah bana Thorn derdi.

Bana tam adımla seslenmesi kızgın olduğu anlamına geliyordu. Hem de çok.

"Noah..."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye tersledi ve sözümü çabucak kesti. "Bu konuda konuşmak zorundasın," diye nazikçe karşı çıktım.

"Ne hakkında konuşacaksın? Sevdiğim insanların incindiği gerçeğinden mi? Çünkü etrafımda olan şey bu, Teagan. İnsanlar yaralanıyor ve öldürülüyor." Sesi de ruhu gibi kırılmıştı. Serbest bırakılmamış bir öfkeyle kabarıyordu.

"Evet," diye ısrar ettim, daha derine inmesini istiyordum. "Hadi, Noah. Bana kafanda ne olduğunu söyle," diye ekledim. "Çıkar içindekileri."

"Bilmek istemezsin." "Dene bakalım."

"Bekliyorum," dedi, çenesi sıkılmış, kahverengi gözleri parlıyordu. Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Bekliyor musun?"

"Evet." Arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sıradakinin kim olduğunu görmek için bekliyorum."

Farkına vardım. Sırada kimin yaralanacağını kastediyordu. Ya da daha kötüsü. "Noah, böyle düşünemezsin..."

"Kyle mı olacak?" Sözünü kesti. Ondan gerginlik yayılıyordu. "Yoksa Lee mi?" Konuşurken iri gövdesi gözle görülür biçimde titriyordu. "Ya da üçüzlerden biri? Ya da sen..." Sözleri boğazında düğümlendi. "Bunu benim için kolaylaştırmayacaklar Teagan. Beni pişman edecekler." Noah hırlayarak elini saçlarında gezdirdi. Boğazından çıkan ses yaralı bir hayvanınki gibiydi. "Bunu onlar için kolaylaştırdım."

"Nasıl?" Bu saçmalığa zerre kadar inanmayarak talep ettim. "İnsan olarak mı?"

Kocam bana ters ters baktı. "Yapmamalıydım..."

"Neye sahip olmamalıydın, Noah?" Şimdi onun sözünü kesen bendim. "İnsanları önemsemeye izin mi vermeliydin?" Şimdi öfkeli olan bendim. "Mutlu olmana izin verdin mi? Sevmeye?" O pisliklerin Noah'ya böyle hissettirdiğini bilmek beni öfkeliyordu.

"Her birinizi onların doğrudan ateş hattına soktum," diye karşılık verdi, açıkça tedirgindi. Gözlerini kapatarak başını salladı ve sanki fiziksel bir acı çekiyormuş gibi inledi. "Teagan, sen benim hayatımsın. Eğer orada sana bir şey olsaydı..."

"Noah," diye araya girdim, acısını hafifletmek için çaresizce. "Ben burada senin yanıdayım." Bedenini kendime doğru çekmeye çalıştım ama kıpırdamadı, ben de onun yerine yanağını avuçlamakla yetindim. "Bu senin suçun değil."

"Benim suçum değil," diye şakayla karışık güldü. "Sen lanet olası bir hastane yatağındasın." Başını sallayarak derin bir nefes aldı ve ekledi: "Ve T morgda bir döşemenin üzerinde..."

Kapının çalınması ve ardından birinin boğazını temizlemesi kulaklarımı doldurdu. Kapı aralığında duran kişiyle göz göze geldiğim anda ciğerlerimdeki hava kayboldu. Noah hemen gerginlikle sarmalanmıştı.

"Yeğenimi görmeye geldim."

"Sekiz yıl kadar geç," diye homurdandı Noah nefesinin altından, gözleri tehditkâr bir şekilde Max Jones'a kilitlenmişti.

"Noah," diye tısladım, elimi onun şişkin pazusuna doladım. "Sorun yok." Dikkatimi Max Amca'ya çevirerek parlak bir şekilde gülümsedim ve başımı salladım.

Amcam hastane odama belirsiz bir adım attı, gözleri yüzümle kocamın muhteşem vücudu arasında gidip geliyordu, her an beni savunmaya hazır bir şekilde bedenimi kuşatmıştı.

Bir elinde, Nuh'un tiksintiyle küçümsediği bir demet çiçek taşıyordu. Amcamdan nefret ettiğini biliyordum. Bunun için iyi bir nedeni vardı. Noah'nın hapisanede fazladan on sekiz ay geçirmesinin nedeni amcamdı. Tüm bunları biliyordum ama yine de onun varlığının içimde yarattığı mutluluğu gizleyemiyordum.

Max Amca yatağımın yanına ulaştığında endişeyle "Hey," dedim. Ellerimi kullanarak kendimi derme çatma bir oturma pozisyonuna getirdim ve gülümsedim. "Geldiğiniz için teşekkürler."

"Teagan," diye mırıldandı, sesi alışılmadık derecede kalındı. Bana bakarken yaşadığı kargaşayı görebiliyordum. Utanç, suçluluk, acı ve sevgi gözlerinde parlıyordu. "Tanrı'ya şükürler olsun." Çiçek demetini hastane komodininin üzerine koydum.

Max Amca elimi kendi eliyle tuttu. "Kaza geçirdiğini söyleyen telefonu aldığımda neredeyse aklımı kaybediyordum."

"Ben iyiyim," dedim ona, amcamın elini elimde hissetmenin keyfini çıkararak. Uzun zaman olmuştu ve onu çok özlediğim gerçeğini saklayamıyordum.

Noah'dan gelen alaycı homurtuyu ya da amcam elimi tuttuğunda vücudunun daha da gerginleştiğini fark etmedim.

"Bu saçmalık," diye tersledi Noah sonunda. "Sana karşı tam bir maşa oldu, Thorn," diye ekledi, açıkça öfkeliydi. "Peki ne oldu? Elinde çiçekler ve birkaç güzel sözle buraya geldi diye her şey unutuldu mu?"

"Noah," diye mırıldandım, utanarak. "Burada olmaz, lütfen..."

"Hatalarımı kabul edecek kadar erkeğim," diye araya girdi Max Amca, hepimizi şaşırtarak. Hem Noah hem de ben dönüp ona baktık.

"Olayları daha iyi idare edebilirdim," diye ekledi dikkatle. "Kaygılarımın ve gururumun kalbime hükmetmesine izin verdim ve bunun için üzgünüm."

"Sorun yok," diye amcama güvence verdim ve elini sıkıca kavradım. "Artık buradasın."

"*Şimdi de burada mısın?*" Noah öfkeyle tekrarladı. "Ne ikiyüzlülük ama." Bununla birlikte Noah ayağa fırladı ve arkasına bile bakmadan hışımla odadan çıktı.

"Gideyim mi?" Max Amca sordu.

Başımı salladım ve iç çektim. "Noah değişimi sevmez." *Güvenmiyor...* "Senin ortaya çıkman onu şaşırttı." *Yüzyılın yetersiz ifadesi.* "Kendine gelecektir." *Umarım...*

"Buraya sürüşmeye neden olmak için gelmedim," diye ekledi Max huzursuz bir ses tonuyla, olmayan kocamın ardından bakarken. "Sorun istemiyorum."

"Peki ne istiyorsun?" Açık sözlülüğümden utanarak kendimi daha rahat bir pozisyona getirdim ve iç çektim. Tanrım, kendimi bulaşık suyu kadar güçsüz hissediyordum. "Buraya köprü kurmaya mı geldin?"

Max gülümsedi. "Duruma göre değişir." Noah'nın daha önce boşalttığı koltuğa doğru ilerleyerek oturdu. Ellerini birbirine kenetleyerek neredeyse suçluluk duygusuyla bana baktı. "Bu kadar uzun süre devam etmesine izin vermemeliydim."

"Hayır," diye kabul ettim. Kavgamız neredeyse on yıldır devam ediyordu ve ben birçok kez aramızdaki uçurumu iyileştirmeye çalışmış olsam da amcamın gururu buna engel olmuştu. "Ama şimdi buradasın."

"Kyle beni aradığında," diye söze başladı Max. "Ve bana neler olduğunu anlattığında, aramızda olan her şey çok... önemsiz göründü." Başını sallayan Max bir elini kızıl gri saçlarında gezdirdi ve içini çekti. "Tek düşünebildiğim, eğer ölürse, işleri düzeltmek için bir şansım olmayacağıydı."

"Max Amca..."

"Hayat her zaman çok kalıcı görünüyor," diye devam etti. "Ta ki öyle olmadığını fark edene kadar... Ta ki bir sabah uyanıp bunun çok geçici olduğunu anlayana kadar."

"Hiçbir şey değişmedi," diye hemen belirttim.

Max şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Sol elimi kaldırarak önümde tuttum ve amcamın yüzük parmağını çevreleyen kalıcı siyah bandı görmesini sağladım. "Noah benim kocam." Elimini karnıma doğru indirdim. "Ve bu da onun çocuğu." Derin derin yutkunarak kendimi şöyle demeye zorladım: "Seni seviyorum Max Amca - her zaman sevdim- ama bir daha beni seçim yapmaya zorlarsan, onu seçeceğimi bilmelisin. Her seferinde."

Noah

Onu orada istiyordu.

İyi kalpli doktorun elinde bir demet çiçekle Teagan'ın hastane odasına girmesini izlerken inançsızlık görüşümü bulandırmıştı. Amcasının yaklaşmasını izlerken gözlerindeki ifade beni kıskançlıktan hasta etmişti.

Ve neden ona çiçek götürmeyi düşünmedim ki?

İyice tiksiniş bir halde, Max'in karımla arasındaki boşluğa sahip çıkmasını yarı dehşet içinde izlemiştim. O pislik neredeyse on yıl boyunca karıma lanet olası bir dışlanmış gibi davranmıştı ve karım ona bir parça ilgi gösterir göstermez onu kollarını açarak geri mi karşılıyordu? Belki de yetiştirilme tarzımdan kaynaklanıyordu ama gerçekten anlamıyordum.

Kendimi kaybedip dikişlerimi patlatmadan ve ona yeni bir göt deliği açmadan önce oradan defolup gitmiştim.

Yapmak zorundaydım.

Tommy'nin cesedinin bu hastanenin bodrum katındaki dondurucuda saklandığını bile bile orada bulunamaz, bu saçmalığın ortaya çıkışını izleyemezdim.

Şu anda bile, Boulder'daki St. Luke Hastanesi'nin koridorlarını arşınlarken, öfkem beni ele geçirmekle tehdit ediyordu.

*En iyi arkadaşım benim yüzümden
öldü... Çünkü karımı çok
seviyordum...*

Aklımın bir köşesinde, Max'in gerçekten kızdığım kişi olmadığını biliyordum ama buradaydı, hıyarın tekiydi ve iyi iş çıkaracaktı.

"...Bay Messina, büyük olasılıkla sağ kolunuzdaki tam hareket kabiliyetini asla geri kazanamayacaksınız..."

Omzuma saplanan acı içimdeki ateşi körükledi ve intikam arzumu daha da keskinleştirdi.

JD Dennis'i öldürecektim.

Bu dünyadaki son şey olsa bile, o sıçan piçin hayatını elinden alacaktım, tıpkı kuklasının Tommy'ninkini aldığı gibi.

Göz ucuyla Lucky'nin koridorun sonundaki bir gazoz makinesine yaslandığını gördüm.

Vurulma olayından beri burada mıydı? Lanet olsun.

Arkadaşıma doğru ilerlerken, göz göze gelene kadar durmadım ve o zaman bile ikimiz de bir asansörde saklanıp zemin kata inene kadar devam ettim.

Lucky tek kelime etmedi, asansörün sesi duyulup kapılar açıldığında bile. Sessizce peşimden geldi, beni hiç sorgulamadı, nereye gittiğimizi hiç sormadı.

Otoparka vardığımızda Lexus'uma yöneldim, anahtarlıkla kilidini açtıktan sonra hızla içeri girdim. Lucky sözünü sakınmadan yolcu tarafındaki kapıyı açtı ve içeri girdi.

Tehditleri kolayca kabul eden bir adam değildim. Ailesine yönelik doğrudan bir saldırıyı sineye çekecek bir adam da değildim.

Hayatta olmaz.

Mantığım gayet mantıklıydı ve arabanın kat ettiği her kilometrede berraklığım artıyordu.

Koşmayı bırakmıştım.

Dennis ailesinin kaltağı olmaktan bıkmıştım.

Bu hıyar artık iplerimi çekemezdi ve bunu öğrenmesinin tam zamanıydı. Kendimi dolambaçlı dağ yollarında kolayca ilerlerken buldum. The Hill'den uzakta geçirdiğim onca yıldan sonra bile ezbere bildiğim yollar.

"Dostum," dedi Lucky sonunda, karanlıkta ilerlerken aramızdaki sessizliği bozarak. "Sana işini falan anlatmaya çalışmıyorum ama daha yeni vuruldun." İç çekerek ekledi, "Sence de, ne bileyim, bir süre sakın olman gerekmiyor mu?"

"O hıyar bir metre aşağıya indiğinde daha sakın olacağım." Çenemi sıkarak başımı bir o yana bir bu yana çevirdim. "Sıçan piç bunu hak etti. Bir hayat için bir hayat."

"Ah," dedi Lucky, sonunda anlamıştı. "Yani JD'yi öldürecek miyiz?" Bunu havalı bir şekilde söylemesi sinirlerimi bozdu. "Boktan bir hafta sonunun ilginç bir sonu oldu bu."

"Ne?" Ben talep ettim. "Bunu yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Lucky sakince, "Hayır," diye cevap verdi. "Bunu yapacağını biliyorum. Sadece şaşırdım, hepsi bu."

"Şaşırdın mı?" Şimdi bağıırıyordum. Elimde değildi. "O öldürdü Tommy, dostum. Onun hayatını aldı."

Hırlayarak ekledim, "Arabadan çıkmalısın."

"Ve seni kendi başına mı bırakayım?" Lucky bön bön baktı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Nereye gittiğimi biliyorsun." Yarım on yıldır her gece Lucky'ye taş ocağını ayrıntılarıyla anlatmışım. Adam muhtemelen burayı benim kadar iyi biliyordu. "Ne yapacağımı biliyorsun," diye ekledim, yumruğumu direksiyonun soğuk, sert derisine sıkarak. "Seni bırakabilirim ve sen de eve dönüp hiçbir sorun yokmuş gibi davranabilirsin."

Lucky sakince, "Bunu tek başına yapmayacaksın," diye cevap verdi, bu gece için planladığım şeyden en ufak bir rahatsızlık duymamış gibi görünüyordu. "Ben senin arkadayım dostum." Bir duman bulutu çıkaran Lucky, sigarasının külünü açık yolcu tarafındaki camdan dışarı savururken dudağını yukarı doğru kaldırdı.

Uzun sarı saçları eğreti bir at kuyruğu şeklinde arkaya doğru toplanmıştı, bu da onu bildiğimden daha az tehlikeli gösteriyordu. Eyalet hapisanesinde on bir yılını lanet bir kedicik olduğun için yatmadın.

Hayır, o eller başka bir insanın hayatını söndürmüştü.

"Eğer yakalanırsak, içeri geri döneriz," diye uyardım onu. "Ve sen hâlâ şartlı tahliyedesin." Başımı yana çevirerek yüzüne baktım. "Benim pisliğime bulaşmak yapman gereken son şey dostum."

"Sanki başka seçeneğim varmış gibi konuşuyorsun," diye cevap verdi. "Noah, kaybedecek hiçbir şeyim yok dostum. Tanrı'ya şükür anlamıyorsun ve umarım hiçbir zaman da anlamazsın ama inan bana bu iş bende."

Haley'den bahsediyordu.

Lucky'nin yaptığı her şey hep öldürülen kız arkadaşına geri dönüyordu.

Ama benim için hayatını bir kenara atması, yapmasına izin verebileceğim bir şey değildi.

"Sadece senin için değil," diye ekledi düşüncelerimi okuyarak. "Hastanede deli gibi aşık olduğum bir kız var. Ve söz konusu kızın karnında bir çocuk var. Onu da güvende tutmak istiyorum Noah. Arkama yaslanıp başka bir kızın ölümünü izlemeyeceğim."

"Yeterince adil." Söyleyecek bir şey kalmamıştı. O kararını vermişti ve ben onu hiçbir şekilde etkileyemeyecektim. Dürüst olmak gerekirse, burada benimle olmasından memnundum. O sakin ve soğukkanlıydı ve benim olmadığım her şeye sahipti. Oldukça iyi bir takım oluşturmuştuk ve aramızda on yedi yıldan biraz daha az hapis cezası vardı.

Taş ocağına girdiğimiz anda anılar beni bombardımana tutmaya çalıştı ve ben onları bastırarak içimde derin bir yere gömdüm.

Bir daha asla onlarla uğraşmak zorunda kalmayacağım bir yerde.

Onca yıldan sonra buraya dönmek buruk bir his veriyordu. Eskiden buradan nefret ederdim. Her şey için burayı suçlardım.

Şimdi etrafıma baktığımda, buranın sadece ıssız bir taş ocağı olduğunu fark ettim. İçimdeki nefreti ortaya çıkaran yer burası değildi.

İnsanlardı.

Motoru durdurdum, el frenini çektim ve farları açık bırakarak arabamdan çıktım.

Eğer buraya dönerek Tommy'nin cinayetinin kefaretinin ödemeyi umuyorsam, hayal kırıklığına uğrayacaktım.

Burası ölü bir yerdi.

Görünürde kimse
yoktu.

Hayal kırıklığı içimde alevlendi.

"Demek buraya kadarmış," dedi yanıma gelen Lucky. Etrafındaki ıssız depolara ve yanmış arabalara bakarak kaşlarını kaldırdı. "Tam olarak tarif ettin dostum."

Önümde birkaç adım atmasını izledim. "Ölüm kokusu," diye seslendi. "Çok boğucu."

"Biliyorum." İçinde büyüdüğüm dünyaya hiç girmemiş biri için ölümün kokusundan bahsetmek kulağa çılgınca gelebilirdi. Ama benim için hepsi çok gerçektir. Buradan bir kamyonun kasasında götürüldüğüne tanık olduğum cesetlerin sayısını unutmuştum. Dinlendikleri yer dağlardı, bizden kilometrelerce yukarıda. Sığ mezarlar bu topraklara serpilmişti ve ölülerin her bir hayaleti burayı istila etmiş gibiydi.

"Neredeyse kötü niyetli," diye ekledi Lucky, tam da düşündüğüm şeyi kelimelere dökerek.

Bakışlarımı aşağıya çevirdim ve hemen kan lekeli çakıl taşlarına odaklandım.

Kan lekelerine bakılırsa, birileri bu yerde domuz gibi sıkışıp kalmıştı ve çok da uzun zaman önce değildi.

Kısa bir süre önce birinin son nefesini verdiği yerin yanında durmama rağmen, içimde hiçbir şey kıpırdamadı. Ne bir gram acı, ne korku, ne de üzüntü. Bugünlerde hissedebildiğim tek duygu öfkeydi.

Evet, öfke doluydum.

JD'yi ya da onun pisliklerinden birini görüp bu işi bitirmeyi umuyordum.

Kaçmaktan ve arkamı kollamaktan bıkmıştım. Artık bunu yapamazdım.

Sevdiğim insanlar sonuçlarını hayatlarıyla öderken olmazdı.

Lucky ve ben duygusuz bir şekilde yanmış taş ocağının etrafından dolaştık ve büyük bir halkanın yanmış ve kararmış olduğu bir alana doğru yürüdük.

Ringin kenarında dururken aşağı baktım ve kaşlarımı çattım. O ringde kaç adamla dövüşmüştüm?

O cehennem çemberinde ölümle kaç kez burun buruna gelmiştim?

Sayılamayacak kadar çok...

"Messina," diye bir ses geldi arkamdan ve dikkatimi düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Sesin yüzünü tanımak için arkamı dönmeme gerek yoktu. Hafızama kazınmış bir sestti.

"Gonzalez," diye onayladım, gözlerimi yerden ayırmadan yaklaştığını duyduğumda.

Sesin sahibini tanıyor olabilirdim ama Lucky tanı mıyordu.

Göz açıp kapayıncaya kadar eski hücre arkadaşım gardını almıştı. Cebinden taşıdığını fark etmediğim bir bıçak çıkararak döndü ve eski patronuma ters ters baktı. "Bir adım daha atarsan, ihtiyar," dedi ölümcül derecede sakın bir ses tonuyla. "Ve bağırsaklarını yeniden düzenleyeceğim."

"Lucky," diye uyardım, başımı yavaşça sallayarak. "Yapma."

Gonzalez başını geriye attı ve güldü. "Arkadaşın çok cesur Messina."

Lucky gözlerini Gonzalez'den ayırmadan, "Hadi ama," diye karşılık verdi. "Biraz pratik yapsam iyi olur." Karanlık bir şekilde gülümseyerek, "Uzun zaman oldu," diye ekledi.

Gonzalez kalın bir İspanyol aksanıyla, "Bıçağını kaldır evlat," dedi.

Gözlerimi elimdeki parlak çelik bıçaktan ayırmadan, "Yap şunu," diye seslendim.

arkadaşımın elini. Daha sonra, arkadaşımın elini tuttuğu gerçeği hakkında konuşacaktık.

Ama şimdilik Gonzalez'e ve buraya geleceğimi bildiği gerçeğine odaklanmam gerekiyordu. "Gözün üzerimde mi, G?" Lucky bıçağını çekince sakince sordum.

"Beni bilirsin evlat. Buralarda hiçbir şey fark edilmez," diye bilerek karşılık verdi. Boncuk gibi kahverengi gözleriyle beni bir aşağı bir yukarı süzdü ve bir püskürtüverdi. "Bok gibi görünüyorsun," diye beni bilgilendirdi. Altın yüzük taktığı ellerinden biriyle sakalını silen Gonzalez başını salladı ve derin bir iç çekti. "Ne büyük kayıp."

Sözleri beni çok etkiledi ama ben duygularımı maskeleyerek büyüdüm ve o anda da tam olarak öyle yaptım. Sağ omzumda asılı duran ve kolumu beyaz bandajlarla saran askıyı işaret ettim. "Et yarası." Vurulduğumdan beri muhtemelen bir yere gidip üstümü değiştirmeliydim ama Thorn'un yanından ayrılma düşüncesi bana çok ağır gelmişti, bu yüzden dün gece kana bulanmış gömleğimle uyumuştum. Dış görünüşüm umurumda değildi ama böyle bir adamın önünde durmak kendimi savunmasız hissetmeme neden oluyordu.

Zayıf.

Zayıflıktan nefret ederdim.

"Benimle yürüyüşe çıkmak ister misin, evlat?" Gonzalez sordu, sesi aniden tüm esprilerden arınmıştı. "Eski günlerin hatırına."

Anlayışla başımı sallayarak Lucky'ye bir bakış attım ve ona gözlerimle sakın olmasını söyledim. Mortico Gonzalez'e öfkelenmek kötü bir fikirdi.

Lucky'den yayılan gerginliği hissedebiliyordum. Bu durumdan memnun değildi. Ama Gonzalez her neredeyse, en az bir düzine adamının daha yakınlarda olduğunu da biliyordum. Bu adamla kavga etmek kesin ölüm demekti. Ayrıca o benim düşmanım değildi.

En azından bu gece değil.

Mortico Gonzalez, George'un çatısı altında büyürken iki kötünden daha az kötüydü. Kana susamış bir uyuşturucu baronuydu ve eski üvey babamdan iki kat daha titiz bir şekilde hesaplanmıştı. Ama Gonzalez gençlik günlerimde bana biraz iyi davranmıştı.

Güzel.

Yeraltı dünyasında, bu bir adamın sadakatini sarsar.

Ayrıca sözüne sadık olan az sayıdaki çete liderinden biriydi.

Kimsenin sözünü önemseydiğimden değil.
Bir adamın güvenebileceği tek kelime tehditti.
Tehditler amaçlıydı.
Tehditler vaatlerdi.

Yıllar boyunca bunlardan çokça duymuş ve hepsinin doğru olduğunu çabucak öğrenmişim.

Neyse ki Gonzalez'in peşinden yürüdüğümde Lucky bizi takip etmeyecek kadar sağduyulu davrandı.

"İçimde seni tekrar göreceğime dair bir his vardı Messina," diye açıkladı biz görüş alanından çıktığımızda.

"Bu zor olmazdı." Omuz silktim ve sağlam elimi takım elbisemin cebine soktum. "Her Cuma akşamı televizyona çıkıyorum."

"Çeliğini hiç kaybetmedin, Messina." Gonzalez bir kahkaha attı. "Ama hayır, seni televizyonda görmekten bahsetmiyorum - her ne kadar dövüşlerin bana çok para kazandırmış olsa da. Bir gün *buraya* döneceğini bildiğimden bahsediyorum."

Şimdi döndüm ve ona baktım.

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Yaşlanan yüzünü incelerken soğukkanlılıkla sordum. Her zaman sahip olduğu uzun, siyah, yağlanmış atkuyruğu şimdi gümüşü bir griydi.

"Çünkü sana bir iyilik borçluyum."

Kaşlarımı çattım ama sessiz kalarak Gonzalez'in açıklamasını bekledim. Sonunda açıkladı.

"Çeneni kapalı tuttun evlat," diye açıkladı. "O gece ve o günden beri her gece beni de yanında götürebilirdin." Diliyle bir tıkırtı sesi çıkardı. "Ama yapmadın."

"Hayır," diye kabul ettim. "Ben yapmadım." Gonzalez hiçbir zaman düşmanım olmamıştı. Thorn'a karşı çizgiyi aştığı bir sefer dışında, bana karşı adil davranmıştı. "Sen benim düşmanım değilsin, G," dedim ona sakince. "Hiçbir zaman da olmadın."

"Buna itiraz etmeyeceğim evlat," diye söylendi. "Şimdi sorum şu: Ne istiyorsun?"

"Ne istiyorum?" İç çekerek tekrarladım. "Uyumak istiyorum, G. Evimden çıkabilmek ve midemde bir ördek gibi oturduğumu hissetmek istemiyorum." Yumruklarımı sıkarak ekledim, "Hayatıma devam etmek ve geçmişini geçmişte bırakmak istiyorum. Karımın güvende olduğunu ve çocuğumun huzurlu bir ortamda büyüyeceğini bilmek istiyorum."

ama en çok da JD Dennis'in cesedinin sığ bir mezarda çürümesini istiyorum."

Gonzalez uzun bir süre sessiz kaldı ve sonunda, "O zaman tamamdır," dedi. Kot pantolonunun cebinden bir kutu sigara çıkardı, bir tanesini dişlerinin arasına sıkıştırdıktan sonra bir kibrit çaktı. "JD Dennis'in icabına bakacağım."

"Peki bunu neden yapasın ki?" Alaycı bir şekilde karşılık verdim.

"Çünkü sana bir borcum var," diye sakince karşılık verdi. "Bu zaman alacak. Belki aylar. Ama onun izini bulacağım." Sanki her şeyi kafasında planlamış gibi bir kez başını salladı. "En iyi adamlarımı onun peşine takacağım."

Sersemlemiş ve inanmamış bir halde ayağa kalktım ve eski yarı zamanlı patronuma bakakaldım. "Ciddi olamazsın."

Gonzalez bir duman bulutu çıkardı ve sarı lekeli dişlerini ortaya çıkararak gülümsedi. "Düşmanlarım hakkında şaka yapmam," dedi sesi titreyerek. "Zaten o piçi öldürmeyi planlıyordum. Borcumu onun hayatıyla ödeyebileceğimi bilmek bunu daha da cazip kılıyor."

"Onu dışarı mı çıkaracaksın?" Dikkatlice sordum.

Gonzalez karanlık bir şekilde sırttı. "Onu ölü olarak kabul edin."

İkinci Bölüm

Umut

Amerika'dan gelen telefon, sıkıcı bir Cumartesi öğleden sonrasının tam ortasında geldi.

Beklediğim gibi bir telefon değildi ama içime Tanrı korkusu salan bir telefonda.

Tommy Moyet öldürülmüştü.

Noah vurulmuştu.

Teagan hamileydi.

Talimatlar dağıtıldı, uçuş bilgileri hızlı bir şekilde aktarıldı ve ardından babamın beni havaalanında bekleyeceği sözü verildi.

Ve sonra benim durumumda olan her insanın yapacağını yaptım; Amerika'ya geri dönmek için uçağa bindim, artık eve *dönemeyeceğimi* çok iyi biliyordum.

Ailemin başı dertteydi.

Birisi amcamın canını almaya çalışmıştı ve en iyi arkadaşım hedef alınmıştı. Teagan bir kız kardeşe sahip olmaya en çok yaklaştığım kişiydi. Onun arkadaşlığı bana bir sürü çirkin yılı atlattırmıştı - engellemeye çalıştığım yıllar. Onu yüzüstü bırakamazdım. Bana ihtiyacı varken olmazdı.

Havaalanından dışarı adımımı attığım anda soğuk rüzgâr beni çarptı ve içime rahatlatıcı bir his yayıldı.

Evdeydim.

Babamın beni almasını bekliyordum, bu yüzden boynundan aşağısı dövmelele kaplı sarışın bir adam kamyonetinden indiğinde şaşkınlığımı tahmin edebilirsiniz.

İlk başta şaşırmıştım. Bir erkeği gördüğümde bir şey hissetmeye alışık değildim.

Ama *bu adam...* bu adam kesinlikle dikkatimi çekmişti. Onu daha önce görmüştüm.

Noah'ın arkadaşı, fark ettim.

Bana doğru yürüyüşünü izlerken tüylerim diken diken oldu. Teni bronzdu, sanki çok fazla yazı çiftlikte çalışarak geçirmiş gibiydi. Kirli sarı saçları güneşten çizgiler halindeydi ve gözleri... Hayatımda gördüğüm en mavi gözlere sahipti. Buz sarkıtları gibiydiler, neredeyse kristal gibiydiler, isli koyu kirpiklerle çevriliydiler. Yüzündeki bir haftalık kirli sakal, zaten güzel olan adamın pastasının üzerindeki krema gibiydi.

Onu bir sonraki romanıma yazmak için aklıma bir not aldım. Online okuyucu grubumdaki kızların bu adama bayılacağını biliyordum.

"Hope Carter?" diye sordu bana ulaştığında gülümseyerek, bavulumu almadan önce cevabımı beklemeden, ki bunun biraz tuhaf olduğunu düşünmüştüm. Kim olduğumu bildiği çok açıktı. Kendinden emin bir şekilde bana doğru yürümesi ve bavulumu alması bunu kanıtlıyordu.

Bu tuhaf adamı dikkatle incelerken, "O benim," diye cevap verdim. Uzun, güneşte ağarmış sarı saçları gerçekten seksi erkek topuzlarından biriyle geriye doğru toplanmıştı. Bunu düşünerek yine kendimi şaşırttım. Erkeklerin uzun saçlarını hiç sevmemiştim.

Ama bu adam.

Başımı sallayarak gülümsedim. "Sen Noah'ın arkadaşısın, değil mi?" Adını hatırlamaya çalışarak durakladım. Onunla İrlanda'da kısa bir süre önce tanışmıştım. "Lucky, değil mi?"

"Hunter," diye düzeltti ve sonra inci gibi beyaz dişlerini ortaya çıkaran o kocaman megawatt gülümsemesini takındı. "Bana Hunter diyebilirsin."

Omuz silkerek başımı salladım ve babamın kamyonetine kadar onu takip ettim. Yolcu koltuğuna oturmamı bekledi ve sürücü tarafına geçmeden önce kapıyı kapattı.

Hunter kontak anahtarını çevirdiğinde kamyon kükreyerek hareket etti ve "Evet," dedi. "Önce eve mi gitmek istersin yoksa doğruca hastaneye mi?"

Yüzümü ona döndüm ve kaşlarımı kaldırdım. "Sen ne düşünüyorsun?"

Park yerinden geri geri çıkıp trafiğe girdiğinde, "Hastane o zaman," diye karşılık verdi akıllıca. "Durumu iyi, biliyorsun," diye ekledi nazıkçe ve önceki tüm endişelerimi hafifletti. "Teagan," diye açıkladı Hunter. "Ve bebek de."

"Hiçbirini aklım almıyor," diye itiraf ederken buldum kendimi bu yabancıya. "Vurulma olayı. Bebek." Başımı salladım ve derin bir iç çektim. "Yemin ederim, beni altı aylığına terk ediyor ve *bunlar* oluyor," diye homurdandım.

"Bu ikisi normalden aciz." Telefonumu kot pantolonumun cebinden çıkarıp saati kontrol ettikten sonra tekrar cebime koydum."

"Evet," diye kıkırdadı Hunter eğlenerek. "Bugünün çocukları, ha?" Gözlerimi kıstım. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Asla," diye sakince karşılık verdi.

Kamyonun yan tarafından, kot pantolonunun cebinden bir paket sigara çıkarışını ve birini dudaklarının arasına yerleştirdiğini izledim. Bir eliyle direksiyonu tutarken diğer eliyle de sigarayı yaktı.

"Sigara içmenin seni öldüreceğini biliyorsun," dediğimi duydum.

Bir duman bulutu çıkaran Hunter, sigarasının külünü açık olan sürücü tarafındaki camdan dışarı savururken dudağını yukarı doğru kaldırdı. "Sen öyle san," diye cevap verdi.

Huh.

Şaşkına dönmüştüm.

Ne tuhaf bir cevap. Bu adamın nesi var?

"Peki, senin olayın ne Lucky - yani Hunter..."

"Casarazzi," diye benim yerime doldurdu.

"Hunter Lucky Casarazzi," diye tekrarladım, isminin dudaklarımdaki hissini inceleyerek. "Senin olayın ne?"

"Hope Carter," diye düşündü düşünceli bir sesle. Başını yana çevirerek buz mavisi gözleriyle beni delip geçti, koltuğuma mıhladı ve yoğun bakışlarıyla beni felç etti. "Kahretsin..."

"Ne?" Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Tamam, beni tamamen kaybettin."

Hunter dikkatini tekrar yola vermeden önce bana bilerek gülümsedi.

Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi sırtıyordu. Birden onu anlamak için yanıp tutuşmaya başladım.

Hastane odasının cam kapısından baktığımda Teagan yatakta yatıyordu. Aptal kardeşim yatağının kenarında oturuyordu. Ağabeyimin ağzının hareket hızından ve en iyi arkadaşımın yüzündeki dehşet ifadesinden, Cameron'ın iğrenç bir detayı ifşa ettiğinden hiç şüphem yoktu. Bu neredeyse onun parti numarasıydı.

"Tereddüt falan mı ediyorsun?" Hunter'ın sesi yanımdan geldi ve sıçradım.

Tanrım, istediği zaman bir kedi kadar sessiz olabiliyordu.

"Özür dilerim," diye hızla ekledi, ne kadar ürküttüğümü fark etmişti. "Seni korkutmak istememiştin."

"Sorun sen değilsin," dedim ona, sesim fısıltıdan öteye geçmiyordu.

"Sorun bu." Şaşkınlıkla bana baktı. "Bu mu?"

"Buraya dönmüş olmak," diye açıkladım. "Tüm bu sorunlar yeniden başlarken." Titreyerek içimi çektim. "Ben sadece yirmili yaşlarının ortasında, günlerini kedi desenli pijamalar giyerek ve kilolarca Oreos yiyerek geçiren bir yazarım." Başımı salladım ve kapıya doğru başımı salladım. "Şu anda konfor alanımın çok dışındayım."

Hunter bana "Öncelikle güvendesin," dedi. "Tetikçi gözaltında."

"Sence iyi olacak mı?" Başımı Teagan'a doğru eğerek fısıldadım.

"Öyle olacak," diye yanıtladı Hunter. "Noah onun saçının teline bile zarar gelmesine izin vermeden alevler içinde kalacak."

Bunun doğru olduğunu biliyordum. Noah Messina'nın kalbi en iyi arkadaşıma tamamen bağlıydı. Onu güvende tutmak için dünyayı yıkabileceğinden hiç şüphem yoktu. Ancak Noah'nın karısını güvende tutmak için yapacağı şeyler söz konusu olduğunda vicdanının olmadığını bilmek de beni korkutuyordu.

"Ve bilgin olsun," dedi Hunter bana gülümseyerek, belli ki beni rahatlatmaya çalışarak, "kilosu kadar Oreos yiyen bir kadına göre çok iyi görünüyorsun."

"Sen..." Durakladım ve merakla ona baktım. "Benimle flört mü ediyorsun?"

"Öyleyim," diye sırtarak karşılık verdi. "Ayrıca kartlarımı doğru oynarsam o kedi pijamalarını görebileceğimi de umuyorum?"

"Hayatta olmaz dostum," diye kıkırdadım. "Ben o tür bir kadın değilim."

Lucky hâlâ gülümseyerek benden uzaklaştı. "Oh, buna güveniyorum."

Teagan

Sonraki bir hafta boyunca hastanede, hastane battaniyelerinin koruması altında kıvrılmış bir şekilde, Carter üçüzleri bana eşlik ederken, kocam da vurulma olayının ardından yaşananlarla uğraştı.

Sağlığım iyileştikçe mide bulantım da şiddetle geri döndü.

Kendimi her günün çoğunu içimdeki azıcık şeyi korumak için çaresizce harcarken buldum... iyi, içimde.

Günlük gazeteleri her okuduğumda ya da sosyal medya hesaplarımı her kontrol ettiğimde endişe içimi kemiriyordu. Tommy Moyet'in cesedinin içinde bulunduğu ceset torbasının korkunç yakın çekimleri her haber kanalında ve gazetede yer alıyordu. Bu kaçınılmazdı ve kalbim kocam için acıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, Boulder'daki St Luke's Hastanesi'nde küçük, özel bir odada ve hastane duvarlarının dışında yaşanan medya çılgınlığından uzakta olmaktan memnundum.

Polis gelip gitmişti. Sorular soruyorlardı. Tanık ifadeleri arıyorlardı. Ne söyleyebilirdim ki? Hiçbir şey. Onlardan daha fazla açıklayamazdım. Hiçbir anlamı yoktu.

Bu Noah'ı mahvediyordu. Öyle olduğunu biliyordum. Tommy'yi o şekilde kaybetmek onu mahvetmişti. Bu konuda konuşmuyordu. Hatta hiçbir şey hakkında fazla konuşmuyordu - en azından benimle.

Bir kasırga gibiydi; fırtına gibi esiyor, herkesi dışarı atıyordu. Kendini daha iyi hissetmesi için ona ne söyleyeceğimi bilemedim. Sanırım söylenecek bir şey yoktu. En iyi arkadaşı ölmüştü ve o da kederin pençesindeydi. Noah'ın kendisine acınmasından hoşlanmadığını herkesten çok ben biliyordum. İçten içe, kötü şartlarda ayrıldıkları için beni suçladığını biliyordum. Bunu asla kabul etmezdi ama çok açıktı.

Bu doğrudu.

"Bir kadının rahminin hamilelik sırasında normal boyutunun beş yüz katına kadar genişlediğini biliyor muydunuz?" Şu anda yanımdaki koltuğa yayılmış olan Colton Carter sordu. Ayaklarını yatağıma dayamış, planlı ebeveynlik dergisinin sayfalarını karıştırıyordu.

"Burada da Lübnan'da bir kadının 15 kiloluk bir bebek doğurduğu bildiriliyor."

"Bana ne yapmaya çalışıyorsun, Colt?" Sıkıştırmayı başardım. "Beni korkutup doğuma mı zorluyorsun?"

"Rahatla Teegs," diye kıkırdadı Colt. Gerinerek bir paket cipsi mideye indirdi. "Son dolarım üzerine bahse girerim ki bebek erken gelmeyecek." Sayfaları bir kez daha karıştırdıktan sonra ortadaki sayfaya geldi ve sırtıttı. "Tıpkı babası gibi o da içeride gelinecek."

"Hiç komik değil."

Colton kaşlarını kaldırdı. "Bu yüzden mi gülümsüyorsun - komik olmadığı için mi?"

Lanet olsun ona. O haklıydı. Dudaklarım kendiliğinden yukarı doğru eğilmişti.

"Onun için çok endişeleniyorum," diye itiraf ettim birkaç dakikalık sessizlikten sonra. Konuşurken sesim kısık çıkıyordu. Muhtemelen kaygım sesimi bastırıyordu. "İçine kapanıyor," diye ekledim kocamı düşünerek. "Beni engelliyor."

Kocamın kendini yok edişini izlemek şüphesiz yapmak zorunda kaldığım en zor şeylerden biriydi. Ona yardım edemezdim. Zihnine girip onun yerine kederiyle savaşıyordum. Bu tek başına verilmesi gereken bir mücadeleydi. Bu beni inanılmaz derecede çaresiz hissettirdi. Ve bundan nefret ediyordum.

Yapabileceğim bir şey olmadığını bilmek, yardımım ne kadar hoş karşılanmazsa karşılansın, yardım etme isteğimi engellemedi.

Lisedeyken birinin söylediği gibi, ben yalnız bir kurtsam Noah da alfabdaydı.

İkimiz de dışlanmış ve hor görülmüş yaratıklardık, tarif edilemez bir aşk ve derinlerde yatan uyum sağlama ihtiyacı bizi bir araya getirmişti...

Colton, "Bunu bilerek yapmıyor, güzelim," diyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Sanki bunu bilerek yapıyormuş gibi geliyor Colt." Noah'yı bugün bütün gün ve dünün büyük bir kısmında görmemiş olmam endişemi daha da artırıyordu.

Colt düşüncelerimi kolayca okuyarak, "Stresli ve yas tutuyor," dedi. "Bununla doğru şekilde mi başa çıkıyor? Hayır, muhtemelen değil, ama böyle bir şeyle başa çıkmanın doğru yolunun ne olduğunu kim söyleyebilir?" Kollarını başının üzerine doğru uzattı ve esnedi. "O adamın sana tahmin edebileceğinden çok daha fazla ihtiyacı var. İçinde

Nuh'un dünyasında sadece sen varsın. Diğer herkes sadece yara dokusudur - değersizdir."

"Korkuyorum," diye fısıldadım, mahcup olmuştum. "Çok korkuyorum Colton."

"Hiçbir şeyden korkmana gerek yok," dedi kendinden emin bir şekilde ve almam için bir çip uzattı. "Senin Noah Messina'nın karısını beceriyor. Korkacak neyin var ki?"

"Noah bunu istemiyor," diye mırıldandım ve uzattığı elindeki patates cipsini aldım. Tuz ve sirke aromalı cipsi sertçe ısırarak gergin bir şekilde çiğnedim. "Ya korkarsa?" Ya da daha kötüsü. "Ya kendini... bilirsin işte... onu tuzağa düşürmüşüm gibi hissederse?"

Colton homurdandı. "Gerçekten Noah'nın o bebek için mutlu olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Biz... istikrarlı değiliz," diye itiraf ettim, sesim yırtılmıştı. "Ya bulutların üzerindeyiz ya da birbirimizden şerit koparıyoruz."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi mi söylüyorsun?" "Öyle değil mi?"

"Hiç sanmıyorum, Teegs." Elindeki patates cipsi paketini yere bırakan Colton doğruldu ve bacaklarını yere doğru salladı.

"Bir teorim var," diye açıkladı ve ben de gözlerimi göklere yuvarladım "Harika," diye mırıldandım nefesimin altında. "Başka bir Colton Carter teorisi." "Dinle," diye kıkırdadı. "Zamanında pek çok kadınla birlikte oldum."

"Tamam, öncelikle sen yirmi üç yaşındasın," diye karşılık verdim, öğürerek. "İkincisi, bu görüntüyü gözümde canlandırmadan da yapabilirdim."

"Beni hiç çıplak hayal etmemiş gibi davranma," diye alaycı bir şekilde karşılık verdi. Bön bön baktım. "Hiç durmuyorsun, değil mi?"

"Şimdi yapıyorsun, değil mi?" Colt kaşlarını salladı. "Beni çıplak hayal ediyorsun."

"Lütfen," dedim midem bulanarak, Colton'ın seks yaptığına dair zihnimde canlanan görüntüyü umutsuzca bastırmaya çalışarak. "Hiç sahip olamadığım erkek kardeşimi birden fazla kadınla sevişirken hayal etmek gibi bir şey bu."

"Hı-hı," dedi Colt hevesle. "Peki bu neye benziyor?"

"Seni hasta küçük... Ugh... oh Tanrım, seni öldüreceğim... ugh." Yorganı üzerimden atarak bitişikteki banyoya koştum ve midemdekilerin tamamı ağzımdan dışarı fırlarken kendimi klozetin merhametine bıraktım. Dik durmamı sağlayan tek şeymiş gibi porselene tutunarak yüksek sesle kustum

ve zihnimde Colton'ın kasıklarına birden fazla iğne saplanmış bir voodoo bebeğini canlandırdım.

Kendimi boş, tecavüze uğramış ve rahatlama hissederek, beynim midemin benimle uğraşmayı bırakmaya karar verdiğine ikna olana kadar birkaç dakika daha tuvaletin üzerinde kaldım.

Vücudumun bana bir daha ihanet etmeyeceğinden olabildiğince emin olduğumda, dengesiz bir şekilde ayağa kalktım ve dişlerimi fırçalama zahmetine girmeden yatağıma geri döndüm. Şansım varsa, kusmuk nefesimin kokusu Colton'ın bağırsaklarını kusmasına neden olacaktı.

Yatağına geri döndüğümde bilmiş bir göz kırpmıyla "Daha iyi hissediyor musun sevgili teyzeciğim?" diye sordu.

"Çok, küçük yeğenim," diye karşılık verdim, aynı derecede alaycı bir şekilde. Colton'a kızmaya ya da kızgın kalmaya çalışmanın bile pek bir anlamı yoktu. Son derece sevimliydi ve bana şamatacı bir Labrador yavrusunu anımsatıyordu, havlıyor ama ısırılmıyordu, sevimli bir kuyruğu ve kocaman aptal bir kafası vardı.

"Peki, nerede kalmıştık?" Colton, "Ah evet, kocanın artık seni sevmediğini düşünüyordun," diye eklemeyi önce sordu.

Fiziksel olarak mızraklanmış gibi hissederek, "Açıkça söylemek gerekirse, Colt," dedim.

Colt avuçlarını yukarı doğru kaldırdı. "Eğer incelik istiyorsan Logan'a sormalıydın," dedi utangaç bir ses tonuyla ve ekledi, "Anlaman gereken şey Noah'ın bir çete tarafından yetiştirildiği. Adama şiddet emzirilmiş ve kaşıkla nefret yedirilmiş. Çocukluğu boyunca zerre kadar sevgi hissetmemiş."

"Vay canına, bu iğrenç bir benzetme," diyerek sırttım.

Colt nadiren kullandığı ciddi bir ses tonuyla, "Gerçek bu," diye karşılık verdi. "Pit-bull'larına Noah'ya gösterilenden daha fazla şefkat gösteren köpek dövüşçüleri var." Mavi gözlerini kısmıştı. "Ve kesinlikle dövüşleri kazandıktan sonra köpeklerini dövmüyorlar."

"Korkunçtu, değil mi?" Gözlerimi kapatarak, Noah'nın dayak yiyişini izlediğim anıları zorla geri getirdim. "Dennis ailesiyle tanışana kadar nefreti hiç bilmiyordum."

Kocanın yeğeni parlak bir ses tonuyla, "O bebeği istiyor Teagan," dedi. "Ve annesini de."

"Colt." Gözlerim yaşardı. "I..." Nutkum tutulmuş bir halde elimi uzattım ve omzunu okşadım. "I..."

"Ağlama," diye uyardı beni, arkasına yaslanarak. "Hormonlu kadınlarla aram iyi değildir."

"Ya bu işi beceremezsem?" Boğazım düğümlendi. Burnumu çekerek kendimi toparlamaya çalıştım. "Ya annelik için biçilmiş kaftan değilsem?"

"Atan bir kalbin var mı?" "Şey, evet."

"Ve çalışır durumda bir rahim?" diye tersledi.

"Sanırım mı?"

"O zaman bu iş için biçilmiş kaftansın," diye cevap verdi.

"Ebeveyn olmanın fiziksel olarak bir çocuk üretebilmekle hiçbir ilgisi yok, Colton Carter," diye takıldım. "Noah'nın anne babasına baksana. Benim babama bakın..."

Colton'ın cep telefonu çalmaya başlayınca o an bozuldu ve ayağa fırladı. Parmağını ekranda kaydırıp telefonu kulağına götürmeden önce bana göz kırparak, "Bu düşüncen sende kalsın," dedi. "Charissa!" dedi mırıldanarak. "Nasıl gidiyor bebeğim?"

Başımı salladım, Colton'ın hastane odamdan çıkarken diğer hattaki kadınla flört edişini dinlerken yine hafifçe midemin bulandığını hissettim.

Bir Carter'dan kurtulmamıştım ki, bir sonraki Carter içeri girdi ve bir öncekinin bıraktığı yerden devam etmeye hazırды.

"Cam?" Gözlerimi kırıştıtararak sordum, hoşnutsuz görünüşüne bakarken. "İyi misin?" İyi görünmüyordu. Aslında, berbat görünüyordu. Benim tanıdığım Cameron Carter her zaman şık giyinir, sinekkaydı tıraş olur ve 'bacaklarımın üzerinde seks yapıyorum' edasıyla dolaşırdı. Son bir hafta içinde lobotomi olmadıysa, bu farklı bir adamdı. Onu daha ciddi olan Logan'la karıştırmadığımdan emin olmak için gözlerimi kısıtım. Hayır, mavi gözleri ve büyük omuzları vardı.

"Pek sayılmaz," diyerek Cam beni şaşırttı ve o andan sonra bir nevi afalladım.

"Um..." Cameron Carter'ın alışılmadık kırılganlık gösterisine nasıl bir yanıt vereceğimi bulmaya çalışırken beynimi zorladım. "Bunun hakkında... konuşmak ister misin?" Gönülsüzce teklif ettim, bu teklifi kabul etmesini beklemiyordum.

Cameron, "Evet Teegs, öyle sayılır," diye cevap verdiğinde ağzım açık kaldı.

"Tamam." Belirsiz bir şekilde yatağımı sıvazladım. Kendimi garip ve son derece rahatsız hissederek kocamın üçüzlerinden en büyüğünün gelmesini bekledim.

yeğenlerimi yatağıma oturtmak için. "Neler oluyor, Cam?"

"Karışık bir durum," diye söze başladı. Birden oturduğu yerden kalktı ve yerde adımlamaya başladı. "Gerçekten çok karmaşık," diye ekledi adımlarının ortasında. "İnanamayacağın kadar."

"Dene beni," diye karşılık verdim, merak ve ilgiyle.

"Aileme ne olduğunu biliyorsun," diye mırıldandı hızla. "Anneme ne olduğunu mu?"

"İstiyorum." İstemesem bile. Bu, öğrenmeden de yapabileceğim bir korku hikâyesiydi. "Ne olmuş ona?"

"Şey, bir kadınla tanıştım. Ve o..." diye tekrar sözünü kesti ve bu kez eliyle yüzünü ovuşturdu. "Yani o harika biri," diye başladı. "Ve nazik, inanılmaz derecede zeki ve çok güzel..."

Hastane odamın kapısının çarparak açılma sesi beni irkiltti ve Cam'in hemen geri çekilmesine neden oldu. Başımı sesin geldiği yöne doğru çevirdim. Gözlerim kapı aralığındaki koyu saçlı kadına takıldığı anda kalbim göğsümde duracak gibi oldu.

"Vay anasını," diye nefes nefese kaldım, bacaklarımı yataktan aşağı salladım. "Geri dönmüşsün." Hope Carter gülümsedi. "Hey, Büyük Anne."

Ayağa kalkarak, titrek bir adımla ilerledim. "Temelli mi?" Ne kadar çaresiz görüldüğümü umursamadan sordum.

Arkadaşım yavaşça başını salladı. "Temelli."

Saniyeler sonra altı ay gecikmiş bir sarılmayla kucaklandım.

Sekiz Hafta Sonra Ekim

Boulder, Colorado.

Üçüncü Bölüm

Noah

"Noah, geri dön," dedi babam bana. "Çık dışarı, hemen. Lütfen... hâlâ yapabiliyorken!"

"Hayır." On dört yaşımdayım ve babamla birlikte karanlıkta ve yağmurda ilerlerken hiç olmadığım kadar korkuyorum. Bu geceden yıllar sonra babamın uyarısını dinlemiş olmayı dileyeceğim ama bunu şimdi bilemem. Nasıl bilebilirim ki? Genç ve sadık biriyim ve tanıdığım tek koruyucuya bakıyorum.

Ona o kadar çok şey söylemek istiyorum ki. Başka bir şansım olmayacağını biliyorum. Bu kadar aptal oldukları için ona ve anneme bağırarak istiyorum. Dün gece George'un en kaliteli mallarından bir sevkiyat çaldılar.

Siktiğimin salakları.

Ne olacağını biliyorum ve ağlamak istiyorum. Bunun ağlamam için mükemmel bir an olduğunu düşünüp duruyorum. Daha önce hiç ağlamamıştım. Çocukken bile. Beni yetiştiren adama ne yapacaklar ve ben hala hiçbir şey hissetmiyorum. Bende çok yanlış bir şeyler var. Sonunda, "Seni yüzüstü bırakmıyorum baba." demeye karar verdim.

"Babanı dinlemelisin evlat," diye gürliyor George Dennis çakıllı sesiyle. Birkaç metre önümüzde duruyor ve bundan zevk aldığını biliyorum. "Annenin ve babanın günahları için ölmenin bir anlamı yok."

Yalancı, tıslamak istiyorum. Bundan kurtulamayacağım. Bu bir tuzak. Çok iyi bildiğim bir tuzak. George Dennis'in bu işten sıyrılmama izin verme gibi bir planı yok. Şu anda yapabileceğim tek şey hasar kontrolü ve en azından bir ebeveyne zarar gelmeden buradan çıkmak.

Çenemi dışarı çıkararak, yanımda babamla birlikte dağlarda yürümeye devam ediyorum.

Babamın kafatasının arkasına dayadığı silahıyla arkamızda yürüyen George'un oğlu JD'yi görmezden gelerek dikkatimi anneme veriyorum.

Çıplak ve ileride zincirlenmiş. Arada bir George'un adamlarından biri zincirlerini çekiştiriyor, kasıtlı olarak çelme takıyor, çamura ve pisliğe düşmesine neden oluyor. Ve arada bir, bu piçlerin her birinin hayatını söndürmek için mutlak bir dürtü duyuyorum.

Açıklığa ulaşıyoruz ve zamanımın tükendiğini biliyorum. Oluyor işte.

Babamın o sümüklü herif JD tarafından dizlerinin üzerine çökmeye zorlanmasını hareketsiz bir şekilde izliyorum.

Annem çığlık atıyor.

Keşke bağırmasa.

Anlamıyor mu? George Dennis gibi adamların onun korkusundan zevk aldığını öğrenmedi mi?

Sessiz bir dehşet içinde bakarken rüzgâr acımasızca yüzüme çarpıyor.

Sırada ne olduğunu biliyorum.

Kan

Acı.

Ve ölümün pis kokusu.

"Tanrım." Nefes nefese, terden sıırıslıklam olmuş bedenimden yatak örtülerini attım ve yatağımda dimdik oturdum.

Kahretsin, o rüya beni mahvetti.

Her zaman yıktı.

Anında, acele ettiğim için pişman oldum.

Acı omzumu delip geçti, kolumu yaktı ve vücudumun üst kısmının sağ tarafındaki tüm kasların kasılmasına ve beni sarsmasına neden oldu.

Elim kendiliğinden sağ omzuma gitti ve yaralı kaslarıma masaj yaptı. Bir iniltiyi bastırarak kendimi omuzlarımı döndürmeye ve acıyla başa çıkmaya zorladım.

Omzumdan vurulmamın üzerinden sekiz hafta geçmişti ve yara büyük ölçüde iyileşmiş olsa da altındaki kas iyileşmemişti. Ölen arkadaşımın görüntüsü hala zihnimin en ön noktasındaydı...

"Tommy!" sesim kısıktı, yırtılmıştı... "T, hadi dostum." Ağzını kendi ağzımla kapatarak ciğerlerine hava üfledim ve bir mucize olması için herkesin bahsettiği tanrıya dua ettim. "Lanet olsun, T."

Yumruklarımı göğsüne indirirken, kaybedecek bir savaş verdiğimi biliyordum. Kafasında delik olan bir adamı hayata döndüremezdiniz. Ama yine de denedim.

Arkamda bir yerden karımın çığlıklarını duyabiliyordum. Kargaşa içinde aradığım tek ses onunkiydi. O iyiydi. Ona ulaşamamışlardı. İçimde anlık bir rahatlama hissettim ama Tommy'nin cansız bedenine yeniden odaklandığımda içimi kaplayan suçluluk tsunamisi tarafından çabucak bastırıldı. Ellerimde onun kanı vardı.

Kelimenin tam anlamıyla...

Berbat anılarımı aklımdan çıkarmak için başımı sallarken, gözlerimi yatağımda kıvrılmış yatan altın saçlı kadına kilitledim. Yatak odamızın penceresinden giren dolunay Teagan'ın yüz hatlarını aydınlatıyor, saçlarını neredeyse gümüşü bir tona dönüştürüyordu.

Derin bir uykuya dalmış olan karım bedenime daha da sokuldu, ısı arıyordu ve içime sıcak bir his yerleşti. Ona doğru uzandım, dikkatlice yorganı tuttum ve yukarı çektim, çıplak omuzlarını örterek onu dışarıdaki düşen sıcaklıklardan korudum.

Elim tesadüfen karnındaki şişliğin üzerinde gezindi ve kalbimin göğsümde hızlanmasına neden oldu.

Artık büyüyordu - çok daha büyüktü.

Neredeyse otuz haftalık hamileyken karım kocaman olmuştu. Yemin ederim sanki bir gece yattı ve ertesi sabah bam, bir şişlikle uyandı. Geçtiğimiz iki ay içinde bu şişlik devasa boyutlara ulaşmıştı. Tabii ki bunu ona söylemeye cesaret edemedim, beni kandırmak için elinden geleni yapsa bile.

Tam bir aptal değildim ve karımın midesinin basketbol topuna benzediğini itiraf etmek, söylemeden önce dilimi kesmeyi tercih edeceğim bir şeydi.

Kahretsin, ona göbeğini seksi bulduğumu söylemek bana kanepede bir haftaya mal olmuştu. O yola tekrar girmeyecektim.

Tekrar uykuya dalmak gibi bir şansım olmadığını bildiğimden, yataktan kalkıp aşağıya inmeden önce eğilip Thorn'un şakağına bir öpücük kondurdum.

Misafirlerimiz olduğunun farkında olarak evin içinde sessizce ilerledim. Lucky üçüncü kattaki yatak odalarından birinde, Hope da bizimkinin karşısındaki odada uyuyordu - duvarında adının yazılı olduğu kocaman bir duvar resmiyle birlikte hâlâ Hope'a dair her şeyin yer aldığı eski yatak odası. Teagan hastaneden taburcu olduktan sonra buraya geldiğimizden beri bizimle birlikteydiler ve varlıklarından memnun olduğumu itiraf etmeliydim. Teagan Hope'un yanında daha mutluydu ve ben de... Şey, bildiğim en iyi şekilde başa çıkıyordum.

Mesela bu gece gibi.

Böyle gecelerde yapabileceğim tek bir şey vardı. Anılarımın beni boğmakla tehdit ettiği geceler.

Ve bu da tren.

Ayrıca, zamanım tükeniyordu.

Gelecek hafta turneye çıkmam gerekiyordu. Normalde bu beni korkutmazdı. Dövüşmek benim için nefes almak kadar doğaldı. Sanki yerleşik bir mekanizma gibiydi. Ama turnenin son ayağından çıkan *ben değildim*. Zayıflamıştım ve savunmasızdım.

MFA turunun ikinci ayağı çoktan başlamıştı. Patronum Nick Leversteen, bu işlerle uğraşmam için bana fazladan bir ay izin vermişti.

Boktan şeylerle uğraşmak için daha fazla zaman istemiyordum. Bir odağa, bir hedefe ihtiyacım vardı. Ama karımın başka fikirleri vardı ve arkamdan Nick'le temasa geçmişti. Bu hareketinden dolayı ona çok kızmıştım. Teagan da bana aynı derecede kızgındı, neden kafese dönmek istediğimi anlayamıyordu.

Teagan kavgaya devam etme kararına çok kızmıştı. Fikir ayrılığımız aramızda normalden daha fazla sürtüşmeye neden olmuştu ve ben seçimlerimi savunmaktan yorulmaya başlamıştım. O benim karımdı, patronum değil. Kolay kolay emir almazdım ve lanet olası bir döneğe de değildim.

Ama hamileydi ve gözyaşları içindeydi ve ben onun her gün ortaya koyduğu milyonlarca farklı duyguyu dengelemekte zorlanıyordum.

Öfkeli Teagan'la uğraşmak alışkın olduğum bir şeydi ama duygusal ve ağlayan Teagan'la uğraşmak beni aşıyordu.

Onu sevdim. Tanrım, onu seviyordum. Ama evde oturup hiçbir şey yapamazdım. Bu benim için yeterli değildi ve zaten bilinçaltıma musallat olan şeyleri düşünmek için çok fazla zamanım olursa çıldıracağımı biliyordum.

Onu engellemekten nefret ediyordum ama bunu yapmak zorundaymışım gibi hissediyordum.

Teagan'ın Gonzalez'den haberi yoktu ve ben de böyle olmasını istiyordum. Onun güvende olmasına ihtiyacım vardı. Tüm bu karmaşadan çıkan tek iyi şey, Kyle'ın South Peak Road'daki evine kök salmış olmamızıdı.

Ev hediyesi olarak bize verilen tapuları düşündüğümde *evimiz diye* zihnimde düzeltme yaptım.

Ev demek hafif kalırdı. Lanet olası bir malikane desek daha doğru olur.

Hapishanede tutulduğum koğuştan daha fazla yatak odası vardı - ve her yatak odasında bir banyo vardı.

Büyürken baktığım türden bir evdi. Önünde uzun süre oyalandığımda bir polisin beni uzaklaştıracağı türden.

Devasa büyüklükteki mutfığa girerek, çift kapılı devasa buzdolabından bir şişe Gatorade ve mermer tezgahtan iPod'umu aldım ve bodruma indim.

iPod'umu yuvasına yerleştirdim, egzersiz listemi seçtim ve sesi sonuna kadar açtım.

Kings of Leon'un *Be Somebody* şarkısı kulaklarımda çınlarken, parmak eklemlerimi bantladım ve çantayı yırttım.

Yumruklarım soğuk ve sert dolguya çarptığı anda damarlarımda bir rahatlama hissettim.

Torbanın üzerindeki gerginliğimi atmanın verdiği saf coşku sinirlerimi yatıştırdı ve boktan hayatım üzerinde bir nebze de olsa kontrol sahibi olmamı sağladı.

Damarlarımdaki intikam ve aklımdaki cinayetle, vücudumun protestolarını görmezden gelerek, berbat omzumu dayanmaya zorlayarak kendimi kemiklerime kadar çalıştırdım.

Vurulmadan önce, fiziksel olarak formda olmak konusunda hiç endişelenmeme gerek olmamıştı. Bu benim doğuştan sahip olduğum bir şeydi. Yıllarca süren yoğun eğitim ve dövüş beni neredeyse dövüşe uygun mükemmelliğe hazırlamıştı.

Gücüm yardımcım olan tek lanet şeydi - çünkü Tanrı biliyordu ki kutudaki en parlak boya kalemi ben değildim - ve şimdi lanet bir kurşun beni ondan mahrum bırakmıştı.

Elbette, eşimin kararlılığı ve iradesi sayesinde artık okuyabiliyordum - hemen hemen -. Kısa mesaj yazabiliyor ve basit bir e-postayı biçimlendirebiliyordum. Bugünlerde imzaladığım sözleşmelerde ne yazdığını bile anlayabiliyordum ama Einstein falan değildim.

Javi'nin iki ay önce içime açtığı delik, sağ kolumdaki hareket kabiliyetinden daha fazlasını almıştı.

Kendime olan güvenimi almıştı.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim ama egzersiz listem sona erdi ve bilmediğim yeni bir listeye geçtim.

Teagan, kendi kendime düşündüm.

Tam bir müzik fanatığıydı. En iyi şarkıları seçer ve eklektik zevkiyle beni her zaman şaşırtmayı başarırdı. Kız, var olan hemen hemen her şarkıyı bilirdi.

Eğlenerek ve merakla egzersizime devam ettim ve çalan her şarkının sözlerini dikkatle dinledim.

Özellikle bir şarkı beni olduğum yerde durdurdu.

Nikola Sarcevic'in *Lock-Sport-Krock şarkısı* kulaklarımı doldurduğu anda irkildim.

Bununla başa
çıkamazdım. Şimdi
olmaz.

iPod'a yöneldim, şarkıyı değiştirmek için elimi kaldırdım ama durdum. Ellerimi tezgâhın üzerine koyarak utanç içinde başımı öne eğdim ve kendimi kesik sözleri dinlemeye zorladım...

"Gidip annesine bir şey söyleyecek misin?" Lucky kısıp bir sesle sordu.

'Ne gibi,' diye düşündüm kendi kendime, 'Oğlunuz öldüğü için üzgünüm. Hepsi benim suçum. Senin kanın benim ellerimde mi? Tommy Moyet'in cesedi yere indirilirken başımı sertçe sallayarak kayıtsız kaldım ve dosdoğru önüme baktım.

Onu hayal kırıklığına uğrattım ve bu mezarlıktaki herkes bunu biliyordu.

Sözlerimin bunu düzeltmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Eylemlerimin bunu değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Arkadaşım ölmüştü ve bundan tamamen ben sorumluydum.

Törenden sonra arabama atlayıp kaçtım. Kaçmak zorundaydım. Meraklı bakışlar ve sempatik bakışlarla başa çıkamadım.

Kimsenin sempatisini hak etmiyordum.

Bütün bunlar benim suçumdu.

Gerome Javi'nin yaptığı tek düzgün şey suçsuz olduğunu kabul etmekte. Duruşma olmayacaktı - bunun için Tanrı'ya şükürler olsun çünkü Tommy'nin annesini mahkeme salonunda bir kez daha hıçkırığa hıçkırığa ağlarken izlemek zorunda kalırsam, kendime hakim olma yeteneğimi kaybederdim.

Mahke

me.

Yargıçl

ar.

Jüriler.

Onlardan bir ömür boyu yetecek kadar yemiştim.

Ayrıca aylardır JD'den bir iz yoktu. Hiçbir şey yoktu. Tek bir ses bile. Ama her şeyin bittiğine inanacak kadar saf değildim. Yıllar boyunca pek çok anlaşma yapmıştım ve on yıl önce de bir tane yapmıştım. Bana çok pahalıya mal olan bir tane.

Gonzalez'in sözüne inanabilir miydim?

Teagan'ın güvenliğini onun ellerine bırakabilir miyim?

Hayır, sözüne güvenebileceğim tek kişi kendimdim.

"Noah? Burada ne yapıyorsun?" Teagan'ın beni çağıran sesi beni hayallerimden uyandırdı ve başımı kaldırdım.

Teagan merdivenin başında duruyordu, üzerinde benim tişörtlerimden biri

vardı.

Uykulu gözlerle etrafına bakındı. "Saat sabahın beşı gibi."

O anda eşime söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki, ama aklıma sadece "uyuyamadım" kelimesi geldi.

"Oh." Güzel yüzü farkındalıkla doldu. "Peki, eşlik etmemi ister misin?"

şu anda yanımda olmasını istemiyordum.

Onu istemediğim için değil - umutsuzca istiyordum - ama berbat bir ruh halinde olduğum ve ağzımdan çıkacak her şey zehirli ve acımasız olacağı için.

Başımı sallayarak biraz Gatorade içtim. "Hayır, sorun değil." İ çekerek başparmağımla ağzımı sildim. "Bir dakika içinde kalkacağım."

Tam bir dakika daha merdivenlerde durup beni gözlemledi.

şimdi bana öyle zgn bakıyordu ki, midem bulanıyordu. Karımın gözlerindeki acıdan sorumlu olduğum için kendimden iğreniyordum. Her şeyi berbat ediyordum ve bunda ciddi bile değildim.

"Thorn," diye seslendim hoyratça.

"yle mi?" Umumlu bir ifadeyle bana baktı. "Seni seviyorum," dedim ona.

Sonunda gözlerimde aradığını bulamayınca, "Ben de seni seviyorum Noah," dedi ve arkasını dönüp uzaklaştı.

Karımı hayal kırıklığına uğratmak beni iyi hissettiren bir şey değildi.

Sağduyumu alt üst etmekle tehdit eden duygularımı bastırarak önümdeki çantaya odaklandım.

Gözünüz rekte olsun, delikte değil.

Eski mantra zihnime doldu ve beni rahatsız etmeye devam etti ve ben de acımasız yumruklar atarak torbayı savurmaya devam ettim.

Parmak eklemlerim kanamaya başladığında durmadım.

Oluşan kabuklar yeniden açılıp kanadığında bile durmadım. Bunu asla bırakmayacaktım.

Bundan asla vazgemeyecektim.

Dördüncü Bölüm

Teagan

Cankles.

Neredeyse yirmi altı yıldır ilk kez, çok çirkin bir çift ayak bileğine sahiptim.

Bebeklik resimlerimi görmüştüm, sıska bir çocuk olduğumu biliyordum. Bu nedenle, bu yeni gelişmenin tamamen bodrum katındaki evimizin spor salonunda çalışan Bay Ultra-Sperm'in genlerine dayandığını biliyordum. Son sekiz haftadır onu her gece aynı yerde buluyordum.

Bodrumda. Kendini cezalandırıyordu. Hiç bahsetmediği anılar ve görüntülerle zihnine eziyet ediyordu.

Kabus gördüğünü biliyordum.

O söylemedi ama ben aptal değildim. Gece terörünün nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Yıllar boyunca bunlardan çokça yaşadım.

Özellikle de annem öldüğünde. Tam altı ay boyunca avazım çıktığı kadar bağırarak uyanmıştım. Noah istediği kadar benden saklamaya çalışsın, onun da kendi kişisel cehenneminden geçtiğini biliyordum.

Noah mücadele ediyordu ve ona nasıl yardım edeceğim konusunda çaresizdim. O bir çocuk değildi. Onu açılmaya ve duyguları hakkında konuşmaya zorlayamazdım. Noah ne isterse onu yapardı. İtip kakabileceğiniz bir adam değildi.

Kızgın Noah'la başa çıkabilirim.

Ama üzgün Noah... üzgün Noah lanet kalbimi kırdı.

Bana kocaman, yaralı, aşırı büyümüş, kahverengi gözleri olan ve diken gibi batan bir çocuğu hatırlatıyordu.

Geçtiğimiz sekiz hafta en hafif tabiriyle sarsıntılıydı. Noah'nın kızgın ve incinmiş olduğunu bilmek bana pek iyi gelmiyordu. Tommy'nin ölümü için bir parçasının beni suçladığını bilmek? İşte bu berbattı. Koca, şişko eşek taşakları.

Tommy Moyet'in ölümünün kocamı ne hale getireceğini anlamalıydım. Ona söylediğim için çok pişman oldum.

Benim yüzümden kocamın en yakın arkadaşıyla son anları acımasız sözler ve acı ihanet duygularıyla gölgelendi.

Kendimi kötü hissetsem de o gece yaptığım şeyden pişman değildim. Noah'ı güvende tutmak için karnımdaki çocuğu kullandım.

Eğer aynı sonuçları verseydi bunu yüz kere daha yapardım. Kocam yaşıyordu ve nefes alıyordu.

Bununla başa çıkabilirim.

Onun bir metre altında, ben yapamadım.

Ona nasıl yardım edeceğimi bilemedim. Yas tutuyordu ve hala ihanete uğramış hissediyordu. Kendimi sorumlu hissetmediğimi söylersem aptallık etmiş olurum. Arkadaşlıkları ömür boyu sürecekti ve ben birkaç kelimeyle bunu mahvetmişim. Keşke çenemi kapalı tutsaydım. Noah'ın ağzında bu korkunç, acı tatla kalmamasını diledim.

Beni suçlamıyordu. En azından yüksek sesle değil, ama oradaydı. İçinde kaynıyor, bir çıban gibi iltihaplanıyor, patlamayı ve sızmayı bekliyordu.

Onun yanında olmak istedim. İstedim. Ama korkunç bir yalancıydım. Hiçbir şeyin sahtesini yapamazdım. Tommy Moyet'i sevmiyordum, o da beni sevmiyordu. Sırf o tabutta yatıyor diye bunu değiştiremezdim.

Eski Noah'ı özlemiştim. Kulağa hiç mutlu değilmişim gibi geldiğini biliyordum ama onu üzgün görmekten nefret ediyordum ve onun bu kadar kötü hissettiğini bilmek beni düpedüz berbat hissettiriyordu. Kocamı kaybediyordum.

Elbette, şu anda bodrum katındaydı ve her gece yanımda uyuyordu, ama midemde çok kötü bir his vardı.

İliklerine kadar çalışıyor, kum torbasıyla çözölemeyecek bir kederle uğraşıyordu. Yaralıydı, tartışmaya açıktı ve kimsenin söylediği tek bir kelimeyi bile dinlemiyordu. Ne doktorlarını ne de fizyoterapistlerini. Her geçen gün benden daha da uzaklaşıyordu ve bunu nasıl düzeltebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Kocamın omuzlarına bu kadar ağır bir yük binmişken onu nasıl teselli edebilirdim?

Ona bunun bizim hatamız olmadığını söyleyemedim.

İkimiz de Javi'nin o gece kimi öldürmeye niyetlendiğini biliyorduk ve bu Tommy Moyet değildi.

Noah, Tommy'yi kurtaramadığı için kendini sorumlu hissediyor ve kalmasına neden olduğum i ç i n beni suçluyordu. Elbette bunu asla söylemezdi ama söylemek zorunda da değildi.

Gözlerine her baktığımda bunu görebiliyordum.

Üzgün değildim ve Noah bunu biliyordu. Şansım olsa, gözümü kırpmadan yine yapardım. Kocamın yaşamasına ve nefes almasına ihtiyacım olduğu için asla suçluluk hissetmezdim.

Bana eskisi gibi bakmıyordu.

Yine de bunun üzerinde çok fazla durmama izin vermedim. Çok da küçük olmayan bir bebeğim yoldayken bunu nasıl yapabilirdim ki?

Aralık sonunda, tam da Noah'ın Anthony Cole ile ağır sıklet unvanı için dövüşeceği sırada doğum yapacaktım ve yaklaşan annelik düşüncesi karşısında heyecanımı gizleyemiyordum.

Gece gündüz düşündüğüm tek şey buydu. Nasıl görünecekti?

Kimin peşinden giderdi?

Babası gibi sessiz ve düşünceli mi yoksa annesi gibi tam bir tren enkazı mı olacaktı?

Uzun olur muydu?

Sarışın mı siyah saçlı mı?

İkimizin de gözleri kahverengiydi, ama ya onunki Carter'inki gibi mavi olsaydı? Bitmek bilmeyen sorular ve gerilim heyecanımı daha da artırıyordu.

Geçen hafta bir tarama yaptırdım. Jinekologum Dr. Simms, Messina bebeğin üç kiloya ulaştığını ve doğum tarihime on hafta kaldığını söyledi.

Yani, bu da ne demek oluyor?

Vajinamın kozmetik değeri için vaktinden önce yas tuttum.

Bir daha asla eskisi gibi görünmeyeceğini çok iyi biliyordum.

Güzel, minyon, ortalama büyüklükte bir bebeğim olmayacağını anlamalıyım.

Hayır, kocamın bebeğini taşıyordum ve herkes Noah Messina'nın hiçbir şeyi yarım yamalak yapmadığını biliyordu.

Görünüşe göre, onun spermi de aynı özellikleri taşıyordu.

Kocaman olmuştum, şişmişim ve canım kötü olan her şeyi çekiyordu. Tatlılar. Cipsli soğan turşusu. Kömür. Noah'ın siki. Her şeyi.

Cankles. Aşerme olsun ya da olmasın, küçük kızımın gelişi için çok heyecanlıyım.

Elbette, ilk başta taş kesilmişim ama herkesin size bahsettiği o aşk var ya? *Gerçektir.*

Çok güçlü ve ani, sürekli ve gelişen bir şey. Kızımı anında sevdim.

Onun içimde olduğunu fark ettiğim an, uyandığım andı.

Hayata geldiğim anda.

Açıkçası bu hamilelikten önce ne yaptığımı bilmiyordum çünkü artık tüm amacım ve odağım oydu. Ve o henüz *gelmemişt*i bile.

Artık her şeyi kitabına göre yapıyordum. Tüm doğum öncesi vitaminleri alıyor ve tüm yasak yiyeceklerden kaçınıyordum.

Hayatımda bir gün bile sigara içmemiştim ve alkolden tamamen arınmışım.

Vücudumu küçük bebeğim için mümkün olduğunca iyi b i r ortam haline getirmek için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Alt kattan gelen birkaç erkek sesi, evimin şu anda Carter'larla dolu olduğu konusunda beni uyardı.

Üç çocuğun da birbirleriyle konuşmaya çalıştıklarını duyabiliyordum. Arada bir Logan'ın konuştuğunu duyuyordum ama Noah konuşmuyordu.

Bu beni hiç şaşırtmadı.

Bugünlerde bodrumdan nadiren çıkıyordu ve yatağın dokunulmamış tarafına bakarak dün gece de yatağa gelmediğini düşündüm.

Yan tarafıma uzanarak Noah'nın yastığını aldım ve uyluğumun altına sıkıştırdım. Lanet olası siyatik sinirim yine harekete geçmişti.

Kalçamı yükselttiğimde kendimi anında daha iyi hissettim. En azından rahat. Esneyerek gözlerimdeki uyku tozunu sildim ve yatak odamızın uzak tarafındaki tavandan tabana büyük pencereye baktım.

Noah'ın ne dediği umurumda değildi, bu evden *asla* vazgeçmeyecektim. South Peak Road'un tapusunu soğuk, ölü ellerimden almak zorunda kalacaktı.

Kyle ve Lee Carter'ın bize hediye ettiği eve aşık olmuşum.

Çok taze, çok güzel ve çok büyüktü.

Carter'ların sadece yirmi dakika uzaklıkta bir malikâneleri varken neden On Üçüncü Cadde'de kalmayı tercih ettiklerini anlamıyordum.

Bahçeler. Ev. Rustik duvarlar ve iç mekan. Atmosfer. Her şey yeşil ve tenhaydı ve kendimi evimde gibi hissettim. Sanki İrlanda'ya geri dönmüştüm.

Rocky Dağları ile çevrili. Kendimi cidden günlerimi burada geçirirken hayal edebiliyorum.

Kızımızı burada büyütüyoruz.

Dağların huzuru ve sessizliği gerçek olamayacak kadar mükemmeldi. Medeniyete çok yakın ama dünyalar kadar uzak. Tanrım, yerleşmek ve bir aile kurmak için daha mükemmel bir yer hayal edemezdim.

Buranın bir başka avantajı da bir hapishane gibi kilitli olmasıydı.

Mülkün olası her girişinde güvenlik kameraları vardı. Daha önce hiç görmediğim kadar çitle çevrili, duvarlı ve kapılıydı...

"Lanet olsun, Colton!" Cameron'ın sesi evin içinde gümbürdedi. *"Sana geri çekilmeni söylemiştim."*

Nefesimin altında Carter kardeşlere küfrederek kendimi sıcak yorganımın altından çıkardım ve mesanemi boşaltmak için paytak adımlarla banyoya girdim. Sürekli idrara çıkma ihtiyacı, hamile olmanın özlemeyeceğim birkaç yönünden biriydi.

Göğüs kafesimin altına sıkıştırdığım basketbol topuyla dengede kalmaya çalışarak, kardeşler arasında her şeyin başladığı yöne doğru aşağıya indim. Mutfak kapısına ulaşır ulaşmaz, yükselen sesler zihinsel bir erteleme yapmama neden oldu. Topuklarımın üzerinde dönerek koridorda bodrum kapısına doğru ilerledim ve durakladım.

Derinin boğazlanma sesleri kulaklarımı doldurdu, ardından iPod'unun şarkı üstüne şarkı çalma sesi geldi.

Noah egzersiz yaparken öfkeli müzik dinlerdi. İnsan üzerinde müthiş bir etkisi vardı çünkü koridorda sadece onu dinlerken bile sinirleniyordum.

Vücuduna gereğinden fazla yük bindirmesini istemiyordum ama onunla konuşmak mümkün değildi. Doktorun emirlerine aldırmadan istediğini yaptı.

Gelecek hafta turneye geri dönmeye kararlıydı ve biri ona aksini söylerse lanetlenenecekti. Kasım ayı boyunca bir ay boyunca eyalet dışında dövüşler ayarlamıştı ve vurulmuş olmasına rağmen Nick onu kartlardan çekmemişti. Kocama çok para yatırılmıştı. MFA'nın tek cazibe merkeziydi. Kimse onun emekli olmasını istemiyordu.

Karısı dışında kimse...

Onu kartlardan çektmek için elimden gelen her şeyi yaptım ama Noah kararlıydı.

Aralık ayında Anthony Cole'un unvanını almaya kararlıydı. Özellikle de Beau ve Quincy artık onunla antrenman yaptığından beri.

Pislikler.

Aşağıya indiğimde kocamın üstsüz ve ter içinde olduğunu gördüm.

Lucky ile bir antrenman seansına kilitlenmişti. Ben içeri girdiğimde ikisi de başını kaldırıp bakmadı. Birbirlerinin etrafında dans etmeye, yumruk atmaya ve darbelerden kaçmaya devam ettiler.

Noah bir panter gibi hareket ediyordu. Vücudu, dalgalanan ve parlayan, etkileyici bir dizi mükemmel pompalanmış kas sergiliyordu.

Lucky'nin taktığı koruyucu pedlere vuran yumruklarının sesi midemi bulandırdı. Yumrukları Noah'ın indirmesi sorun değildi ama yumruğu onun yediğini düşünmek beni dehşete düşürüyordu.

"Dün gece yatağa gelmedin mi?" Kocamın dikkatini dağıtmak için yüksek sesle seslendim.

Noah kafasını kaldırıp beni aradı ve Lucky hemen onun bir anlık dikkat dağınıklığından faydalanarak karnına bir yumruk indirdi.

Çarpmanın etkisiyle homurdanan Noah omuzlarını esnetti ve eldivenlerini çıkarıp bir şişe su almak için tezgâha doğru yürümeden önce kavgalarına son verdi.

Şişeyi uzun bir yudumda boşaltırken kocamı izledim. İçkisini bitirdiğinde nefes nefese bir ses tonuyla bana "Özür dilerim," dedi.

Göz ucuyla Lucky'nin sessizce odadan çıktığını gördüm ve ona daha sonra teşekkür edeceğimi aklıma not ettim. Lucky Casarazzi benim arkamı kolluyordu. Noah'ın en iyi arkadaşı olabilirdi ama bir bakıma benim de arkadaşımdı. Kocamın eski hücre arkadaşı, bu gezegende Noah'nın iyiliğini istediğine inandığım birkaç kişiden biriydi.

Noah'ya yaklaşmadan önce bodrum kapısının tık sesini duyana kadar bekledim. Onunla vakit geçirmeye ihtiyacım vardı ve Lucky bunu başardı. Son zamanlarda Noah atış öncesi formuna kavuşmaya o kadar odaklanmıştı ki bu odanın dışında neredeyse hiç vakit geçirmiyordu.

Ben ona doğru ilerlerken kahverengi gözleri üzerimdeydi. Anında karnıma kalın bir arzu bulutu yerleşti. Karanlık, kapüşonlu gözlerinden bir bakış ve ben gidiciydim.

Onun ne olduğunu biliyordum.

Onun kim olduğunu biliyordum.

Tek amacı katliam yaratmak ve acı çektirmek için doğmuş bir yaratık.

Bu onun yapısında vardı - genlerinde.

O yaşayan, nefes alan, savaşı bir silahtı.

Ama aynı zamanda bir insandı.

Herkesten çok sevdiğim bir adam.

Ondan önce koşulsuz sevgi terimini hiç bilmiyordum ya da gerçekten anlamamıştım. Bu gerçek ya da ulaşılabilir bir şey değildi. Ama şimdi, burada dururken, birini koşulsuz sevmenin ne demek olduğunu bildiğimi rahatlıkla söyleyebilirdim. Doğru ve yanlış ne olursa olsun. Duyarlılık ne olursa olsun. Onu çok sevdim ve sonsuza dek sevdim.

Tutku... ah, var olduğunu hiç bilmediğim bir tutku, söz konusu o olduğunda vücudumdaki diğer her şeyin önüne geçiyordu. Beni koşturma yeteneğine sahipti. Beni kovalayabiliyordu. Yanılmaz ve inkar edilemezdi.

Onu şimdi, bunca yıl sonra, hala savaşıırken, hala tam olarak uyum sağlayamadığı bir dünyada var olma mücadelesi verirken görmek kalbimi çok acıttı.

Ona tutunuyor, iki elimle ışığına sarılıyordum. Kalbimde, onu güvende tutmak için bir yemin etmişim. Onu en az onun beni koruduğu kadar şiddetle koruyacağıma yemin etmişim.

Onun sayesinde tüm şarkılar anlam kazandı. Aşkın, tüketen saplantının, acının sözleri. Artık anlıyordum. Yaşadım.

Bu adamı sevmenin beni mahvedeceği konusunda önceden uyarılmışım. Ama bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu çünkü eğer onsuz, kalbim olmadan bir hayat yaşamak zorunda kalırsam, o zaman ne anlamı kalırdı ki?

Benim için defalarca geri geldi, yanıldığımı kanıtladı, çirkin yanlarıma rağmen beni sevdi.

O benim evimdi, ben de onun.

Şimdi tek soru şuydu: Kendimizi yok etmeden bu dünyada birlikte nasıl yol alacaktık?

Yan yana var olan iki bomba gibiydik, her ikisi de eşit derecede yanıcı, her ikisi de inkar edilemez derecede zehirliydi.

Buraya kocamla birlikte olma niyetiyle gelmemiştim ama şu anda, bana o ateşli bakışlarıyla bakarken ve bedenim onunkine tepki verirken, bu kaçınılmaz görünüyordu.

"İyi misin, Thorn?" Ona ulaştığımda Noah sert bir ses tonuyla sordu. Elini uzatıp parmak eklemleriyle yanağımı okşadı ve gülümsemeye zorladı.

"Ben iyiyim, Noah," diye cevap verdim, bu adamın içine girmek istediğimi hissediyordum ve bir daha asla ortaya çıkmayacak. "Sen mi?"

Ağır bir iç geçiren Noah ellerini belime indirdi ve bir kez başını salladı. "Yorgunum."

Dilimin ucunda milyonlarca bilgece söz vardı, onunla paylaşmaya hazırdım ama kahverengi gözlerine bakıp içindeki kargaşayı gördüğümde buharlaştılar.

Kendimi çaresiz hissederek, karnım kasıklarına değene kadar ona yaklaştım.

Anında Noah'ın kaşları havaya kalktı ve benden uzaklaştı.

"Ne?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Bizim çocuk az önce beni tekmeledi," diye karşılık verdi, yüzü kıpkırmızıydı.

Sırıttım. "Annesine çekmiş." Kaşlarımı sallayarak ekledim, "Erkekleri dövüyor ve o daha doğmadı bile."

Noah sıırttı ve aramıza koyduğu boşluğu geri aldı. "Siz ikiniz," diye mırıldandı. Kollarımın altından uzanan Noah beni tezgâhın üzerine kaldırdı ve bacaklarımın arasına yerleşti. "Yüce Tanrım, mahvoldum."

"İyi misin?" Kollarımı boynuna doladığımda sormaya cesaret edebildim. Memnuniyetle iç geçirerek başımı öne eğdim ve alnımı çıplak göğsüne yasladım.

Başıma bir öpücük kondurmadan önce garip bir şekilde şefkatli bir tonda "Ben iyiyim," dediğini duydum.

Ona sormak istediğim bir sürü soru vardı ama Nuh'un bu versiyonuyla birlikte olmanın keyfini çıkararak erteledim. Bu versiyonunu her gün kabul ederdim.

Parmaklarım omzundaki pürüzlü derinin üzerinde gezindi, bu deri sadece birkaç ay önce bir kurşunla parçalanmıştı ve bir iniltiyi ısırdım.

Belki hamilelik hormonları, belki de içimdeki kırmızı kanlı kadın yüzünden, ama bu kadar içgüdüsel ve ilkel olan bir adamda inanılmaz derecede seksi bir şey vardı. Savaşta aldığı yara izleri beni korkutsa bile tahrik ediyordu. Beni tamamen koruyabilecek bir adamın kollarında olmanın verdiği bilgi.

Tanrım, bu beni ona karşı çok ateşli yapıyordu. "Seks istiyorum."

Noah başını geriye attı ve güldü. "Sanki gidip senin için satın alabilirmişim gibi konuşuyorsun."

"Bir şey satın almanıza gerek yok," diye karşılık verdim utanmadan ve bacaklarımı beline dolayarak onu kısırdım. "Sadece pantolonunu çıkar."

Birbirimize kızgın olsak da olmasak da, Noah ve benim her zaman güvenebileceğimiz tek şey ilişkimizin fiziksel yanıydı.

Eşofmanının kemerinden tutarak kabaca aşağı çektim. Ereksiyonu ağır bir şekilde elime düştü ve sevgiye aç bir kadın gibi onun üzerinde çalışmaya başladım. Onu yumrukluyor, başparmağımla sikinin başını okşuyor, bir damla ön döl hissettiğimde zevkle gülümsüyordum. "Hadi," diye mırıldandım, onu teşvik ettim. "Hadi gidelim, bebeğim!"

Noah

Yüce İsa.

Teagan tezgahın üzerine oturmuş, bacaklarını iki yana açmış, onu almamı istiyordu. İki kez sormasına gerek yoktu. Karımın içinde olmak artık huzur bulduğum tek yerdi.

Bana Noel sabahı gibi görünüyordu. Ona her baktığımda, içimde bir şeyler hızlanıyor ve lanet olası bir deli gibi çırpınıyordu. Ondan nefret ettiğimi ve onun da benden nefret ettiğini hatırlıyordum. Ama şimdi, şimdi beni ayakta tutan tek şey oydu. Aklımı başımda tutuyordu.

Küçük eliyle sikimi okşadı, beni tam istediğim gibi çekti.

O.

Onun dokunuşuyla kendimden geçerken gözlerim geri yuvarlandı ve başım öne düştü.

Vücudumdan aldığı zevkle.

Sadece bu kadın, diye düşündüm kendi kendime.

Sadece Teagan Connolly beni bu şekilde batırabilecek güce sahipti.

Nefesimi keserek ellerimi çıplak kalçalarına koydum ve parmaklarımı yukarıya, kalçalarının tepesine, kendimi gömmek için can attığım lanet noktaya doğru takip ettim.

Parmaklarım külotunun dışına dokunduğu anda "Aman Tanrım," diye mırıldandı. Ellerimi yuvarlak beline doğru götürerek külotunun kenarlarından çektim ve külotunu çıkarmasına yardım ettim. "Durma."

Açgözlülükle kalçalarını bana doğru itti ve küçük bir kedi yavrusu gibi omuzlarıma tırmandı.

"Bunu planlamamıştım," diye fısıldadım, başparmağımın ucuyla klitorisini okşarken yüzümü daldırıp dudaklarını dudaklarımla buluşturmadan önce. Tadı evim gibiydi. Kulağa tuhaf ve berbat geldiğini biliyordum ama gerçek buydu

Teagan'la birlikte olmak eve dönmek gibiydi. Bu dünyada kendimi ait hissettiğim tek kişi oydu ve o kadın bana sahipti.

Buraya nasıl geldiğimizi asla tam olarak anlayamayacaktım. Ben berbat biriydim. Karımla tanışana kadar nerede durduğumu ya da nereye gittiğimi asla bilmeden hayatımın çoğunu tökezleyerek geçirmiştım.

Yıllar önce onu gördüğüm andan itibaren, içimdeki bir ok kendini ona doğru yönlendirdi. Hiç düşünmeden o oku takip ettim, bana seslenişindeki o berbat yol beni içimin derinliklerindeki bir şeye götürdü.

Onu takip ettim... her zaman yapacağımı bildiğim gibi.

Sesi kulaklarımda, inlemeler, nefes nefese kalışlar, çok fazlaydı. Ondan asla bıkmayacaktım.

Tırnaklarını yara izime batırdı ve ben şaşkınlıkla tısladım. Karımın maharetli elleri vücudumda acı dolu bir zevk dalgası yarattı.

Tıslamamı duymak Teagan'ı daha da teşvik etti ve alt dudağımı dişlerinin arasına alıp nazikçe, neredeyse şakacı bir şekilde çekti.

Sadece o bu kadar kötü bir şeyi bu kadar iyi hissettirebilirdi...

Bir saniye daha dayanamayarak eşofmanlarımı aşağı ittim ve karımı kendime doğru çektim. Bir elimle sikimi kavrarken, boştaki elimi sırtının alt kısmına bastırarak onu sabitledim ve karımın içine sonuna kadar gömülene kadar yavaşça, santim santim içine girdim.

"İyi misin?" Kıpırdamamak için üzerimdeki baskının etkisiyle çenem gerilerek sordum. Onun içinde hareket etmek için yanıp tutuşuyordum ama dikkatli olmak zorundaydım. Artık bebeğimi taşıyordu ve ikisinden birine zarar verecek bir şey yaparsam lanetlenirdim.

"Noah," diye homurdandı, kendini bana sürtüyordu. "Hamileyim, kırık değilim. Sik beni."

"Tanrım," diye homurdandım, tekrar içine girmeden önce ondan çıkarken. "Sen başka bir şeysin Thorn, bunu biliyor musun?" Ellerimi kalçalarına indirerek onu kabaca kendime doğru sürükledim ve içini doldurdum.

"Ne olmamı istersen o olacağım," diye haykırdı nefes nefese. "Sadece beni becermeye devam et..."

O sırada yukarıdan bir yerden büyük bir gürültü patladı ve Teagan irkilerek kollarını açtı ve burnuma bir yumruk indirdi. "O da neydi öyle?" diye sordu boğuk bir ses tonuyla.

"Bu ne lan, Thorn?" Boğazımdan aşağı akan bir ağız dolusu kanı tükürmeden önce inledim. Ondan uzaklaşarak parmaklarımla burnumun kenarını sıktım ve başımı geriye doğru eğdim.

"Burnumu kırdın bebeğim," diye homurdandım, bu odanın dışında neler olduğuyla ilgilenmiyordum. "Siktir."

"Özür dilerim," diye karşılık verdi savunmacı bir tavırla, tezgâhtan inip üzerindeki tişörtü yeniden ayarlarken. Teagan burnumu emzirdiğim yere doğru koşarak eşofmanımın kemerini düzeltti. "Ama bunu duymadın mı?"

"Evet," diye cevap verdim genizden gelen bir ses tonuyla. "Duydum." Hâlâ duyabiliyordum. Üst kattan gelen yüksek sesle vurma ve çınlama. "Burada bekle, Thorn," diye talimat verdim ninja karıma. "Ben gidip kontrol edeceğim."

Acı çekmiş ve tatmin olmamış bir halde bodrum merdiveninin basamaklarını hızla çıktım ve kapıyı sürükleyerek açtım. Bodrumdan dışarı adımımı attığım anda kulaklarımı kükreyen erkek sesleri doldurdu ve farkındalığım arttı.

Ses yeğenlerimden geliyordu.

"Şu küçük pislikler."

Kapının arkamdan kapanmasına izin vererek koridorda ilerledim.

Bu araçlardan biri şu anki mavi top halimden sorumluydu ve kendimi gerçekten affetmez hissediyordum.

"Psst, Noah!"

Adımın seslenmesiyle arkamı döndüm ve bodrum kapısının arkasından dışarı bakan Teagan'ı gördüğümde olduğum yerde durdum. Uzun sarı saçları birbirine karışmış ve milyonlarca farklı yöne doğru savruluyordu. Çok güzel görünüyordu...

"Lanet olsun, Thorn," diye inledim, hâlâ burnumun kemiğini tutuyordum. O tam bir sorumluluktı. Evet, tehlike yoktu ama olsaydı, kendini tehlikenin ortasına atardı. "Orada kalmanın hangi kısmını anlamadın?"

Teagan kapının arkasından fırlayıp koridorda paytak paytak yürüyerek bana doğru gelmeden önce koridorda bir aşağı bir yukarı baktı. "Senin için endişelendim." Bana ulaştığında nefes nefese kalan Teagan eğildi ve derin bir nefes aldı. "Eğer burada gerçek bir kötü adam varsa, yardım edebileceğimi düşündüm."

Kaşlarımı çattım. "Kötü adam mı?" Tanrım, gülünç derecede tatlıydı. "*Davetsiz misafir* nasıl olur?" diye düzelttim. "Peki sen nesen, beş mi?"

"Hapishane argosundaki eksikliğim için özür dilerim *mahkûm*," diye karşılık verdi yüzü kızarak. "Tanrım."

"Bu hapishane argosu değil, Thorn. Bu temel İngilizce," diye karşılık verdim. "Peki bu halinle ne yapabileceğini sanıyordun?" diye ekledim, başımla karnındaki kocaman şişliği işaret ederek. "*Kötü adamlara* göbek mi atacaktın?"

Yüzü daha da kızardı. "Hey, ben artık şişmanım," diye karşı çıktı hararetle. "Bir adamın üzerine oturabilir ve ciddi bir bedensel zarara neden olabilirim."

"Yüzüme oturabilirsin," diye karşılık verdim sırtarak.

"Ciddiyim Cameron!" Logan'ın sesi evin içinde gürledi ve beni çok şaşırttı. "Beni bu konuda zorlama!"

Teagan ve ben koridordan mutfağa doğru koşmadan önce birbirimize baktık. Logan Carter'ın sesini yükselttiğini pek sık duymazdınız, ama o lanet olası evi kasıp kavuruyordu.

Teagan beni yoldan çekmek için kışını kullanarak önce mutfağa ulaştı.

Mutfak adamızın bir tarafında Logan duruyordu. Normalde üçü arasında 'mantıklı' olan Logan, Cameron'a ve önünde koruyucu bir şekilde durduğu kızıl saçlı küçük kadına öfkeyle bakıyordu.

Nadiren canı sıkılmış gibi görünen Colton öfkeliydi. Çıldırılmış bir hayvan gibi yerde volta atıyor, nefesinin altında küfrediyor ve önüne çıkan her şeyi tekmeleyerek bir çöp kutusunu deviriyordu.

Logan adanın üzerine eğilerek, "Çıkarın onu buradan," diye hırladı. "Ciddiyim Cam. O kadını ailemizden uzak tut. Şimdi!"

"Onunla böyle konuşma!" Cam, kardeşlerinin karşısına dikilirken sesi öfkeli bir şekilde karşılık verdi.

Kapının arkasında durarak durumu gözlemledim, ama tabii ki sevgili eşim gözlemlemedi.

Avlu kapısında ağzında sigarasıyla bekleyen Lucky, varlığımı fark edince izmariti hızla kapıdan dışarı fırlattı ve bana doğru bir hamle yaptı.

"Burada neler oluyor?" Teagan ortaya çıkan çılgınlığın ortasına doğru yürürken talepte bulundu.

"Neden ona sormuyorsun?" Logan gözlerini Cam'den ayırmadan hırladı. "Bugünlerde sürprizlerle dolu."

Kızıl saçlı kadın geriye doğru bir adım atarken yumuşak bir sesle, "Belki de gitmeliyim," dedi.

Mıknatıs gibi, Cameron onunla birlikte bir adım attı ve onu bir aslan gibi korudu. "Hayır, Tillie," diye hırladı. "Burada yanlış bir şey yapmadın."

"Aklını mı kaçırdın sen?" Colton kükreyerek adımlarının ortasında durdu. Etrafında dönerek kardeşine ters ters baktı. "*Annemi* unuttun mu?"

"Hayır," diye tısladı Cam sıkılmış dişlerinin arasından. "Hiçbir şey unutmadım."

"Kırmızı kim?" Lucky yanına ulaştığında sorunun zararsız olduğu gibi safça bir varsayımda bulunarak sordum.

Lucky'nin yüzüne bir bakışım, varsayımın beni aptal yerine koyduğuna beni ikna etti. "Kaç, ahbap," diye mırıldandı nefesinin altında. "Defol git buradan." "O zaman onu neden buraya getirdin?" Logan ayağa kalkarak sordu

Colton'la yan yana. "Onun ailesinin bizimkilere ne yaptığını biliyorsun."

"Rachel'in yaptıklarından o sorumlu değil, tıpkı David'in yaptıklarından babamın sorumlu olduğu gibi," dedi Cam, kızı daha sıkı tutarak. "Sana bir daha söylemeyeceğim, kardeşim. *Geri çekil.*"

Teagan kardeşlerin arasına girerek, "Tamam, tamam," diye söze başladı. "Çocuklar, sanırım hepimizin burada sakinleşmesi ve biraz durması gerekiyor..."

"Sakinleşmek mi?" Colton hırladı, onu hiç görmediğim kadar hırçındı. "Eskiden kardeşimiz dediğimiz bu pislik herif dönek bir piç ve sen bana sakin olmamı söylüyorsun!"

Şimdi müdahale etme sırası bendeydi. "Sen," diye hırlayarak mutfığa girdim. "Karımla konuşurken ağzından çıkana dikkat et." Teagan'ın yanına gelerek onu arkama sıkıştırdım ve çocuklara ters ters baktım. "Kardeşinizle bir sorunuz var," dedim bir kez başımı sallayarak. "Yeterince adil." Teagan'ı işaret ettim ve sonra yeğenime ters ters baktım. "Karıma sesini yükseltiyorsun ve benimle bir sorunun olacak." Ona doğru bir adım attım. "Anladın mı?"

Colton sertçe başını sallayarak Logan'ın hâlâ adaya yaslandığı yere doğru yürüdü. "Buna inanamıyorum," diye mırıldandı kusurlu bir şekilde.

"Bunu ben planlamadım," dedi Cameron yırtık bir sesle. "Bunların hiçbirini ikimiz de planlamadık."

"Şu anda benimle konuşma," diye karşılık verdi Colton, sesi tiksintiyle doluydu. "Aslında, benimle bir daha asla konuşma."

"Colt," diye mırıldandı Logan ama Colton pes etmiyordu.

"Hayır," dedi kardeşine. "Onunla işim bitti, Low. Bunu kendi annesine mi yapıyor?" Colton tiksintiyle başını salladı. "Benden bu kadar, dostum."

Cameron çenesini sıktı ama cevap vermedi. Ayrıca kırmızıdan uzaklaşmadı ve bu hareketi kardeşlerini kızdırmışa benziyordu.

Teagan hiç istifini bozmadan, "Lütfen biri bana burada neler döndüğünü anlatabilir mi?" diye sordu.

"Siktiğimin Grayson'ı," diye alay etti Colton ve bir anda tüm yaşamı tükenir gibi oldu. "Bir *Grayson*."

Tıpkı bir korku filminden bir sahne gibi, ön kapı içeriye doğru patladı. "Hangi cehennemde o?" Yeğenimin seslendiğini duydum. Saniyeler sonra yüzü solgun, gözleri kan çanağına dönmüş bir halde mutfakta belirdi. Dikkatini Cameron'a çevirmeden önce Colton ve Logan'a baktı. Hope'un gözleri kızıl saçlıya takıldığında, ciğerlerindeki havanın gürültülü bir solukla boşaldığını duydum.

"Demek doğruymuş," dedi sarsılmış bir ses tonuyla ve Colt ile Low'un yanına gitti. "Buna inanmamıştım..."

"Hope." Cameron kız kardeşini görünce irkildi - ve kız kardeşinin aralarına koyduğu mesafeyi.

Taraf seçtiklerini fark ettim ve Hope kardeşlerinin yanında yerini almıştı.

"Annem biliyor mu?" Cam sessizce sordu, gözleri kız kardeşine kilitlenmişti.

Hope öfkeyle, "Hayır," diye karşılık verdi. "Eğer biri bunu annemle babama anlatacaksa, bu kesinlikle ben olmayacağım."

Cam gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı. "Teşekkür ederim."

"Bunu senin için yapmadım," diye tersledi Hope. "Annem için yaptım. Onun kalbini kıracak olan sensin, böylece ona söyleyecek olan da sen olabilirsin."

Teagan'ın elinin benimkine kaydığını hissettim ve sıktım. Her ne halt oluyorsa, bir kez olsun bizimle ilgisi olmadığı için memnundum. Kavg eden biz değildik. Hastalıklı ve çarpık bir şekilde, başka birinin dramının ortaya çıkışını izlemek garip bir şekilde ferahlatıcıydı.

"Buraya gelmemeliydim," diye ağzından kaçırıp kızıl saçlı kadın. "Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum." Cam'in elinden kurtulup mutfak kapısına doğru koştu, başını öne eğdi ve Carter kardeşlerin geri kalanından aldığı bakışları kasıtlı olarak görmezden geldi. "Ailenize yaptıkları için çok üzgünüm," odadan kaybolmadan önce söylediğini duyduğum son sözler bunlardı. Saniyeler sonra ön kapı çarparak kapandı.

"Şimdi mutlu musunuz?" Cameron üç kardeşine ters ters bakarak tısladı.
"Çünkü size söylüyorum, o giderse ben de giderim."

"Çıkarken kapının sana çarpmasına izin verme," diye karşılık verdi Colton, affetmez bir tavırla. "Seni nankör pislik."

Ne olduğundan emin olmasam da, Cameron'ın odamdan aceleyle çıkmadan önce sertçe başını sallamasının ne anlama geldiğinin farkındaydım.

Ön kapı birkaç dakika içinde ikinci kez çarptığında, diğer Carter'lara döndüm ve "Az önce ne olduğunu açıklamak ister misiniz?" diye sordum.

Beşinci Bölüm

Teagan

Drama.

Her yerde dram var.

Oturma odamızdaki halının üzerine bağdaş kurup oturmuş, Logan'ın Colton'ın yapamadıklarını açıklamasını dinlerken tek düşünebildiğim buydu. Noah ateşi daha önce yakmıştı ve buna sevinmişim. Ekim ayı yaklaşıyordu ve hava da bunu gösteriyordu. Dışarıda ince bir kar tabakası çoktan yağmış, ağaçların tepelerini tozlandırmıştı.

"Yani hepimiz aynı fikirde miyiz?" Logan odaya göz gezdirerek sordu. "Kimse annemle babama bu konuda tek kelime etmeyecek."

Herkes kederle başını salladı. Kimse bu haberi veren kişi olmak istemiyordu.

"Tur ne olacak?" Lucky sordu.

Logan birasından bir yudum almadan önce, "Sanırım o yok," diye karşılık verdi. Bu gece ben ve Hope dışında herkes içiyordu, onlar da sıcak çikolata kupalarını yudumluyorlardı.

Logan bir süre durakladıktan sonra, "Artık bizimle geleceğini sanmıyorum," diye ekledi. "Hoş karşılanmadığını biliyor ve onun yanından ayrılmayacaktır."

"Sorun değil," diye burnunu çekti Colton, belli ki sinirlenmişti. "Noah ikimize sahip." Burnunu havaya kaldırırken boynunda bir damar zonkladı ve "O huysuzluğuyla zaten bizim için ölü bir ağırlık." dedi.

"Buna inanamıyorum," derken duydum kendimi, tüm lanetleyici kanıtları dinledikten sonra. Tüm gerçekleri öğrendikten sonra, Anti-Tillie takımına bağlılık yemini etmişim. "Cam, bırakın Rachel Grayson'ın yeğenini, onunla akraba olan bir kadınla birlikte olmayı nasıl düşünebilir?"

Kızım beni tekmelerken ellerimle şişliğimi ovuşturarak kendi kendime sırtıttım. Sanırım bana tüm kalbiyle katılıyordu. "Nasıl tanışmışlar ki?" Bunun ne kadar süredir devam ettiğini merak ederek ekledim.

Bir şey çok açıktı; Carter'lar nasıl sır tutulacağını biliyorlardı...

"Cam'den kim emin olabilir ki?" diye tiksintiyle karşılık verdi Hope ve bunun gerçek olduğunu hatırlamak için kendimi çimdiklemek zorunda kaldım. Hope eve dönmüştü. Hayatıma geri dönmüştü ve onun varlığı bir zamanlar yaşadığım bunalıcı yalnızlık hissini anında silip atmıştı. "Artık kimseye gerçeği söylemiyor ki."

"Hain Piç," dedi Colton onaylayarak.

"Çocuklar, hadi ama," diye araya girdi Logan. "Hıyarın teki ama yalancı değil."

"O bir yalancı değil mi?" Colton kardeşine bön bön baktı. "Son altı aydır yaptığın şeye ne diyorsun sen? Gerçeklerden kaçmak mı?" Colton tiksintiyle başını salladı. "Kendine gel Low. O adamın içindeki iyiliği görmeyi sevdiğini biliyorum ama bu sefer çizgiyi aştı."

Koltuklarımızdan birinde oturan Lucky, "Dur bakalım," diye seslendi.

Sanki ne olduğunu anlamakta zorlanıyormuş gibi elini havaya kaldırarak Logan az önce söylediği gibi, Hope'un özdeş kardeşlerinin arasında oturduğu kanepeye doğru baktı.

"İzin verin de bütün bunları kafamda netleştireyim," dedi yavaşça. "Tillie, Rachel Grayson'ın yeğeni -" Heyecanla başını sallayan Hope'a baktı ve devam etti, "Babanın annenle tanıştığında ilişki yaşadığı kız mı?"

Logan tiksintiyle başını salladı. "Ben buna ilişki demezdim."

"Evet," diye alay etti Colton hep bir ağızdan. "Deli kadın."

"Sonra da psikopata bağlayıp anneni mi vurdu?" Lucky kaşları şaşkınlıkla çatılmış bir halde devam etti. "Ve teyzeni öldürdü - Camryn Frey?"

Lucky yine en iyi arkadaşına baktı ve o da başıyla onayladı. "Annemin birkaç yıl sonrasına kadar Cam'in kız kardeşi olduğunu bilmemesi dışında," diye açıkladı.

"Tanrım... Tamam. Amcan Derek'le mi çıkıyordu?" Lucky şüpheli bir ses tonuyla söyledi.

"Amcamız Mike," diye araya girdi Logan. "Derek bizim gayri resmi amcamız." Logan omuz silkerek boynunu ovuşturdu ve utangaç bir ifadeyle gülümsedi. "Cam teyzemiz Derek'le çıkıyordu ama öldüğünde Mike'la çıkıyordu."

"Tamam, en iyi arkadaş, amca, süper arkadaş canlısı teyze. Anladım," diye mırıldandı Lucky ve hiç de anlamış gibi görünmüyordu. "Ve Mike..."

Logan, "Babamın kardeşi," diye teklif etti.

"Ve Noah'nın da," diye ekledim. "O da Noah'ın kardeşi."

"Ortanca olan o," diye açıkladı Hope. "Babam en büyükleri."
"Evet." Başımı sallayarak onayladım. "Noah da en küçükleri."
"Ve şu David denen adam," dedi Lucky. "O senin büyükbaban mı?" Hope Lucky'ye ters ters baktı. "Onun hakkında konuşmuyoruz."

"Ben sadece..."

"Hiç," diye sözünü kesti, taş kesilmişti.

Bunun üzerine Lucky ellerini havaya kaldırdı. "Tamam," dedi yenilgiyle. "Sizinkilerin aile politikaları hakkında hiçbir fikrim yok." Hope'a bir bakış atarak, "Eğer bu senin masalınsa yazar olmana şaşmamalı," diye ekledi.

Kapı aralıklarından birine kurduğu vücut presiyle kendini yukarı ve aşağı çeken Noah, o sırada ayağa kalktı ve "Anlamayacak ne var?" diye konuşmaya katıldı.

Son yirmi dakikadır göz ucuyla onu izliyordum ve artık çok daha halsiz olduğunu fark etmeden edemiyordum. Vücudu formdaydı. Kasları mükemmel kesilmişti ama omuzları dayanmıyordu.

Kendimi kocam ve onun sağlık sorunları üzerinde durmamaya zorlayarak, oturduğum yere doğru ilerlemesini ve arkama geçip beni bacaklarının arasına çekmesini izledim.

Terli ya da değil, isteyerek gittim, kocama sarılmanın verdiği hissi seviyordum. "Cameron bir Grayson için çok kötü." Noah iç geçirdi ve omzuma bir öpücük kondurdu. "Zavallı adam. Bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum."

"O konuya hiç girme, Noah," diye itiraz etmekte gecikmedi Hope. "Teagan'la ilişkiniz tamamen farklıydı."

"Evet," diye ekledi Logan, kız kardeşinin yardımına koşarak. "Siz ikiniz bir tren enkazıydınız ama Cam ve Tillie gerçekleşmeyi bekleyen bir nükleer patlamaydı."

"Gerçekten üzgün görünüyordu," diye not ettim, ilk kez kutunun dışında düşünerek. "Yüzünü gördün mü?" Noah'ya bakmak için boynumu bükтім. "Yüzünü gördün, değil mi? Ne bileyim... kırılmış gibi görünmüyor muydu?"

"Buna inanamıyorum," diye tısladı Hope. "Onun için üzülüyor musun?"

"Hayır," diye karşılık verdim, masumiyetimi haykırarak. "Sadece korkmuş görüldüğünü söylüyorum. Hepsi bu."

"Bu bir numara," diye karşılık verdi Hope öfkeli bir sesle. "Onun ailesini bizim kadar tanımıyorsun. Bir Grayson'ın ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanamazsınız."

ağız." Bakışlarını Noah'ya çevirdi. "Ve sen *bizim* amcamızsın," diye tersledi. "Burada bizim tarafımızda olman gerekiyordu."

"Kesinlikle haklısın," diyerek beni şaşırttı Noah. "Ve eğer Teagan da annen gibi işaretlenmiş ve yaralanmış olsaydı, kan için dışarı çıkardım," diye ekledi Noah, sesi aniden ciddileşmişti. "Ama bana şunun cevabını ver Hope." Noah öne doğru eğilerek beni kollarına daha da yaklaştırdı. "Sence Kelsie Mayfield'ın annem olduğunu en başından bilseydiniz aileniz beni nasıl karşılardı?"

Hope tereddüt etti. "Bu aynı şey değil..."

"Öyle değil mi?" Noah sakince karşılık verdi. "Annem ailenizin başına bir sürü bela açtı. Babanızın iflas etmesinden tek başına sorumluydu ve David Henderson'ın büyükannenizin tecavüze uğraması ve annenizin ateşe verilmesiyle sonuçlanan bir plan yapmasına yardım etti." Noah duraklayarak kardeşlerine baktı ve "Bana bunun aynı şey olmadığını bir kez daha söyleyin" dedi. Kimse yanıt vermeyince Noah yenilgiyle iç çekti. "Bakın, tek söylediğim hepinizin nefret ettiği o kız. O kız da kendi başına bir insan. O kızın kendine ait bir aklı var. Ve o kız ben olabilirdim."

Lanet olsun.

Odadaki taş kesilmiş yüz ifadelerine bakarken kocamın imkansız başardığını fark ettim.

Carter çocuklarını susturmuştu.

Lanet olsun, o adamı seviyordum. Ona bakmak bile tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu. O çok mükemmeldi, neredeyse kavranamayacak kadar yakışıklıydı. Her sabah onun yanında, yüzük parmağında benim izimle uyandığımda kendimi çimdiklemek zorunda kalıyordum. Beni on yedi yaşındayken seçmişti ve sadakati sonsuzdu. O zamanlar anlamamıştım ama şimdi anlıyordum.

Bu düşünceyle ve odadaki gerginliği azaltmak için Noah'nın kalçasını okşadım ve "Vücudumdaki tek yara izi, yavrunu vücuduma yerleştirdiğinde üzerimde bıraktıkların" dedim.

Lucky bilmiş bir tavırla, "Bir zamanlar çok bilge bir adamdan aldığım bir tavsiye var," dedi. Koltuğunda öne doğru oturarak uzandı ve derin bir yudum almadan önce bira şişesini yerden aldı. "Çok az şey almak için asla bu kadar alçalma."

"Vay canına," dedi Hope bir süre sonra, belli ki Lucky'nin söylediklerini düşünmüştü. "Bu gerçekten de iyi bir tavsiye. Bunu sana kim söyledi?"

Lucky ciddiyle, "Bir polis memuru," dedi. Birkaç saniye sonra gülümsedi. "Beni tutukladıktan hemen sonra."

Lucky'nin bunu nasıl yaptığını bilmiyordum ama bir anda odadaki tüm gerginlik kayboldu, yerini kıs kıs gülmeler ve kahkahalar aldı.

Lucky çenesini ovuşturarak, "Ciddi bir not olarak," diye ekledi. "Ailen berbat ötesi - ve bunu mümkün olan en az saygısız şekilde söylüyorum." Ürpererek, "Korku filmlerinden fırlamış gibi," diye ekledi.

"Korku filmlerinden bahsetmişken," diye araya girdim, tonu hafif tutmaya ve konuyu şeytani ilişkilerden uzak tutmaya hevesliydim. "Cadılar Bayramı bu hafta sonu."

Hope farklılıklarını bir kenara bırakıp Noah'ya dönerek, "Noah, doğum günün de o sıralarda, değil mi?" dediğinde minnettarlığın ötesindeydim.

Kocamın arkamda gerildiğini hissettim. "Ve?"

Hope gözlerini devirerek, "Biz de bir şeyler yapmalıyız," diye karşılık verdi. "Bir parti falan verelim."

"Pek kutlama havasında değilim," dediğini duydum. Düşüncelerinin onu nereye götürdüğünü hemen anladım.

Tommy.

"Zor iş," diye karşı çıktı Hope. "Annemle babam The Hill'de yıllık Cadılar Bayramı partilerini düzenliyorlar ve ben de bir geceliğine giyinip eğlenmenin eğlenceli olabileceğini düşünüyorum."

"Hope," diye tersledi Noah. "Bana baksana. Süslü elbise kostümleri giyen birine benziyor muyum?"

"Umurumda değil," diye karşılık verdi Hope tatlı bir sesle. "Gelecek hafta turneye geri döndüğünde en iyi arkadaşımı benden uzaklaştırıyorsun." *Elimden bir şey gelmezse...* "En azından bir kostüm giyip bir geceliğine beni eğlendirebilirsin."

"O konuda," diye araya girdim gergin bir şekilde, arkamı dönüp onunla yüzleşirken. "Noah, aslında seninle tur hakkında konuşmak istiyordum."

Hemen tüm dikkatini bana verdi. "Ne olmuş ona?"

Geçtiğimiz iki ayı gizlice Noah'ın MFA'ya döneceği günün asla gelmemesini umarak geçirdim. Onu o lanet kafese dönmekten vazgeçirmek için elimden gelen her şeyi yapmışım ama ne yalvarmalarım ne de

Kurşun onu tekrar düşünmeye sevk edebilirdi. Artık gitmesine sayılı günler kalmıştı, ona bebeğimin olacağını öğrendiğim andan beri bildiğim şeyi söylemenin zamanının geldiğini biliyordum. "Seninle turneye çıkmayacağım." Yollar yeni doğmuş bir bebek için uygun değildi ve ben de turnenin ilk ayağına tam olarak uyum sağlayamamıştım. Bebek doğduktan sonra zaten seyahat etmeyecektim, bu yüzden neden şimdi başlamayayım diye düşündüm.

Noah'nın kararına kızmasını bekliyordum. Tartışmasını, itiraz etmesini ve hatta hışım ile odadan çıkmasını bile beklerdim.

Yapmasını beklemediğim şey ise bana gülmesiydi. "Ben ciddiyim," diye sinirlenerek homurdandım.

"Öyle olduğunu biliyorum," diye karşılık verdi, hâlâ gülüyordu. "Bunu bu kadar komik yapan da bu."

Başını sallayarak saçlarımı karıştırdı ve ayağa kalktı. "Gerçekten seni gözümün önünden ayıracağımı mı sanıyorsun?" Kendi sorusu onu daha da güldürdü. "İyi, Thorn."

"Neyim ben, kedi mi?" Ona bir yumruk atarak tersledim. "Sevme beni."

"Seni daha yeni hayatıma geri aldım ve şimdi yine gitmek mi istiyorsun?" Noah bu kez ses tonunda hiç mizah olmadan karşılık verdi. "Böyle bir şey olmayacak."

Yerden kalkmaya çabalarken, "Tura gitmiyorum Noah," diye homurdandım.

Anında kocamın eli bana yardım etmek için uzandı. "Evet, Thorn. Öylesin."

Gururlu ya da değil, elini tuttum ve ayağa kalkmaya çalıştım. "Ve bilgin olsun, gidecek olan *sensin*. Ben sadece aile *evimizde* kalmak istediğimi söylüyorum - nasıl *ailemiz* dediğimi gördün mü? Çünkü şu anda biz buyuz Noah," diye karşı çıktım ve işaret parmağımla göğsünü dürttüm. "Bir *aile* - ya da en azından birkaç hafta içinde olacağımız şey bu." Göz ucuyla Hope'un oturduğu yerde kıpırdadığını fark ettim. Arkadaşlarımızı rahatsız ettiğimizin farkındaydım ama iyi bir sözlü tartışma seansı yapmamız gerekiyordu.

Çok uzun zaman olmuştu.

Noah kollarını kavuşturdu ve bana ters ters baktı. Başka birine tehditkâr görünebilirdi ama bana inatçı, yaşlı bir keçi gibi göründü. "Böyle bir şey olmayacak."

"Bana öyle bakma?" Kocamın çatık kaşlı yüzüne ters ters baktım. "Senden ilk çocuğunu yemeni istediğime yemin edebilirsin, Noah."

"Benim 'ilk çocuğumu' büyüttüğünü düşünürsek, bu seni doğrudan ateş hattına sokuyor, Thorn," diye karşılık verdi. Bunda şaşılacak bir şey yok. "Konuyu değiştir. Lütfen."

"Bir gün beni pamuklara saramayacağın gerçeğiyle barışmak zorunda kalacaksın Noah," diye tısladım. "Ben camdan yapılmadım ve bavuluna koyup çalışman gerektiğinde yanına alabileceğin bir şey değilim." Öfkeyle yeri tekmeleyecek gibi hissettim. "Ben bir insanım ve bir eve ihtiyacım var. Arzularım var."

Kaşlarını kaldırdı. "Dürtüler mi?"

"Evet. Yuvalama dürtüleri." Başımı sallayarak sakın bir şekilde açıklamaya çalıştım. "Neredeyse sekiz aylık hamileyim. Yorgunum, şiştim ve bitkinim. Artık seyahat etmek istemiyorum. Tek bir yerde, tek bir jinekolog, tek bir hastane ve tek bir kanlı yatakla kalmak istiyorum. Öğlene kadar pijamalarımı giymek ve kanepemdeki küvette dondurma yemek istiyorum. Mahremiyet içinde işemek ve siyatik sinirim her alevlendiğinde bir düzine erkeğin bana bakmasını istemiyorum."

"Peki ya ben yokken doğum yaparsan?"

Gözlerimi devirdim. "O zaman Hope da benimle gelsin. Zaten orada benimle olmanı planlamamıştım."

"Orada seninle olacağım, Thorn."

"Hayır. Değilsin." Ürperdim. "*Oradan* çıkan her şeyi görmeni istemiyorum."

Noah homurdandı. "Ben bir savaşçıyım, Thorn. Kan benim için günlük bir olaydır." "Bu konuşmayı seninle yapmayacağım," diye karşılık verdim, yanaklarım kızarmıştı. "Bununla başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun?"

Noah'nın yüz ifadesi

İnanılmaz. "Saçmalık, Thorn. Siktiğimin saçmalığı." Elini karnıma koydu. "Bu işte beraberiz."

"Tamam." Ellerimi havaya kaldırdım. "Benimle içeri gelebilir ve içimin yarısını bir daha *asla* aynı şekilde bakamayacağın bir delikten dışarı itişimi izleyebilirsin!" Ona yaklaştım ve parmağımla yüzünü işaret ettim. "Neden bahsettiğimi biliyorum dostum. *Ace Ventura*'da Gergedan'la olan sahneyi izledim." Bu düşünceyle kalçalarımı birbirine kenetledim.

"Sen neden bahsediyorsun?" Noah talep etti. "Bir Gergedan'ın herhangi bir şeyle ne alakası var?"

"Bununla çok ilgisi var," diye karşılık verdim, gerçekten kafam karışmıştı. "Aslında yok." Şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak mırıldandım. "Konudan çok uzaklaştım, değil mi?"

Colton arkamda bir yerden, "Sadece birazcık," diye takıldı. "Ama devam et," diye kıkırdadı. "Bu pornodan daha iyi."

"Porno mu?" Döndüm ve ona bakakaldım.

"Hadi ama." Colt gözlerini devirdi. "Sırada senin olduğunu hepimiz biliyoruz." Sırıtarak ekledi, "Korunun derdim ama... bu konuda son notu almadınız."

"Üzerine oturmamı mı istiyorsun?" diye sordum. "Çünkü yapacağım Colt," diye ekledim, ortadaki üçlüye ters ters bakarak. "Ciddiyim. Üzerine oturacağım ve senin o gurur ve neşe kaynağını ergenlik öncesi döneme geri döndüreceğim."

"Gerek yok." Avuçlarını yukarı kaldıran Colton kahkahasını bastırdı. "Şimdi çenemi kapatıyorum."

"Bensiz burada kalmıyorsun," dedi Noah ve dikkatimi tekrar yakışıklı yüzüne çekti. Ses tonundaki kesinlik ile ekledi, "Bunu aklından çıkar, çünkü böyle bir şey olmayacak."

Noah'ya istediğimi yaptırmaya çalışmak bir aslandan diş çekmek gibiydi. "Bu kadar dik kafalı olmak zorunda mısın?" Kocamın başının yan tarafına ters ters baktım. "Senden ilk çocuğunu yemeni istediğime yemin edebilirsin, Noah."

"Benim 'ilk çocuğumu' büyüttüğünü düşünürsek, bu seni doğrudan ateş hattına sokuyor, Thorn," diye karşılık verdi. Bunda şaşılacak bir şey yok. "Konuyu değiştir. Lütfen."

"Hayatta olmaz," diye karşılık verdim, tatlı tatlı gülümseyerek.

Noah'nın kaşları çatıldığında gülümsemem daha da arttı. "Bırak artık," diye mırıldandı bıkkınlıkla. "Akıl sağlığım için lütfen bırak şunu Thorn. Lanet olsun."

"Asla," diye karşılık verdim. "Ben kemiği olan bir köpek gibiyim, unuttun mu?"

Lucky, "Geride kalıp ona göz kulak olabilirim," diye teklif etti. "Sadece altı haftalığına," diye ekledi, "ve o haklı. Yol onun durumundaki bir kadın için uygun bir yer değil."

Zaferle sırttım.

Evet. Lucky bu konuda benim tarafımdaydı ve onun sözü Noah için çok daha önemliydi. Bana arka çıkması büyük bir olaydı.

"Gördün mü?" diye cesaretlendirdim, Nuh'un o anki kafa karışıklığından yararlanarak. "Lucky burada benimle kalacak. Çocuklar seninle gelecek."

Yüzümde bir gülümseme vardı.

Öfkeli görünen kocam. "Bu bir kazan-kazan."

"Kazan-kazan," diye tersledi Noah.

Hevesle başımı salladım.

Noah nefesinin altından bir dizi küfür savurarak elini saçlarında gezdirdi ve "Hepiniz kafayı yemişsiniz," diye homurdandı. Döndü ve Lucky'nin gözlerinin içine baktı. "Ve sen," dedi, sesi alçak ve aşağılama doluydu. "Herkesten çok senin anlayacağını sanmıştım."

Lucky hemen, "Biliyorum," diye karşılık verdi. "Ama *anlaşma yürürlükte* dostum." Anlamalı bir şekilde Noah'ya baktı.

Gözlerimi kıstım. "Ne anlaşması?"

"Sekiz hafta oldu, Noah." Lucky sorumu duymazdan gelerek kaşlarını kaldırdı. "Neyin sekiz haftası?"

Noah gergin bir ses tonuyla, "Sessizlik,"

diye cevap verdi. Lucky başıyla onayladı.

"Kesinlikle."

Hope ayağa kalkarak, "Tamam," diye haykırdı. "Bu şifreli konuşma benim için çözmeye çalışmak için bile çok fazla." Kardeşlerine dönerek başıyla işaret etti ve "Hadi çocuklar. Sizi eve bırakayım."

"Tabii ki hayır," diye karşılık verdi Colt sırtarak. "İşler ilginçleşmeye başladı."

Ugh.

Dikkatimi Carter'lardan ayırarak kocama baktım ve "Noah, beni bir paket gibi oradan oraya gönderemezsin. Ben kendi aklımı bilirim." Sertleşmesini izledim ama cevap vermedi, bu da beni dinlediği anlamına geliyordu - isteksizce ama yine de. Bu bir başlangıçtı...

Noah

Kadın kafayı yemişti.

Burada durmuş, karnı bebekle şişmiş, gergedanlardan bahsediyor ve beni doğum odasına almıyordu. Filmden bir sahne gibiydi.

Birinde başrol oynuyordum.

Önce Hope tarafından lanet olası bir kostüm partisine katılmaya zorlanmışım, şimdi de Teagan beni ekmeye çalışıyordu.

"Bu kadar komik olan ne?" diye yüzüne güldüğümde tersledi, gözlerinde zehirle bana bakıyordu. "Biliyorsun," diye ekledi, ona cevap vermeme fırsat vermeden. "Bazen o boncuk gözlerini yuvalarından çıkarmak istiyorum."

"Beady?" Başımı arkaya attım ve güldüm. "Neyim ben şimdi, lanet bir böcek mi?"

"Sen iyi bir şeysin," diye hırladı, yüzü kızarmış ve telaşlanmıştı. "Pisliğin tekisin."

"Oriijinal, bebeğim." Göz kırptım. "Pislik olmamı seviyorsun."

"Hayır, *kıçını* seviyorum," diye düzeltti Teagan beni, hiç vakit kaybetmeden. "Senin göt deliği eğilimlerini sevmiyorum."

Tekrar güldüm ve bu onu daha da kızdırdı.

"Tanrım, Noah," diye tısladı Teagan. "Sinirlerimi nasıl bozacağını gerçekten iyi biliyorsun."

Kaşlarımı kaldırdım ve sııttım. "Daha yakına gel ve aletimi senin üzerinde döndürmek için kullanacağım..."

"Eğer bir daha pantolonuma girmek istersen, bu cümleyi bitiremezsin," diye uyardı Teagan göbekten kasıklara kadar bana karşı dururken. "Seninle turneye çıkmayacağım. Ya ölüme ne kadar yaklaştığını fark eden akllı başında ve mantıklı bir insan gibi burada benimle kalırsın ya da turneye çıkıp inatçı bir maymun olursun." Ellerini kalçalarına indirerek, ela gözlerindeki zehirle bana dik dik baktı. "Her iki durumda da, ben burada kalıyorum."

"Thorn," dedim uyarı tonuyla, üzerimizde dört çift göz olduğunun tamamen farkındaydım. "Burada olmaz." Bu dramın hoşuna gittiğinden oldukça emindim. O

arkadaşlarımızı rahatsız etmekten zevk alırdı. Bu onun bir yeteneğiydi - insanları terletmek ve kıvrandırmak.

Tanrı biliyor ya, bunu bana yeterince uzun zamandır yapıyordu.

Her zamanki gibi meydan okuyan Teagan alaycı bir gülümsemeyle, "Evet, burada," diye karşılık verdi.

Tanrım, onda cidden dengesiz bir şeyler vardı. Ve o dengesiz küçük tuhaflığı çok sevimli buluyordum. Kahretsin, belki de sorunları olan bendim.

Başımı sallayarak küçük karımın etrafından dolandım ve mutfığa doğru yürüdüm, duyma mesafesinden uzaklaştım ve öfkemi dizginlemek için çaresizdim.

Yanlış ya da değil, ona yanlış bir şey söylemeyi göze alamazdım. Yanlış bir kelimenin hamile karımın sularının akmasına neden olabileceğini çok iyi biliyordum.

Ekmek kızartma makinesine doğru yürüyüp iki dilim ekmek aldım ve fırına attım. Son iki ayda hamile karımı susturmanın tek bir yolu olduğunu çabucak öğrenmiştim, o da onu beslemektir. Teagan'ın bu günlerde tercih ettiği yiyecek, peynir ve *kahverengi* ketçap sürülmüş tosttu - evet, şaka yapmıyorum. Kahverengi ketçap.

Gecenin bir yarısı bir şişe daha ketçap almak için kaç kez dışarı çıktığının sayısını unutmuşum.

Buraya uymuyorum... South Peak Road'un lüks mutfağında yiyecek ararken aklıma bu düşünce geldi. *Ama karım uyuyor.*

Geçtiğimiz iki ay Teagan'ı gördüğüm en mutlu dönemdi... yani hiç olmadığı kadar. Gülümsedi, kahkaha attı, şarkı söyledi. Gitarını çaldı. Hayata yeniden aşık olmuştu ve mutluluğu bulaşıcıydı. Karım mutlu olduğunda, parlak sarı saçları ve melek gibi görünen yüzüyle parlayan bir meleğe benziyordu. Tabii ki ağzını açtığında bu görüntüyü mahvediyordu ama ben onun kirli ağzını ve filtresiz oluşunu seviyordum.

Teagan'ın, konuştukları insanlar kadar kendi ağızlarından çıkanlara da şaşırın insanlardan biri olduğuna dair bir his vardı içimde.

Bilmediği zamanlarda onu izledim. Hareketlerini ezberledim. Okurken ayağını nasıl vurduğunu ya da suçluluk duyduğunda kollarını nasıl sıvadığını. Ve söylediği şarkının sözünü ya da konuşma şeklini hatırlayamadığında her zaman ayak parmaklarını sıkardı.

Birlikte izlediğimiz tüm filmleri baştan sona izledi. Deliydi, vahşiydi ve hiç kimseyi onu sevdiğim kadar sevmemiştim. Sansürsüz ve umursamazdı ve ben gerçekten bu kadın için yaşıyordum.

Bu yüzden gelecek hafta turneye çıktığımda onu arkamda bırakamazdım. Onu koluna girmeye zorlayarak bencil ve boktan bir koca olduğumu biliyordum ama onu terk etmek yapabileceğim bir şey değildi.

Sadece altı hafta olsa bile.

İçimde bir ihtiyaç vardı; onun için doğru olanı yapmak için sürekli, hiç değişmeyen bir dürtü. Onu güvende tutmak için. Ne de olsa onun hayatına tehlikeyi ve ölümü sokan bendim. Onu bunlardan korumak benim sorumluluğumdaydı. Ülkenin diğer ucunda, yüzlerce mil uzakta olsaydım bunu yapamazdım. Gerçek şu ki, o benim hayatımı değiştirdi. Bana bir amaç verdi. Her şey için bir sebep. Onu burada korumasız bırakmak fiziksel olarak yapabileceğim bir şey değildi.

"Neden böyle davrandığını anlamıyorum."

Teagan'ın sesi arkamdan geldi ve sorusu beni şaşırtmadı. Normaldi. Son derece normal. Ama o zaman nedenlerimi anlayamazdı.

Ona sahip olduğum tek ailenin o olduğunu söylediğimde ne kadar ciddi olduğumu asla bilemeyecekti. Evet, artık akrabalarım vardı ama Teagan benim ailemdi. O benim evimdi. Ve onun vücudu benim çocuğumu barındırıyordu - benim etim ve kanım. Kötü geçen bir ömürde yapmayı başardığım tek iyi şey. Onlardan ayrılamazdım. Tüm hayatımı tek başıma geçirmişken olmazdı.

Teagan mutfak tezgahına yaslandığım yere doğru yürürken, "Senden kalmanı istiyorum ve sen reddediyorsun," diye devam etti. Gözleri kocaman ve hançer dili kadar keskin bir şekilde önümde durarak ekledi: "Sana defalarca bu tura geri dönmenden korktuğumu söylüyorum ve sen tüm endişelerimi ve kaygılarımı görmezden geliyorsun." Kollarını göğsünde kavuşturarak derin bir iç çekti ve üzüntüyle başını salladı. "Ve şimdi sana bu tura çıkmak istemediğimi söylüyorum ve sen beni görmezden mi geliyorsun?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Teagan konuşmaya devam etti, belli ki bana kendimi bir pislik gibi hissettirmeyi bitirmemişti.

"Beni görmezden gelmekten daha kötüsü; bana *emir* verebileceğini mi sanıyorsun?" tiksintiyle gözlerini kıstı. "Sanki sana ait bir malmışım gibi."

"Biz birbirimize aitiz," diye cevap verdim, az önce patlayan tosta uzanırken.

"Huh," diye alay etti Teagan, benden önce tostı silip süpürerek. "Ne şaka ama." Bir küvet tereyağı ve bir ekmek bıçağı kaparak tostı neredeyse acımasızca yağlamaya başladı. "Tam bir saçmalık."

Kaşlarımı çattım. "Tanrım, huysuz küçük bir şey misin?"

Ağızına bir parça kızarmış ekmek atan Teagan, tereyağı bıçağını havaya kaldırıp göğsüme doğrulttu. "Bana yine huysuz de, Noah. Devam et. Sana meydan okuyorum."

"Ne yapacaksın, Thorn? Beni ölene kadar yağlayacak mısın?" Tost dilimlerinden birini kaparak karşılık verdim.

"Hey!" Teagan kükredi, ben atıştırmalıklarından kocaman bir ısırık alırken dehşet içinde bana bakıyordu "Açlıktan ölüyorum. Az önce bebeğinin ağzındaki yemeği aldın."

"Drama kraliçesi," diye mırıldandım, bir kahkaha atmaya zorlayarak. Başımı sallayarak kalçamı tezgâha yasladım ve karıma baktım. "Çok tatlısın."

"Ve sen de pisliğin tekisin," diye karşılık verdi bana bir santim bile vermeden. "Ve işte bir şey daha; eğer ben de senin bana sahip olduğun kadar sana sahipsem, o zaman turu bırak." Başını sallayan Teagan bir adım daha yaklaştı ve elini göğsüme koydu. "Lütfen." O iri kahverengi gözleriyle bana bakarak, "Patronunu ara ve ona kafesini becermesini söyle," diye yalvardı.

"Korkuyor musun?" Dehşete kapılarak sordum. "Bu yüzden mi dövüşmemi istemiyorsun - bu yüzden mi benimle gelmek istemiyorsun? Bana bir şey olacağını düşündüğün için mi?"

"Hayır," diye titreyerek karşılık verdi. "Korkmuyorum. *Taş* kesildim." "Thorn... hiçbir şey olmayacak -"

"Bunu bilmiyorsun, Noah!" Gözleri yaşardı. "Geleceği tahmin edemezsin."

Gözlerindeki acıyı
görebiliyordum. Onu hayal
kırıklığına uğratiyordum.

"Bunu yapmam *gerek* Teagan." Anlayabileceğini umuyordum.

Bu benim için önemliydi. Bu benim hayatımın işiydi. Şimdi duramazdım. O kemeri kazanmak zorundaydım. Vurulana kadar, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim. Dövüşmem *gerekiyordu*. En iyi olmaya *ihtiyacım vardı*. Tanınmaya. Kefaretimi *ödemeliydim*.

"Kanıtlayacak *hiçbir şeyin* yok Noah," diye devam etti ve kendimi bu gezegendeki en kötü bok parçası gibi hissetmeme neden oldu. Şişmiş karnını ovuşturarak bana doğru bir adım attı. "Biz varız." Gözlerinde yaşlar vardı. Dökülmekle tehdit ediyorlardı. "Sadece kocam ol. Onun babası ol."

Ona nasıl açıklayabilirdim?

İçimdeki ateşi, ruhumun merkezinde yanan ateşi, mutlak hâkimiyetten başka hiçbir şeyin söndüremeyeceği ateşi nasıl anlayabilirdi ki?

Teagan bana "Anlıyorum," demeye devam etti. Anlamıyordu ama yine de söyledi. "Kendini kanıtlamaya ihtiyaç duyma hissi - ama Noah, kanıtladın! Kendini on kat daha fazla kanıtladın. Şimdi bir adım geri atmalı ve hayatının tadını çıkarmalısın."

"Başka bir hayat bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Ayrıca, bu bacadan yeterince para kazanırsam..."

"Para mı?" Bana ters ters baktı. "Benim için harcamanı istediğim tek şey *zaman*."

"Tek yaptığım dövüşmek." Kendimi bildim bileli ya vuruyor ya da vuruluyordum. Bir insan doğduğu andan itibaren içine işlemiş olan bir şeyi nasıl bırakabilirdi? "Başka hiçbir şeyde iyi değilim."

"Yalancı." Karım bana karşı aynı hızda durdu. "Beni sevmekte çok iyisin." Ela gözleri hararetli duygularla doluydu. "Bu konuda her zaman en iyisi sen oldun."

"Emekli olmuyorum Thorn," diye karşı çıktım, tatlı sözlerle beni etkileme çabalarını görmezden geldim. Benden ne yapmamı istediğini, kim olmamı istediğini biliyordum. Öyleyse uyum sağlamak neden bu kadar zordu? "Beni bu konuda zorlama."

"Aman Tanrım," diye tısladı ve avucuyla göğsüme vurdu. "Doktorları duydun. Röntgenleri gördün. Omzundaki kaslar *kopmuş*. Kemikten ayrılmışlar. *Asla* eski formuna geri dönemeyeceksin. Bu halinle kafese geri dönmek *intihardır*, Noah! Dövüşe geri dönerek erken bir mezara giriyorsun. Bunu nasıl anlamazsın?"

"Laboratuvar önlüğü giymiş hazırlıklı bir zengin sikiinin bana ne söylediği umurumda mı sanıyorsun?" Öfkeli bir şekilde talep ettim. "Ben kendi vücudumu tanıyorum Teagan."

"*Vuruldun*, Noah!" diye bağırды. "Vuruldun! Vücudunu ne kadar çok çalıştırırsan çalıştır, asla eskisi gibi olamayacaksın. Bu

olmayacak."

"*Vuruldun*," diye taklit ettim, karımın son iki aydır günde en az on kez bana söylediği sözleri tekrarlayarak. "Biraz ara ver Teagan. Bozuk plak gibisin."

"Belki de beynini kullanıp beni *dinleseydin*, sürekli kendimi tekrarlamak zorunda kalmazdım," diye karşılık verdi. "Tommy'nin ölümüyle ilgili hastalıklı bir sorumluluk duygusu yüzünden kendini öldürmeni izleyemem."

Ouch.

"Oraya gitme," diye uyardım onu, kendi sesimdeki titremeyi duyarak.

"Oh, oraya gidiyorum," diye karşılık verdi, aynı derecede titreyerek. "Ve sen de benimle geliyorsun." Teagan başını sallayarak dökülmek üzere olan gözyaşlarını kırıştırdı. "Bizi suçluyorsun," diye belirtti. "Onun ölümü için."

İrkildim.

"Tommy'yi tehlikeye attığın için kendini suçluyorsun ve onu kurtarmana engel olduğum için de *beni suçluyorsun*." Burnunu çekerek gözlerimin içine baktı ve "İtiraf et" dedi.

"Seni suçlamıyorum," demekte gecikmedim, sesim kalın ve acılıydı. *Kendimi suçladım...* "Beni neden durdurduğunu biliyorum..."

"Yalancı," diye karşı çıktı. "Kızgınsın ve o ringde kendini öldürtmeye kararlısın çünkü kederle nasıl başa çıkacağını bilmiyorsun." Burnunu çekti ve tiradına devam etti. "Çünkü kendine asla hissettirmedin ama onu sevdin... Tommy'yi sevdin ve ölümünün sende bıraktığı boşlukla baş edemiyorsun."

"Neden bana böyle şeyler söylüyorsun?" Kalbim hızla çarparak talep ettim. "Bunu duymak istemiyorum Teagan."

"Bana başka bir şey söyle," diye devam etti Teagan yorgun bir sesle. "Buraya bunun için mi geldim; her hafta beyninin dağıtılmasını izlemek için mi?"

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan konuşmaya devam etti. "Eğer öyleyse, o zaman bunun ne anlamı vardı?"

"Neyin içinde?"

"Acı, Noah," diye karşılık verdi. "Birbirimize geri dönmek için savaşmak ve pençelemek. Neden zahmet ettik ki?"

"I..." Bir cevabım olmadığını fark ederek kısa kestim.

Buna ne diyebilirdim ki?

Hiçbir şey.

Hiçbir şey.

"Sen cezayı çektin Noah," diye hıçkırarak benden uzaklaştı. "Yeterince kan kaybettin."

Sikerim böyle işi.

Onun ağlamasını izleyemezdin.

Öfkemin her zerresini dışarı atarak Teagan'a doğru yürüdüm ve onu kollarıma çektim. "Hadi Thorn," diye fısıldadım ona sıkıca sarılarak. "Ağlama."

"Asla anlaşılamayacağız Noah," diye fısıldadı göğsüme doğru. "MFA'ya dönmene asla göz yummayacağım ve sen de benim seninle gelmek istemediğim gerçeğini asla kabul etmeyeceksin." Burnunu göğsüme dayayarak ekledi: "Tıpkı senin benim kolumu bükemeyeceğin gibi ben de senin fikrini değiştiremem."

"Lanet olsun, Thorn," dedim hışımla, onun mantıklı sesi karşısında kararlılığımın kırıldığını hissederek. "Cehennemden beni iki kez terk etmene izin vermek için dönmedim." Başımı salladım ve karıma onun benim için ne kadar önemli olduğunu açıklayacak kelimeleri bulmaya çalıştım. "Sensiz ben ben değilim. Ben turnedeyken ve sen buradayken nasıl konsantre olabilirim ki?"

"JD için mi endişeleniyorsun?" diye sordu ve irkildim.

"Hayır." İlk kez JD aklımın en ön sıralarında yer almıyordu. İki hafta önce Gonzalez'den aldığım mesaj bu endişemi ortadan kaldırmıştı. Bana adamlarının JD'nin yerini New Mexico'da tespit ettiklerini söylemişti. Bu mesajı resimli bir mesajla takip ederek beni biraz rahatlatmıştı. Gonzalez'in onun peşinde olduğunu bilmek, hiçbirine güvenmesem bile rahatlatıcıydı. Eski patronumun planlarının ne olduğundan emin değildim ama içimde bir his vardı, daha çok bir içgüdü, bana sözünü yerine getireceğini söylüyordu. Ne de olsa onu ve çetesini korumuş ve hapse girmesini engellemiştim.

Thorn'u bu döngünün dışında tutmak ve ondan bir şeyler saklamak kendimi büyük bir pislik gibi hissetmeme neden oldu. Ama onun endişelenmeye ya da strese ihtiyacı yoktu. Karımdan tek istediğim bebeğimi büyötmeye ve kendini güvende tutmaya konsantre olmasıydı. Geri kalan her şeyi ben halledebilirdim. Onun tek yapması gereken beladan uzak durmaktı.

"Benimle gelmeyeceksin, değil mi?" Ona kederle sordum, cevabı zaten biliyordum. Başını salladığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Kollarımı, bu gezegende beni içten dışa tanıyan tek kişiye dolamıştım. O buradaydı. Bebeğimi taşıyordu. Çocuğumu onun bedeninde büyütüyordu. Bu yeterli olmalıydı. Yeterli olması gerekiyordu.

Neden yeterli değildi?

"Bununla yaşayabilir misin?" Teagan fısıldadı. "Sadece altı hafta sürecek ve sonra Noel var."

Derin bir nefes verdim. "Başka seçeneğim var mı?"

"Her zaman bir seçeneğin vardır," diye karşı çıktı. "Benimle kal."

"Benimle gel," diye karşılık verdim, pek de içten değildi. O kararını vermişti. Söylediğim hiçbir şey fikrini değiştiremezdi.

"Seninle bir anlaşma yapacağım," dedi Teagan yumuşak bir ses tonuyla, yanağını göğsüme sürerken. "Bir şartla peşini bırakacağım."

"O da ne?"

"Aralık ayında unvanı eve getirdiğinde," diye yanıtladı dikkatli bir ses tonuyla. "Dövüşe bir gün ara vereceksin."

Sertleştım.

"Eğer bu unvanı kazanmak sizin için bu kadar önemliyse, o zaman size desteğimi vereceğim" diye ekledi. "Ama unvanı kazandığında, hepsi bu kadar." Benden bir adım geri çekilen Teagan yüzüme baktı ve "O unvanı kazandığında emekli olacaksın ve eve, yanıma geleceksin" dedi.

Bu kadının nesi vardı?

Nasıl oluyordu da beni ergenlik çağındaki bir çocuk gibi hissettirebiliyordu - içim paramparça olmuş ve lanet olası hormonlar tarafından yönetiliyordum?

"Benimle gelmeni kabul ettim, Thorn." Bu benim için çok önemliydi ve o da bunu biliyordu. "Ve şimdi daha fazlasını mı istiyorsun?" Başımı sallayarak bir elimi saçlarımda gezdirdim ve iç çektim.

"Hayatımın sonuna kadar seni zorlayacağım," diyerek beni şaşırttı. "Ve sen buna bayılacaksın. Çünkü biz böyle yaparız, Noah." Gülümseyerek ekledi, "İtiyoruz ve alıyoruz. Asıl soru, sen ne kadar verebilirsin, Noah?"

Tanrım.

"Bana patronluk taslanmıyor," diye homurdandım. "Hiç olmadı. Ama seninle... Tanrım, Thorn, yaptığın yanına kâr kalıyor. Seni lanet bir köpek yavrusu gibi takip ediyorum. Bana ne yaptın böyle?"

"Başlangıç olarak bebeğini içimde büyütüyorum," diye nazıkçe teklif etti.

Başımı sallayarak onayladım. "Bu oldukça iyi bir başlangıç."

Altıncı Bölüm

Umut

Yüz yıl yaşasam da Noah ve Teagan'ın evliliğinin karmaşıklığını anlamaya asla yaklaşamam.

Bir dakika önce birbirlerinden şerit koparıyorlardı, bir dakika sonra ise montaj yapıyorlardı.

Kelimenin tam anlamıyla birbirlerine biniyorlar.

İçeride neler olduğunu anlamak için mutfığa bakmama gerek yoktu. İçeriden gelen yüksek seks sesleri bunu gayet açık bir şekilde ortaya koymuştu.

Bu tımarhanede bir dakika daha oturamayacağımı ve arkadaşımın bir zamanlar yemek yediğim yüzeylerden birinde cinsel ilişkiye giriyor olmasından öğrendiğimi hissederek ayağa fırladım ve çantamı kaptım. "Ben buradan çıkıyorum." Diğerlerine bakarak anahtarlarımı şingirdattım ve "Alıcı var mı?" diye sordum.

Daha önce eve bırakma teklifimin tereddüt ve retle karşılanmasının aksine, Colton ayağa fırladı, belli ki buradan gitmek için benim kadar çaresizdi.

"Lütfen Hope," diye mırıldandı. Colt dönerek küçük kardeşimize elini uzattı ve onu koltuktan çekti.

Üçüz kardeşlerimin en küçüğünün bir elini diğerini ayarlamak için kullanmasını kapüşonlu gözlerle izledim.

"İyi misin Low?" Ona endişeyle bakarak sordum. Ön kapıya doğru yürürken normalden daha yavaş hareket ediyordu. "Hastalığın nüksetti mi?" Bir süredir iyiydi. Midemin çukurunda endişe çiçekleri açtı. Onun tekrar aynı şeyleri yaşamasını izleme düşüncesi... Tanrım, vücudunun ona karşı böyle dönmesini izlemek işkence gibiydi.

"Ben iyiyim Hope," diye karşılık verdi Logan çenesini *kapamasını* söyleyen bir ses tonuyla. "Sadece yorgunum."

Colton Logan'ın yanında yürürken ben de arabaya kadar arkalarından yürüdüm. Arada bir Colt'la göz göze geliyordum ve

Aynı çaresiz bakışı sergilediğimden emindim.

Hepimiz kamyonetimin içine girdiğimizde, motor kükreken yolcu kapısı açıldı. Lucky içeri girmeden önce, "Ben de sizinle geleyim," diye teklif etti. "Bu gece yollar cehennem gibi buzlu." Kapıyı arkasından çarparak kapattı ve emniyet kemerini bağladı. "Buraya tek başına dönmeni istemiyorum."

İçime bir sıcaklık doldu.

Lucky'nin teklifi beni şaşırtmadı. Eve döndüğümünden beri onunla çok zaman geçirmiştım. O kaygısız ve sakindi ve benim olmadığım her şeye sahipti. Lucky'ye yakın olmak kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Sanki kırılmamışım gibi. Sanki hiç olmayacak bir şeyin olmasını beklemiyormuşum gibi. İstmeden de olsa bana huzur veriyordu.

"Tamam," dedim gülümsememi bastırarak. "Teşekkür ederim." Kamyoneti vitese takarak, buzda ekstra önlem alarak ağaçlarla çevrili şeritten aşağı doğru yola çıktım.

Bir erkeğin benim iyiliğim için endişelenmesine alışık değildim. Son sekiz yıldır Teagan ve ben vardık. Birbirimize göz kulak olmuştuk. Kırık kalplerimizi onarmak için birbirimize yardım etmiş ve karanlık günlerimizde birbirimizi teselli etmiştik. Bunlardan epeyce vardı.

Teagan'ın kalbini kıran adamın şu anda o evin içinde onun duygularından çok daha fazlasını düzeltiyor olması dışında.

Benimkini kıran adama gelince?

O adam bütün yol boyunca düşüncelerimi tüketti.

"...Seni her zaman seveceğime ve evliliğimizin, dostluğumuzun ve aşkımızın kutsallığından asla sapmayacağıma söz veriyorum. Bugün burada kalbimi sana olan sonsuz sevgimin bir sembolü olarak sunuyorum. Her zaman senin olacağım; bugün ve bundan sonraki her gün Hope Carter, tıpkı bundan önceki her gün senin olduğum gibi." Jordan karşımda durmuş, kalbimin arzusunu düşünecek kadar büyüdüğüm andan beri istediğim her şeyi bana sunuyordu.

"Son nefesim bedenimi terk edene kadar seni seveceğime yemin ederim," diye söz verdi. "Ve ölümden bile seni sevmenin bir yolunu bulacağım."

Jordan sade altın yüzüğü dördüncü parmağıma geçirirken sol elim titredi. "Bu yüzüğü sana, aramızdaki ilişkinin

Aşk, hayatta bir kez yaşanacak türden bir aşktır." Elimi kendi eliyle kapattı. "Seni gurur ve onurla eşim olarak kabul ediyorum. Seni sevmek, üzerine titreyeceğim bir ayrıcalık..."

Jordan Porter'dan şüphelenmek için hiçbir nedenim yoktu. Hem de hiç.

O günden önce Jordan bana verdiği tek bir sözü bile tutmamıştı.

Sözü her zaman onun sözü olmuştur - neredeyse kutsaldır. Beni asla hayal kırıklığına uğratmazdı.

Kendi kendime, evlilik yeminimizi bozmaya karar vermesi ne kadar ironik diye düşündüm.

"Kardeşinin nesi var?" Lucky'nin sesi düşüncelerimin arasından geçerek beni şimdi ve buraya geri sürükledi ve irkilerek sarsıldım.

Başımı sallayarak iki elimle direksiyonu kavradım ve iç çektim. "Hangi kardeş, Lucky?"

Lucky ona Hunter dememi söylemişti ama eve döndüğümde herkesin ona Lucky dediğini duydukça ben de aynı kalıba girmiştım.

"Logan," diye karşılık verdi. "Hasta falan mı?"

Buzlu dağ yollarında kamyonla manevra yaparken sessizce "Evet," diye cevap verdim. "MS hastası."

Lucky kaşlarını kaldırdı. "Yine mi geldin?"

"Multipl skleroz," diye açıkladım, yola konsantre olarak.

"Bu yaşlı insanların hastalığı değil mi?"

Logan'ın MS'inin nüksettiği tüm zamanları düşünerek - ki bu yıllar boyunca sayılamayacak kadar çoktu - "Sen öyle san," diye mırıldandım içimden. "Biz gençken daha kötüydü," diye açıklarken buldum kendimi. "Noel'de onu kanepede yatarken izlemek, hepimiz gibi hediyelerini açmamak ya da dışarı çıkıp bisiklete binememek." En kötü düşmanımın bile başına gelmesini istemeyeceğim bir durum yüzünden felçli yatan küçük kardeşimin görüntüsünü göz kırparak uzaklaştırdım. "Bu konuda hiç şikâyet etmezdi, biliyorsun." Hayranlıkla geçmişi düşündüğümde gülümsedim. "Onca yıl boyunca bir kez bile. Sadece işine devam etti." Derin bir nefes verdim. "O tanıdığım en iyi insan."

"Yine mi... nüksetti?" South Peak Road'un garaj yoluna girdiğimizde Lucky bana sordu. "Kolunun olmadığını fark ettim..."

"Çalışıyor musun?" Ben teklif ettim. "Çünkü uyuşmuş." Motoru durdurup kamyonetin kapısını açtım ve dışarı çıktım. "Stres buna neden oluyor. Uzuvarındaki hissi kaybeder. Logan için bu her zaman kollarında başlar ve oradan ilerler. Sanırım bu yüzden dramadan uzak bir adam. İçine kapanık ve sağlıklı kalmak için çok çalışıyor. Ama Cam ve Tillie ile olan bu şey..." Durakladım, vücudumda bir öfke selinin dolaştığını hissettim. "Peki." Dilimi tıkırdattım. "Hepimizi mahvediyor ama neyse ki geri kalanımız için kendine saldıran bir bedenimiz yok."

Lucky, Noah ve Teagan'ın verandasının basamaklarını çıkarken beni takip ederken nefesinin altından "Kahretsin," diye mırıldandı. "Zavallı adam."

"Evet," diye kabul ettim ve anahtarımı kapıya soktum. Anahtarı kilide sokup bizi içeri alırken, "Ama sakın bir şey bildiğini belli etme," diye uyardım onu. "Logan bu konuda gülünç derecede gizlidir."

"Anlaşıldı," diye cevap verdi ve beni fuayeye kadar takip etti.

Neyse ki mutfaktan gelen seks sesleri artık yoktu - ya da en azından üst kata çıkarmışlardı. Her iki durumda da, bununla uğraşmak zorunda olmadığım için rahatlamıştım.

Evin içinde ilerleyerek mutfığa gittim, bir sıcak çikolata üzerinde düşündüm ama onun yerine buzdolabından bir şişe bozulmamış gazoz almaya karar verdim. "Bir tane ister misin?" Lucky'ye bir şişe uzatarak seslendim.

"Elbette," diye kabul etti ve şişeyi uzattığım elimden aldı. "Şerefe, koca kulaklar."

"Sorun değil, küçük topuz," diye karşılık verdim, buzdolabının arkasındaki bir yumurta kartonunda sakladığım gizli şeker zulamı karıştırmaya devam ederken. Bugünlerde şekerleri saklamak için tek güvenli yer orasıydı. Teagan yumurtadan nefret etmeye başlamıştı.

Geçtiğimiz iki ay içinde Lucky'nin espri anlayışını çabucak öğrenmiştim. O da daha iyi espriler yapması gerektiğini öğrenmişti - ya da en azından öğrenmeliydi. Testosteronla beslenen erkek kardeşlerle dolu bir aileden geliyordum. Yıllar boyunca duymadığım hakaret kalmamıştı.

Kutuyu alıp, zulamı oturma odasına götürmeden ve kanepeye kıvrılmadan önce Lucky'ye utanmadan sııttım. Zulamı biliyordu. Birkaç kez yeniden stoklamıştı.

Lucky ile geç saatlere kadar oturup abur cuburla karnımızı doymak ve berbat sitcom tekrarlarını izlemek, eve döndüğümde beri severek yaptığım bir şeydi. Lucky rahat ve tanıdık biriydi ve onun yanında kendimi tamamen rahat hissediyordum. Benden hiçbir şey talep etmiyordu ve bu hoşuma gidiyordu. Onun yanında neşeli ya da iyi biri gibi davranmak zorunda değildim. Sadece kendimdim ve bu onun için yeterliydi. Benim yanımda olmaktan oldukça memnundu; kırık, bükük, şekilsiz ve her şeyiyle...

Hayalet Avcıları'nın bir bölümünde onu hayaletlerin gerçek olduğuna ikna etmeye çalışıp bir kez daha başarısız olduğumda bana üçüncü kez "Bu teorelin tamamen saçmalık olduğunun farkındasın değil mi?" dedi.

"Çok dar görüşlüsün," diye düşündüm. "Bu şeylere inanmak senin için neden bu kadar zor?"

Kaşlarını kaldırdı. "Çünkü öldüğün zaman ölmüşsündür, Hope." Kanepede kaykılan Lucky bana doğru döndü ve içini çekti. "Farklı bir şekil ya da biçimde geri dönmek yok. Bir kez öldün mü, artık hiçbir şey yoktur, nada, finito."

"Aynı fikirde değilim," diye karşılık verdim kollarımı göğsümde kavuşturarak. Lucky gözlerini devirdi ve kıkırdadı.

"Tabii ki biliyorsun."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Sen bir yazarsın," diye açıkladı sırtarak. "Bütün o şeylere inanıyorsun. Masallara ve canavarlara. İyilikler ve kötülükler. Hayaletler ve iblisler. Ruh eşleri." Vurgulamak için bir kez daha gözlerini devirdi. "Sen bir hayalperestsin Hope Carter."

"Hayalperest olmakta yanlış bir şey yok," dedim ona, yanımda oturan adam tarafından aniden ifşa edilmiş hissederek. "Ruh eşlerine inanmıyormusun?"

Lucky konuşmadan önce uzun bir süre sessiz kaldı. "Bir zamanlar pek çok şeye inanırdım," dedi sonunda. "Ama sonra gerçeği öğrendim."

"Ve bu?"

"Hayat bir sürtük, Hope." Gözlerimin içine baktı. "Beklentiler sadece hayal kırıklığına yol açar ve arzular çıkmaz sokaklara götürür. Tek bir hayatımız var. Kendi başımıza geldik ve kendi başımıza gidiyoruz. Endişelenmek, önemsemek ve kendini belirli bir amaca ya da kişiye adanmak iyi ve güzeldir ama kalıcı değildir. Hayatta kalıcı olan tek şey ölümdür ve gerçekten tutulan tek söz de bir gün öleceğinize dair verilen sözdür."

"Vay canına," diye mırıldandım nefesimin altında. "Ne kadar da neşelisin."

Verdiğim tepki Lucky'nin sırtmasına neden oldu. "Hey," dedi iyi huylu bir şekilde. "Hayattan zevk almayın demiyorum. O kadar da kötümser biri değilim." Omuz silkerek ekledi, "Sadece diyorum ki, kadere ve alinyazısına inanarak hayatını sürdürme. Sen kendi geminin kaptanısın Hope. "Kendini kontrol ediyorsun. Başka hiçbir şey değil." Bira şişesinin ağzını alt dudağına bastırarak, neredeyse sinirli bir ifadeyle bana bakmaya devam etti.

"Ne?" diye sordum. Utandığımı hissederek sordum. "Ne?" diye masumca karşılık verdi. "Neden bana öyle bakıyorsun?" "Ne gibi?"

"Sanki bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuşsun gibi." Rahatsızca kıpırdandım, delici mavi gözleri neredeyse bana fazla geliyordu. "Kes şunu."

"Çünkü öyleyim," diye karşılık verdi hiç tereddüt etmeden. Yere bırakmadan önce şişesinden bir yudum aldı. "Birbirimizi tanıyoruz, ne?" Kaşlarını çatı. "İki aydır mı?"

"Evet," diye cevap verdim, vücudumu bağdaş kurup ona bakacak şekilde döndürdüm, televizyon programı çoktan unutulmuştu. "Ve?"

Lucky benim hareketlerimi yansıtarak garip ve rastgele sorgulamasına devam etti. "Sanırım neyi beklediğini merak ediyorum?"

"Bekliyorum," diye kestirip attım. "Tamam Lucky, seni takip etmiyorum."

"Normalde insanların özel hayatlarına burnumu sokmam," dedi bana. "Genelde soracak kadar önemsemem ama sen." Bana öyle sert baktı ki sanki ruhumun derinliklerini görebiliyormuş gibi hissettim. "Sende bir şey var - farklı bir şey - yalnız bir şey." Başını sallayarak omuz silkti. "Seninle ilgili umursamama neden olan şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama orada ve gerçek."

"Bekle-" Duraksadım, bana söylediklerini anlamlandırmaya çalışıyordum. "Beni önemseydiğini mi söylüyorsun?" Kalbim göğsümde yerinden fırladı. "Yani bana karşı bir şeyler hissediyor musun?" İçime yıllardır hissetmediğim sıcak bir duygu yerleşti. İnkâr etmediğinde, bununla nasıl başa çıkacağımı bilemediğim için kıpkırmızı kızardım. "Lucky, gururum okşandı," dediğimi duydum, oysa gerçekte gururumun okşanmasından daha fazlası vardı. En çok ihtiyacım olduğu anda hayatıma girmiş gibi görünen bu tuhaf adam ilgimi çekmişti. "Ama şu anda bir ilişki aramıyorum." Ya da hiçbir zaman.

Aklıma hemen Jordan geldi ve irkildim. Hiç kolaylaşacak mıydı? Ona

olan sadakatim hiç a z a l a c a k mıydı? İki yılı aşkın süredir

onlarca yıl. Asla olmayacağına dair içimde bir his vardı.

Lucky kaşlarını çatarak, "Sinirli adam," dedi. "Seni kötü yakaladı, değil mi?" Midem keskin bir dönüş yaptı ve kıkımın içine düştü.

"Gergin," diye yavaşça tekrarladım. Evet, Jordan'ın bazı kişilik özelliklerini tanımlamanın bir yolu da buydu. "Kocayı dene."

Lucky'nin kaşları havaya kalktı. "Koca." Islık çaldı, belli ki canı sıkılmıştı. "Lanet olsun, kadın. Hızlı hareket ediyorsun."

"Pek sayılmaz," diye cevap verdim, yüzüm de kalbim gibi uyuşmuş hissetse de gülümsemeye zorlayarak. "Bu Noel'de sekiz yıllık evli olacağız."

Birasına uzanıp derin bir yudum almadan önce nefesinin altından "Tanrım," diye mırıldandı. "Bunu beklemiyordum." Şişeyi bir elinde tutarak boğazını temizlemeden önce uzun süre yüzümü inceledi. "Özür dilerim Hope," dedi sonunda. "Kararlı bir ilişkin olduğunu fark etmemiştim."

"O konuda," diye kıkırdadım gergin bir şekilde. "Ben biraz değilim... yani o değil." Kaşlarımı çatarak, berbat evliliğimi açıklamak için gereken kelimeleri toparlamak için bir an bekledim. "Beni terk etti," diye itiraf ettim sonunda. "Evlendikten iki ay sonra." Yutkunmak canımı acıttı ama içimdeki yakıcı duyguyu bastırmak için kendimi zorladım. "*Sevgili John* mektubu ve boşanma kağıtlarıyla."

İki aylık acınası evliliğimin ayrıntılarını ona anlattıktan sonra Lucky "Ah," diye mırıldandı. Gözlerindeki sempatiyi görebiliyordum ama normalden farklı olarak bunu memnuniyetle karşıladım. Garip bir nedenden ötürü bu adamın beni anladığını hissettim. Sanki biliyordu. Anlamıştı.

Ben konuşmamı bitirdikten sonra sessizce, "Bir keresinde ben de yaşamıştım," dedi. "Sanırım Teagan sana Hayley'den bahsetti?"

Teagan Lucky'nin ölü kız arkadaşından bahsetmişti. Elbette Lucky'nin neden hapsedildiğini anlatırken bana sır saklayacağına dair yemin etmişti ama şimdi bunu inkâr edecek değildim. Hele de o bana, kızın adını söyleyebileceğine inandığı ilk kişiymişim gibi bakarken.

Yavaşça başımı sallayarak ona yaklaştım ve elimi dizine koydum. "Ona olanlar için çok üzgünüm."

"Benim kadar üzgün değil." Dirseklerini kot pantolonuyla kaplı kalçalarının üzerine koyarak derin bir iç çekti. "O gece bir seçeneğim vardı Hope." Omuzları daha da çöktü. "Ve ben yanlışı seçtim."

"Bunu değiştiremezdin," demekte gecikmedim ve dizini sıkıca kavradım. "Korkunç bir şeyin içine girdin Hunter." Şaşırdım

gerçek adını kullanarak ikimizi de rahatlattı. Şaşkınlıkla bana baktı ve ben de onu rahatlatmak için çaresizce gülümsedim. "Senin durumundaki on sekiz yaşındaki herhangi bir çocuk da aynı şeyi yapardı." Babam yapmıştı - diye düşündüm kendi kendime. Kayıtlardan silinmiş olsa da ailemiz o gün Jimmy Bennett'i neyin öldürdüğünü biliyordu ve bu bir kalp krizi değildi. Babam annemi korumak için canına kıymıştı. Yaptığı şey için Lucky'yi yargılamadım. Sevgi ve çaresizlikle hareket etmişti. Onun için hissettiğim tek şey ezici bir üzüntü duygusuydu.

"Sorun yok Hope." Elimi kendi eliyle kapatıp gülümsedi ama gözlerindeki acıyı görebiliyordum - içinde boğulduğu ıstırapı. "Benim için üzülme. Ne yaptığımı biliyorum. Sonuçlarıyla her gün yaşıyorum."

Lucky'nin perili, buz mavisi gözlerine bakarken tek yapmak istediğim kollarımı boynuna dolamak ve onu kucaklamaktı. Çok yalnız görünüyordu. Tıpkı *benim gibi*.

Noah ve Teagan'ın bu adama güvenmesine şaşmamalı, diye düşündüm birden kendi kendime.

Ruhuna bir bakış atan gözleri vardı.

O mavi derinliklerde gizlenen sırların çoğu kişi için kavranamayacak kadar büyük olduğunu biliyordum.

O adamı kurtarmak için özel bir kadın gerekir.

"Başına gelenler için çok üzgünüm," diye fısıldadığımı duydum, sonuçlarını düşünmeden ona yaklaştım. "Çektiğin acı için." Başımı salladım ve titrek bir nefes verdim. "Keşke bunu senin için silebilseydim." Ne yaptığımdan emin değildim ama kendimi durduramıyordum, alnımı onunkine bastırdım ve gözlerimi kapattım.

"Hemen arkadayım," diye fısıldadığını duydum.

Saniyeler sonra, dudaklarının benimkilere karşı yumuşak, tatlı baskısını hissettim.

Başımın arkası yatak başlığına çarptı.

Saniyeler sonra Lucky'nin ağırlığı üzerime çöktü, ılık, sıcak ve tamamen hoş karşılandı.

Kanepeden yatak odasına nasıl taşındığımızı hatırlayamıyordum. Ağzı ve elleri üzerimdeyken beni nasıl hissettirdiğine kendimi fazla kaptırmıştım.

Dudakları dudaklarımdaydı; ellerim saçlarındaydı. Parmaklarının kot pantolonumun kemerine sürtündüğünü hissettiğimde her şeyin çok hızlı ilerlediğini hissettim.

Bu hoş saldırı karşısında bir saniye bile duramayacak kadar heyecanlanmıştım, kot pantolonumu çekince kalçalarımı kaldırdım ve beni soymasına izin verdim.

Çıplak kalçama bir öpücük kondurmadan önce karanlığın içinde "Bundan emin misin?" diye fısıldadı. Hiçbir şeyden emin değildim... onun içimde olmasına duyduğum umutsuz ihtiyaç dışında hiçbir şeyden.

Dirseklerimin üzerinde yükseldim, öne doğru eğildim ve dudaklarını dudaklarımla yakalamadan önce "durma" diye fısıldadım.

Daha önce hiç hissetmediğim duygular içinde boğuluyor, bu adamın bana verdiği zevkle sersemliyordum. Farklı hissediyor, farklı hareket ediyor, farklı öpüyordu.

Bir prezervatif ambalajının yırtılma sesi beni büyük bir gürültüyle yeryüzüne geri getirdi.

Bacaklarımin arasına yerleştiğini, beni yokladığını, beni kızdırdığını, onu kabul etmemi beklediğini hissettim... ama *yapamadım*.

"Hope?" Sesi yumuşak, dokunuşu şefkatliydi ama o benim kocam değildi.

O *Jordan* değildi.

"Üzgünüm, yapamam," diye boğuldum.

Lucky'nin altından sıyrılarak odasından çıktım, içim içime sığmıyordu.

Neredeyse ne yapıyordum?

Yedinci Bölüm

Teagan

İyileşiyorduk.

Noah'nın başı ağrıyan bir ayı gibi davrandığını kabul ediyorum ama aramız kesinlikle daha iyiydi. Pazartesi günü ayrıldığında geride kalmam fikrine yaklaşıyordu. Bu konuda mutlu değildi ama ben de değildim.

İdeal bir dünyada kocamın akli başına gelir ve bu kavga saçmalığının haince olduğunu fark ederdi. Başından beri haklı olduğumu kabul ederdi. Sonra da sonsuza dek mutlu yaşardık.

Bunun gerçekleşme olasılığını düşünerek kendi kendime sııttım. Bu bahiste şans benden yana değildi.

Yaklaşan ayrılığımızın düşüncesi beni çirkin bir kurdeşen nöbetine soktu ama böyle olması gerekiyordu. O geri adım atmayacaktı, ben de atmayacaktım.

Cameron hâlâ kaçak olduğu için Colton ve Logan'ın Noah'la birlikte turneye çıkmasına, Lucky'nin de burada benimle kalmasına karar verilmişti.

Şahsen, Lucky'nin Noah'yla gitmesi gerektiğini düşünüyordum ama Noah'nın gönülsüzce taviz vermesinde onun burada benimle kalmasının belirleyici olduğunu biliyordum. Lucky'ye kendi hayatı ve benim hayatım konusunda güveniyordu. Ben de ona güveniyordum.

"Hey, saat kaçta Kyle ve Lee'lerde olmamız gerekiyor?" Noah en-suite banyonun içinden seslendi.

"Sekiz, sanırım," diye karşılık verdim, kendi kendime sııtarak. Bir lokuma dönüşüyordu. Onu bu akşamki Cadılar Bayramı partisi için giyinmeye ikna etmişim -daha çok zorlamıştım-. Bu konuda mutlu değildi ama bunu yapıyordu.

"Bundan hiç memnun değilim, Thorn." Tedirgin olduğu her halinden belli olan Noah, kafese kapatılmış bir hayvan gibi peşimden evin içinde dolaştı. "Lanet bir alet gibi görünüyorum," diye ekledi, üzerindeki koyu yeşil önlüğü çekiştirerek. Evet, kocam bu gece bir doktor gibi giyinmişti ve bugün onun yirmi altıncı doğum günü olduğu için ben de onun sürtük hemşiresi olmayı kabul etmişim - Noah'ın giyinmeyi kabul etmesinin şartı *sürtük olmaktı*.

"Çok... seksi görünüyorsun," diye nefes aldım, Noah'nın devasa kaslı yapısına bakarken. Şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı doktordu ve geniş omuzlarından sarkan stetoskop sadece bu görünümü vurguluyordu.

Öte yandan ben de berbat görünüyordum. Daracık deri hemşire kıyafetimin içinde, file çoraplarımı yukarı çekmeye çalışıp başaramazken nefes nefese kalmıştım.

Noah bana acıyarak, "Al," diye kıkırdadı.

Yatağımızın ayakucunda dizlerinin üzerine çökerek bir eliyle ayağımı tuttu ve çorabımı dikkatlice sol uyluğuma kadar sıyırdıktan sonra aynısını sağ ayağım için de yaptı. "Şimdi," dedi usulca, her iki çorabı da kalçalarımın kadar çektiğinde. "Mükemmel."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, bu tatlı nezaket karşısında gözlerim dolmak üzereydi. Neredeyse sekiz aylık hamileyken PVC mini bir elbiseyle mükemmel görünmediğimi biliyordum ama Noah'nın gözleri dürüstlikle doluydu, bu yüzden bunu resmi olmayan bir zafer olarak adlandırdım.

Başını sallayıp kendi kendine gülümsemeden önce uzun bir süre bana baktı. "Lucky aşağıda bekliyor," dedi ayağa kalkarken. "Hope'u bırakmamı ister misin?"

"Hayır." Başımı salladım. "Bizimle orada buluşacak." Hope'u üç gündür neredeyse hiç görmemiştim. Hepimizden erken kalkıp dışarı çıkıyor, hepimiz yataktayken eve dönüyordu. Ona neler olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu ama içimden bir ses bunun Dick Jordan'la bir ilgisi olduğunu söylüyordu. Ne de olsa genelde öyleydi.

Noah

Lucky çok huysuz bir batmandı.

Carter'ların evine giderken tek kelime bile konuşmadı ve ben onun sessizliğinin ve kötü ruh halinin Hope'la bir ilgisi olduğunu hissediyordum.

Bunu anlamak zor olmadı.

Bir an her şey yolundaydı, sonra Hope vebadan kaçır gibi evden kaçmaya başladı. Umarım geçen gece kendi iyilikleri için sevişmemişlerdir.

O Jordan'ı, Jordan da Hayley'i unutmamıştı. Aralarındaki ilişki asla yürümeyecekti ama ağzımı açıp bir şey söyleyecek değildim. Yarın turneye çıkarken Lucky'nin yanımda olmasına ihtiyacım vardı.

Arkadaşımın kadın seçimi yüzünden onunla tartışmaya girmek göze alabileceğim bir şey değildi. Ne kadar bencilce görünse de, Lucky'nin Hope'tan hoşlanması Teagan'ın güvende olduğu anlamına geliyorsa, önümüzdeki altı hafta boyunca birbirlerinden hoşlanmaya devam edebilirlerdi...

On üçüncü caddeye ulaştığımızda ev insanlarla doluydu. Sokağın her iki tarafındaki kaldırımlara arabalar yığılmıştı. Karıma yakın durdum, onu bir saniye bile gözümün önünden ayırmaya cesaret edemedim. Bu gece ıslı ıslıldı, onu aylardır görmediğim kadar mutlu görünüyordu. İçimi bir hüzün kapladı. Altı hafta boyunca onsuz nasıl başa çıkacaktım?

Ancak bunun üzerinde durmaya fırsatım olmadı, çünkü on üçüncü sokaktaki kırmızı tuğlalı, iki katlı eve adımımızı atar atmaz, isimlerini bildiğimden çok daha fazla insan tarafından, balonlar ve parti flamalarıyla dolu bir şekilde pusuya düşürüldük.

"Sürpriz!"

"Mutlu yıllar, Noah!"

Döndüm ve Teagan'a bakakaldım. "Biliyor muydun?"

Başını iki yana salladı. "Yemin ederim yapmadım," diye karşılık verdi neşeli bir ifadeyle. "Bu gece yataktayken sana sürpriz yapmayı planlıyordum ama bu çok daha iyi."

Önce sürtük bir hemşire gibi giyinmiş karıma, sonra da etrafımızı saran insan kalabalığına baktım. Nedense bunun daha iyi olacağından şüpheliydim.

Hayatta karımla yatakta olmaktan daha iyi bir şey yoktu ve Carter'ın koridorunun ortasında bana mutlu yıllar dileyen onca insanla birlikte dururken kendimi sudan çıkmış balık gibi hissediyordum. Bu anda bana tanıdık gelen tek şey Teagan'ın elimi sıkmasıydı. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Hayatımda hiç parti vermemiştim, Lucky'yle hapishanedeki dövüş gecesinde kendi kendimize verdiğimiz partiler dışında. O da sadece ikimizin sarhoş olup kafayı çekmemizden ibaretti.

"Noah. Teagan!" Lee Carter koridorun en ucundan seslendi. On altı yüzlü yıllardan kalma bir kadın gibi giyinmişti, Kabarık elbiseleri ve tutturulmuş bukleleriyle kalabalığın arasından geçmeye çalışırken bize el salladı.

Başımı sempati ile salladım. Lanet olsun, Kyle'ın karısı ufacıktı. Dürüst olmak gerekirse, benim karım da lamba direği değildi ama Lee neredeyse cep boyutlarındaydı.

Teagan ve ben, Kont Drakula kılığına girmiş Kyle'ın karısının arkasından yaklaşıp onu fiziksel olarak kalabalığın arasından çekip çıkardıktan sonra yüzünü karısının boynuna dayamasını eğlenerek izledik.

"Çok tatlılar," diye kıkırdadı Teagan bana yaklaşıp ağabeyimle karısını izlerken. "Neredeyse otuz yıldır birlikteler ve hâlâ birbirlerinin üzerindeler."

Sonunda bize ulaştıklarında Lee domates gibi kıpkırmızıydı ve açıkça mahcup olmuştu.

Bu sırada Kyle karısına boktan bir sırtışıla gülümsüyordu.

"Doğum günün kutlu olsun Noah," diye duyurdu Lee kollarını anne şefkatiyle bana dolamadan önce. Sarılmayı kabul ettim. Buna değer verdim. Bunlar şimdiye kadar etrafımda gördüğüm tek düzgün anne figürünün kollarıydı.

Teagan

Sarhoş Kyle büyüleyiciydi.

Kanepesinde oturup tozlu gitarını çalarken bile insanları kontrol edebiliyor, onları kendine çekebiliyordu.

Hakkını vermeliyim; adamın hareketleri vardı.

"Gitar çaldığını bilmiyordum," diye mırıldandım Noah'ya.

"Ben de öyle," diye sırtarak karşılık verdi Noah, kardeşinin gevşemesini izlemekten keyif aldığı belliydi.

"O gerçekten çok iyi," diye yanımdan seslendi Lee. "Küçükken çalardı ama büyükbabası vefat edince Kyle aile işinin başına geçti. Ondan sonra da başka bir şey için zamanı kalmadı." Lee kızarmış yanaklarıyla mahcup bir şekilde gülümsedi. "Çocuklarımız küçükken onlara oyun oynardı. Her akşam yatmadan önce."

"Hey, Noah için bu partiyi düzenlediğin için teşekkürler," diye seslendim, kadına karşı büyük bir sıcaklık hissediyordum. Lee Carter'ın yanında olmak ateşe yakın durmak gibiydi. Çok *sıcaktı*.

Kulağa garip geldiğini biliyordum ama onun yanındayken hissettiğim rahatlatıcı duyguyu ancak bu şekilde açıklayabilirdim. Daha da yaklaşıp ekledim: "Söylemiyor olabilir ama bu onun için çok şey ifade ediyor."

Lee gülümsedi. "Noah bizim için çok şey ifade ediyor. İkiniz de öylesiniz."

"Oh be," diye güldü Noah, yanımdan geçip giden Hope'u göstererek. "Mahcup görünüyor."

Nasıl olmasın ki?

Babası Loudon Wainwright'ın klasiği *Daughter'ın* kendi versiyonunu patlatırken, odadaki her kadının kendinden geçmesine ve Hope'un pancar gibi kızarmasına neden oluyordu.

"Baba," diye tısladı, elleriyle yanaklarını kapatarak. "Dur."

Hope'un utancından rahatsız olmayan Kyle şarkı söylemeye devam etti, nota üstüne nota çıkararak kızına serenat yaptı.

"Lütfen," diye yalvardı Hope. "Eğer beni birazcık bile seviyorsan, aşağı inersin." Kyle'ın yüzüne bir sırıtiş yayıldı.

"Tamam, tamam." Koltuktan zıplayarak kızına gitarı uzattı ve başına bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum tatlım, ama sevgimin ne zaman istenmediğini biliyorum." Odaya baktı ve gözlerini karısına kilitledi. Şeytani bir gülümseme yüzüne yayıldı ve yanağındaki derin gamzeyi ortaya çıkardı. "Belki anneni bunun yerine benimle bir atış yapmaya ikna edebilirim."

Noah

Kyle ve Lee koşuşturarak kalabalığın içinde kayboldular ve beni arkalarından gülererek bıraktılar ama omzuma bir el inip derimi acıttığında ve kanımı öfkeyle kaynattığında düşünmek için fazla zamanım yoktu.

"İşte benim yeğenim!" diye seslendi kırk yaşlarında, orta boylu bir adam ve lanet omzumu daha da sıktı.

Kendimi irkilmemeye ya da daha kötüsü o piçi yere sermemeye zorlayarak döndüm ve karıma yeğenim diyen o pislige dik dik baktım. Belli ki aklını kaçırmıştı çünkü Teagan'ın amcası falan değildi. Karımın ona bir yabancı gibi baktığı her halinden belliydi. "Seni tanıyor muyum?" diye sordu, soğuk bir ses tonuyla, bana yaklaşıırken. Bir kolumu ona dolayarak onu karşıladım ve yanıma yatırdım.

"Sen beni tanıyor musun?" diye alay etti adam. "Sanırım! Senin bezini yeterince değiştirdim."

Teagan kaşlarını çatarak onun yüzünü inceledikten sonra bir nefes verdi. "Dixon Amca?"

Adam güvenmediğim bir sırıtışla, "Bir tanede anladım, tatlım," diye karşılık verdi.

Hayır. Bu konuda içimde kötü bir his vardı.

Kötü bir koku gibi, Max Jones yanında bu Dixon'a benzeyen bir adamla yaklaştı. "Merhaba Teagan," dedi bize ulaştığında. Max bana bakarak sertçe başını salladı. "Noah." "Benim ayakkabılarımla mı yürüyeceksin?" demeden önce beni baştan aşağı süzdü ve kostümümü inceledi.

Dişlerimi sıkarak kendimi başımı sallamaya ve "Max" demeye zorladım, ama yemin ederim bu beni neredeyse öldürüyordu. Bu pislikten nefret ediyordum ve o da benden nefret ediyordu. Şerefsiz beni fazladan on sekiz ay daha içeri attırmıştı. Aklımda bu, karım olmadan yaşamak zorunda bırakıldığım fazladan on sekiz aydı. Hapisteki biri için on sekiz ay bir ömür demekti.

"Teagan," dedi Max, karıma sevgiyle gülümseyerek. "Dixon ve Moe'yu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Sayılır," diye yanıtladı Thorn, uzun zamandır kayıp olan amcalarının yüzlerini incelerken. "Sanırım onlarla küçükken bir ya da iki kez karşılaşmıştım."

"Annen bu kadar aptal olmasaydı ve o içkici kafayı İrlanda'ya kadar takip etmeseydi," dedi Dixon sert bir ses tonuyla, "bizi çok daha fazla görürdün."

Hemen savunmaya geçtim. Bir adım öne çıkarak Dixon'a dik dik baktım ve homurdandım: "Ağzından çıkanı kulağın duysun."

Teagan kolunu belime sararken, "Sorun yok Noah," diye çabucak beni temin etti. "Annemden bahsediyorsun," dedi Dixon'a hitaben. "Cenazesine hiç katılmadığın kız kardeşinden mi?" Dixon kıpkırmızı kesildi ve Teagan burnunu çekerek çenesini dışarı çıkardı. "Evet, bu konuda söyleyecek bir şeyin olmadığını sanıyordum."

Karıma ve onun engerek diline, o serseriye haddini bildirdiği için zihinsel bir beşlik çaktım.

"Hamileliğin için tebrikler Teagan," dedi diğeri - sık amcanın reenkarnesi. Aslında hepsi sık kafalıydı ama karımın hatırı için dilimi tuttum. "Ne zaman doğuracaksın?"

Teagan diğer amcasına bakarak daha yumuşak bir ses tonuyla, "Teşekkür ederim, Moe," dedi. "Aralık sonunda doğum yapacağım."

"Teagan'ın bir kızı olacak," diye haber verdi Max gururla adamlara ve böylece hem Max hem de Teagan hamilelikle ilgili her konuda rahat bir sohbe daldılar.

Kıçına tekmeyi basmamak için çenemi sıkmak zorunda kaldım. Kim olduğunu sanıyordu da bebeğim hakkında konuşuyordu?

Ugh...

Ona tapıyor olması berbat bir şeydi. Karımın Max Jones'a olan sevgisi, burada durmamın ve onun varlığına tahammül etmemin tek sebebiydi.

Bunu karım için yapıyordum. Onun mutluluğu için küçük bir taviz. Bu gece yataktaki iyi davranışım için brownie puanı alacağımı düşündüm...

Teagan onunla konuşurken parlıyordu. Geride durdum ve sessiz kaldım. Max beni değerli yeğeninin yanında istemiyordu; beni sevmiyor ve onaylamıyordu. Onun gözünde ben hâlâ yeğenini elinden alan boktan bir gençtim. Sonsuza dek yolun yanlış tarafından gelen çocuk olarak kalacaktım, iyi doktorun yeğeni için asla yeterince iyi olamayacaktım.

Onun şanssızlığı, o değerli yeğeninin artık benim karım olması, içinde benim etimi ve kanımı taşıması ve benim işaretimi taşımasıydı.

Sözsüz bir zafer edasıyla kendi kendime sııttım.

Ben kazanmıştım.

Teagan Connolly artık Teagan Messina'ydı.

Kendini bana adamıştı ve bu konuda çenesini kapatıp susmaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Max'in evine zorla girdiğim gece aklıma geldi ve yine sııttım. Tanrım, Thorn o zamanlar ne kadar alıngan bir şeydi. Hala öyleydi. Peki ya benimle o arabaya atladığında? Tanrım, hayatımın geri kalanını yaşayacak ve bu kızıdan kurtulamayacağımı anladığımda üzerime çöken duyguyu asla unutamayacaktım.

Kalıcıydı.

Dünyama girmiş ve kendini kalbime yerleştirmişti. Tam o anda mahvolmuştum.

O kız içimde sahip olduğumu bilmediğim bir şeyi ele geçirmişti ve asla bırakmadı.

Ondan ayrı geçirdiğim onca gece bu hislerimi daha da pekiştirdi. O benimdi, ben de onun.

Hapse girmek beni kurtarmıştı.

MFA beni kurtardı.

Ama hiçbir şey beni Teagan Connolly kadar kurtaramamıştı. Buraya benimle ve benim sayemde dönmüştü.

Onu başka hiçbir yerde olmadığı kadar etkilediğini bildiğim bir yerde. Hor gördüğü bir yer.

Beni sevdiği için buradaydı. Çünkü benimle olmak istiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Tanrım, her şeyin nasıl bu hale geldiğini anlamıyordum ama buradaydım ve yan komşum olan kıza hâlâ on yedi yaşındaki kadar umutsuzca aşıktım.

Eşim ve amcasının konuşmalarını dinledim. Ona ne kadar değer verdiğini gördüm. Ona baktığında yüzünden okunuyordu. Onunla konuşurken sesinde de vardı.

O da onun dünyasıydı.

İşte o anda gençliğimde yaptıklarımın pek çok farklı insan üzerinde dalgalanma etkisi yarattığını fark ettim.

Bu adam son on yılını yalnız geçirmişti çünkü yeğenini ondan almıştım.

Tanrım, benden nefret etmesine şaşmamalı.

Onun gözünde Teagan'ın gitmesinin sebebi bendim. Asla geri dönmemesinin sebebi bendim.

Onun yerinde olsam ben de kendimden nefret ederdim.

Beni hayallerimden uyandıran Teagan, Max'e dönerek, "Seni görmek güzeldi Max Amca. Şimdi Noah'ın ailesiyle kaynaşmaya gidiyoruz" dedi ve ekledi: "Ne de olsa bugün onun doğum günü."

"Güzel, Thorn," diye kıkırdadım karımı kalabalık koridordan geçirip mutfağa götürürken. "O dangelak kanoyu kesinlikle kutusuna geri koydun."

"Evet, zaten Dixon'dan hiç o kadar hoşlanmamıştım," diye karşılık verdi Teagan.

Buzdolabına ulaştığımızda Teagan onu açtı ve içini karıştırmaya başladı.

"O her zaman kocaman bir sik olmuştur," dediğini duydum, arkasına uzanıp benim için bir şişe bira alırken. "Moe iyidir," diye devam etti, poposunu havaya kaldırmış, karıştırmaya devam ediyordu. "Ama aslında Dixon'ın uşağı." Kolları çikolatalarla dolu olan Teagan doğruldu ve kalçasını iterek buzdolabının kapağını kapattı. "Max annemin kardeşleri arasında işe yarar tek kişiydi."

"Evet," diye mırıldandım biramdan bir yudum almadan önce nefesimin altında. "Tahmin etmiştim."

"Bu senin için sorun değil, değil mi?" Teagan sordu. Bir çikolatayı yırtarak açtı, bir ısırık aldı ve inledi. "Max Amca ve ben tekrar konuşuyoruz, yani," diye açıkladı ısırıklar arasında. "Senin için sorun değil mi?"

"Elbette Thorn," dedim huysuzca. "O senin ailen. Yapman gerekeni yaparsın." Ona gerçeği söyleyebilirdim. Amcasının tüylerini diken diken ettiğini ve o aptal suratına her baktığımda yumruğumu boğazına geçirmek için dayanılmaz bir istek duyduğumu söyleyebilirdim ama yalan söylemek daha iyi bir seçenektir. Yalan söylemek onu mutlu ediyordu. Onun mutlu olmasına ihtiyacım vardı. Mutlu bir Teagan'ı elimde tutma şansım daha yüksekti.

Mutlu eş, mutlu hayat ve tüm bunlar...

Göz ucuyla Batman'in elinde bir şişe Jack ile hızla geçtiğini gördüm.

"Normalden daha garip davranıyor," diye yorum yaptı Teagan, düşüncelerimi yansıtarak. İkimiz de Lucky'nin arka bahçede kayboluşunu izledik. "Süper garip gibi."

"Hmm," diyebildiğim tek şey buydu - daha doğrusu söylemeye cesaret edebildiğim tek şey. Teagan kemiği olan bir köpek gibiydi. Lucky ve Hope arasında bir şeylerin kokusunu alırsa asla peşini bırakmazdı. Birlikte geçirdiğimiz son birkaç saati arkadaşlarımızın aşk hayatları hakkında konuşarak geçirmek istemiyordum.

"Ee," diye mırıldandım, karımı tezgâhın köşesine sıkıştırarak. "Gittiğimde beni özleyecek misin?"

"Hepimiz senin bunun için doğduğunu biliyoruz Noah," dedi Teagan ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Lanet olsun. Tartışmasız bir gece geçirmek istiyordum. Sadece bir gece. "Ama kimseye kanıtlaman gereken bir şey olmadığını bilmen gerek," diye ekledi, kocaman geyik gözleriyle bana bakarak. "Bu yüzden senden bir kez daha rica edeceğim. Burada benimle kal. Turu ve kavgayı unut. Her şeyi unut."

Umut

Lucky'den vebadan kaçır gibi kaçıyordum. Neyse ki bu gece maske takarak kendimi koruyabildim. İki nedenden dolayı *Kedi Kadın* gibi giyinmeye karar vermişim.

Birincisi, üzerimdeki siyah deri elbiseyi öldürdüm. İkincisi, yüzümü gizleyebilirdim.

Utanmışım, kafam karışmıştı ve içimdeki yabancı duyguların kabarmasıyla başa çıkamıyordum. Bir tarafta, gerçekten yumuşak dudakları olan, tatlı, komik ve benden hoşlanan bu adam vardı. Diğer tarafta ise kocam vardı.

Lucky geçen gece beni öptü. Ve daha kötüsü, ona izin verdim.

Öpüşmesi *hoşuma* gitti.

Seni öpmekten fazlasını yaptı.

Düşüncelerimden arınmak için başımı sallayarak ailemin mutfağında dolaştım ve kostümümün bana verdiği anonimliğin tadını çıkardım. Katıldığım her partinin bir kostüm partisi olmasını dilerdim. En azından bu şekilde, zorlukla katlanabildiğim insanlarla kaynaşmaktan kaçınabilirdim. Ve bunlardan epeyce vardı...

Bakışlarım ailemin oturma odasının uzak köşesinde Süpermen kostümü giymiş Derek Porter'a takıldı ve burnum tiksintiyle kıvrıldı. Derek'in söylediklerine kahkahalarla gülen babamla hararetli bir konuşma yapıyor gibiydi.

Muhtemelen babamın daha önce beni ne kadar utandırdığına gülüyorlardı... Çocuklarının sekiz yıl önce kaçtığını bilseler gülerler miydi diye merak ettim. Evet, bahse girerim bu küçük bilgi ikisinin de yüzündeki sırıtışları silmek.

Mutfığa doğru ilerlerken, her zamanki gibi köşede hararetli bir tartışma yapan Noah ve Teagan'ın yanından geçtim. Ne hakkında tartıştıklarını tahmin etmek için ödül yok diye düşündüm. Noah sabah gidiyordu. İkisi de diğeri olmadan olmak istemiyordu ve ikisi de çok inatçıydı.

geri adım atmak için. Yemin ederim Teagan hamile olmasaydı, ikisinin de kafasını birbirine vururdum.

Buzdolabından açılmamış bir şişe şarap alıp dolaba uzandım ve bir bardak çıkardım. Pek viski içen biri değildim. Cork'ta yaşarken yeterince içmiştim ama bu gecenin gerginliğini alacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Kendime büyük bir kadeh şarap doldurdum, derin derin yutkundum ve bir kadeh daha doldurmaya karar vermeden önce bardağı boşalttım. Beyaz şarap tatlı ve acıydı ve tüm doğru yerlere vuruyordu.

Kendimi biraz daha gevşemiş hissederek arkamı döndüm ve tezgâha yaslandım, etrafımda gelişen partiyi izlerken vücudumun çalan müzikle birlikte sallanmasına izin verdim.

Şarabı ağzımda evirip çevirirken, tezgahın diğer ucunda tartışan amcam ve en yakın arkadaşımı duymuyormuş gibi davrandım ama herkesin duyduğundan emindim. Gürültülü ve tutkuluydular ve birbirlerine tamamen kapılmışlardı, 'sohbetlerinin' çektiği bakışlardan ve bakışlardan habersizdiler.

"Senin için her zaman geri geleceğim, Teagan Connolly." Bu Noah'tı. Yüksek sesle ve sarhoşça söylediği sözler kulaklarımı doldurdu. *"Bunu asla unutma. Beni ne kadar kızdırırsan kızdır ve uzaklaştırmaya çalışırsan çalış. Ben senin bir adım arkanda olacağım. Her zaman."*

"Tanrım, tam bir pisliksin," diye tısladığını duydum Teagan'ın, sonra çok daha yumuşak bir ses tonuyla *"Söz veriyor musun?"* diye ekledi.

"Evet, Thorn. Biliyorum," diye güvence verdi amcam. *"Beni senden uzak tutmak için lanet bir kurşundan daha fazlası gerekecek."*

Kendi kendime
gülümsedim. Onu
yakaladı.

Noah Messina, Teagan Connolly'nin karmaşık yapısını anlamıştı. Onun cesur yüzünün ardındaki savunmasız kadını gördü. Onu bu yüzden sevdim. Teagan'ı sevdiği gibi sevdiği için. Azmi ve ona olan bağlılığı için.

Noah ve Teagan'a bir göz atma cesaretini gösterdiğimde, birbirleriyle olan etkileşimlerini gördüğümde içimin yumuşadığını hissettim. Kadının yüzü yukarıya, erkeğin yüzüne doğru eğikti. Adamın başı ona doğru eğilmişti. Kız Teagan'ın yanağını avuçluyordu ve adam da iki kolunu Teagan'ın vücuduna korumacı bir şekilde sarmıştı. Onlar

Birbirleriyle konuşuyor gibi görünmüyorlardı, sadece bakıyorlardı ve ben aniden böyle mahrem bir anı gözetlediğim için çok utandım.

Sessiz bakışları ve sevgi dolu bakışları, yüzlerini emmeye başladıklarında hızla nefes nefese kalma ve inleme sesleriyle yer değiştirdi. Mide bulandırıcı sesleri buradan defolup gitmem için bir işaret olarak aldım.

Elimde şarap şişesiyle mutfaktan çıktım ve merdivenlerden yukarı süzüldüm. Koridorda yürüdüm ve eski yatak odamın kapısını açtım.

İçeri girip kapıyı arkamdan kapattım ve derin bir iç çektim. Işığı yakarak eski iki kişilik yatağıma doğru yürüdüm ve oturdum. Burada her şey sekiz yıl önce ayrıldığım geceyle aynı görünüyordu. Aynı posterler duvarları süslüyordu. Gençliğimin kıyafetleri dolapları ve çekmeceleri dolduruyordu. Çocukluğumun fotoğrafları duvarlara dağılmış, yıllar boyunca paslanmış raptiyelerle tutturulmuştu.

Bu odada en son ne zaman durduğumu hatırladım ve kalbim sıkıştı.

Sadece batmakla kalmadı, binlerce parçaya ayrıldı.

"Her şey bitti Hope. Artık seni istemiyorum. Bu büyük bir hataydı..."

Jordan'ın az önce bana ne dediğini düşünmeye çalışırken kaşlarım çatıldı. "Ciddi misin... Yani, ciddi misin?"

Jordan sırtı yatak odamın kapısına dönük bir şekilde duruyordu ve hayatımda ilk kez bana tamamen yabancı biri gibi görünüyordu.

Sert bir şekilde başını sallayarak soğuk bir ses tonuyla, "Ciddiyim," dedi.

Nefesimi ağır bir şekilde verdim - vücudumdaki her bir hava zerresini terk ettim - ve ciğerlerim sanki ateşe verilmiş gibi hissetti. İçimden acı akıyordu. Konuşamıyordum. Sadece başımı sallayabildim ve dehşet içinde bakakaldım.

"Anneni almaya gittiğinde Idaho'da bir şeyler oldu, değil mi?" Beynim aniden harekete geçince ağzımdan kaçırdım. "Annenle mi?"

Cevap vermeyince "Paul ile mi?" diye sordum.

Jordan'ın burun delikleri alevlendi, yüzü kızardı ve hayatımda ilk kez ondan korktum.

Jordan kapıdan uzaklaşıp bana doğru yürürken, "Ben senin baban değilim Hope," diye alay etti. "O mükemmel aşk mı?" Öne doğru eğilip yüzüme baktı. "Bunu benden alamayacaksın."

"Sen neden bahsediyorsun?" Hıçkırarak hıçkırarak ağladım, öfkeliydim ve içim içimi yiyordu. "Neden böyle davranıyorsun?"

"Çünkü ben senin düşündüğün kişi değilim," diye kükredi Jordan yüzüme karşı. "Bitti Hope. Bitti, tamam mı? Daha fazla zorlama. Gerçeği bilmek istemiyorsun."

"Biliyorum," diye karşılık verdim öfkeyle, öfkem alevlenirken. "Söyle bana. Neden böyle davrandığına dair bana lanet olası bir açıklama yap?"

Jordan sessiz kaldı ve işte o zaman kendimi kaybettim.

"Tamam!" Çığlık attım. "Sen bilirsin, Jordan," diye bağırdım. "Bütün hayatını mahvet! Benimkini mahvet! İçindeki lanet olası pislik ol."

Jordan boynumdan tutarak beni öne doğru sürükledi ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Ağzı dudaklarıma değdiği anda kendimi biraz kaybettim ama kısa süre sonra kendime geldim.

Onu kabaca iterek elimi kaldırdım ve yüzüne bir tokat attım. Elim acıdı ama zayıflık göstermeyi reddettim.

"Bana bir daha asla dokunma," diye tükürdüm, öfkeyle. "O ağzını bana sürebileceğini mi sanıyorsun? Az önce söylediklerinden sonra?"

Çaresizlik içinde başımı salladım ve gözlerime dolan yaşları geri kırıptım. "Bana b i r şey ver," diye mırıldandım, sevdiğim tek çocuğa bakarak. "Bu sen değilsin. Söyle bana. Söyle bana!"

Şimdi beni dışarıda bırakıp iterken vücudunun her santimi titriyordu. "Seni sevmiyorum Hope," diye tısladı, parmağını yüzüme doğru uzatarak. "Şimdi mutlu musun? Sen lanet bir hataydın ve ben ayrılmak istiyorum."

Jordan Porter başını eğerek doğrudan gözlerimin içine baktı ve "İstemiyorum. İstemiyorum. Seni istemiyorum."

Jordan cebinden katlanmış kahverengi bir zarf çıkarıp odamdan çıkmadan önce ayaklarımın dibine fırlattığında olduğum yerde donup kaldım, kalbim göğsümde paramparça oldu.

Zarfin içinde ne olduğunu anladığımda kalbimin kırık parçaları taşa döndü, bacaklarım altımda kaldı ve yere yığıldım.

Aradan sekiz uzun yıl geçmiş olmasına rağmen, hâlâ kocamın bana boşanma kâğıtlarını fırlattığı geceki kadar kırgındım. Zaman Jordan'ın içime gömdüğü yaraları iyileştirmemişti. Yaralarımı içimde taşıyordum ve aynı yaralar içimde her zamankinden daha kötü bir şekilde iltihaplanmış ve sızlamıştı.

Nasıl devam edebilirim?

Birden fazla insanı sevmeye yeteneğine sahip bir insan değildim. Ben tek kişilik bir kadındım ve en küçük yaşımdan beri kalbim Jordan Porter'a bağlıydı. Onun fikrini değiştirmiş olması benim de değiştirdiğim anlamına gelmiyordu.

Kocamın İrlanda'daki davranışları bana her şeyin bitmediğini gösterdi. Gerçekten bitmedi.

Hiç de değil.

Jordan eliyle çenesini ovuşturarak derin bir iç çekti. "Burada suçlanması gereken o değil Hope," diye fısıldadı. "Tek yaptığı ona aşık olmaktı..."

"Kocam," diye tersledim. "Tek yaptığı kocama aşık olmaktı." Kollarımı göğsümde kavuşturarak ona ters ters baktım. "Benim hakkımda bir şey biliyor mu?" diye sordum. "Bizim hakkımızda mı?"

"Hope," diye yalvardı Jordan. "Senin için iyi olmadığımı biliyorsun." Konuşurken vücudu titriyordu. "Gençsin," diye ekledi, neredeyse çaresiz bir tonda, "Tüm bunları tekrar yapacaksın - başka biriyle, benden daha iyi biriyle."

"Beni sevmediğini söyle," diye tısladım, gömleğinin yakalarından tutup onu daha da yaklaştırdım. "Gözlerimin içine bak ve bana

beni sevmiyorsan kağıtlarını imzalarım."

"Yapamam Hope!" diye kükredi. "Şimdi mutlu musun? Kendi zihnimde işkence çekiyorum ve seni ne kadar sevmek istemesem de sevemem!"

"Jordan..."

*"Yani evet, ben bir enkazım Hope. Her türlü berbat durumdayım ve tedavisi yok. Senin ya da bir başkasının beni düzeltmek, değiştirmek ya da iyileştirmek için yapabileceği hiçbir şey yok," dedi her yeri titrerken boğuk bir sesle. "Kırılmanın çok ötesindeyim ve seni de benimle birlikte dibe çekme düşüncesine katlanamıyorum." Sesi *k e s i l d i* ve sanki benimle konuşmak ona fiziksel acı veriyormuş gibi nefes nefese kaldı.*

Burnunun kenarını sıkarak gözlerini kapattı ve fısıldadı: "Seni seviyor muyum? Elbette seni seviyorum ama bu yeterli değil."

"Ne oldu sana böyle?" Dehşete düşmüş bir halde ağladım. "Lütfen. Söyle bana. Neden gittiğine dair bana lanet olası bir açıklama yap. Bana bir şey söyle, lanet olsun, Jordan. Gerçeği saklamayı bırak..."

"Yapamam."

"Yani bir şey mi oldu?"

İnkar etmediğinde, onu zorlamaya devam ettim.

"Anlat bana." Ona bir adım daha yaklaştım. "Sana ne olduğunu anlat bana."

"Sana yapamayacağımı söyledim!"

O kadar sinirlenmişim ki çılgılık attım. "Neden olmasın?" Ellerimi saçlarımda gezdirerek, saf ve mutlak bir hayal kırıklığı içinde sertçe çektim.

"Çünkü ben sandığın kişi değilim ve gerçeği bilseydin bana bir daha asla eskisi gibi bakmazdın," diye kükredi, titriyordu... benden uzaklaşırken vücudunun her santimi titriyordu, beni engelliyor, uzaklaştırıyordu. Sözleri geçmiştekileri yankıladı ve her korkunç anı yeniden yaşayarak irkildim.

"Bana bir şans vermedin," diye boğuk bir sesle söyledim. "Seçimlerimi elimden aldın. Öylece çekip gittin..."

"O kadar basit olmadığını biliyorsun Hope."

"Bildiğim tek şey, senin bir seçeneğin olduğu, Jordan. Bana güvenmek ve bana inanmak gibi bir seçeneğin vardı ama yapmamak gibi bir seçeneğin vardı... Yapmamayı seçtin. Ve kalbimi kırdın."

"Zamanda geriye gidip bunu değiştirebilseydim, değiştirirdim," diye cansız bir şekilde boğuldu. Sanki transa geçmiş gibi kanepeye doğru yürüdü ve yere çöktü. "Seni kaybetmek." Başını iki yana salladı. "Umudumu kaybetmek... seni o şekilde incitmek... Tanrım, umarım her gün yaptıklarımın sonuçlarına katlanıyorumdur."

"Ben hâlâ buradayım," dediğimi duydum. İçimdeki bir parça - gururum, diye düşündüm - zayıflığımdan dolayı benden iğreniyordu. Ama Jordan buradaydı, dairemdeydi ve kalbimin o parçası - ruhumun o kocaman parçası - bunca yıldır uykuda yatıyordu, hayata kükremişti. Gurursuz ya da acınacak halde görünsem de bunun bir önemi yoktu. Benim için önemli olan tek şey oydu.

Kalbim göğsümde küt küt atarken Jordan'a doğru ilerledim ve onun yanında durana kadar durmadım.

Boynunu bükerek, hayatımda gördüğüm en umutsuz ifadeyle bana baktı ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu.

Tek kelime etmeden gömleğimin eteklerini tutup başımın üzerine çektim ve kendimi bu adama karşı tamamen savunmasız bıraktım. Ondan hiçbir şey saklamıyordum.

Yüksek sesle nefes verişini ve ardından "Dur" dediğini duydum.

Durmadım.

Arsızca kucağına tırmandım ve kalçalarını kavradım. "Artık genç bir kız değilim." Tamamen kadındım ve beni görmesi gerekiyordu. Her şeyimi.

Jordan gözlerini bir an olsun benden ayırmadı. Bakışları süt gibi tenimin kızarmasına neden oldu.

Bir elimi arkamdan kaldırarak, birbirine karışmış buklelerimi saç bağımdan kurtardım ve saçlarımın vücuduma ağır bir şekilde düşmesine izin verdim. "Ve ben hala

Karın." Kendimi ona doğru bastırduğım da hızlı kalp atışlarının göğsüne çarptığını hissedebiliyordum.

"Bunu istemiyorsun," diye fısıldadı, sesi boğuk ve yırtıktı. "Beni." Bitkin bir nefes verdi ve beni itmek niyetiyle ellerini omuzlarıma doğru kaldırdı. Ama beni itmedi. "Ben iyi değilim Hope."

Kolumu avuçlarının arasına alarak beni daha da yaklaştırdı. "Ben..." Yeşil gözlerinin içindeki öfkeyi görebiliyordum. "Benden uzaklaşmalısın," diye yalvardı. "Çünkü senden bir daha uzaklaşamam."

Daha kötü bir sonuçla karşılaşmamaya kararlıydım ve yüzümü onunkine doğru eğerek alt dudağını dişlerimle yakaladım.

Tısladı ve çıkardığı nefes naneli ve harika kokuyordu. Dudağını ağzımın içine çekerek sertçe emdim. Bundan sonra bana teslim olması uzun sürmedi.

Kaderin hastalıklı ve acımasız bir cilvesi gibi, yatak odamın kapısı içeri doğru uçtu ve içeri... Batman mi girdi?

Batman kapımı kapatıp bana doğru yürürken, "Konuşmamız gerek," dedi.

Yatağımın ayak ucunda oturup maskesini çıkarana kadar kiminle karşı karşıya olduğumu anlamadım.

"Lucky," dedim usulca, pek de parlak olmayan görünüşüne bakarak. "Sen iyi misin?" Kostümlerimizin birbiriyle uyuşması konusunu açmayacaktım. Benim için bile çok tuhaftı.

"Ben iyi miyim?" diye tekrarladı düz bir sesle. "Bilmiyorum Hope. İyi miyim?"

Bakışlarının yoğunluğu altında kıvranarak, "Geçen gece için özür dilerim," diyebildim.

"Değilim," diye karşılık verdi pişmanlık duymadan ya da özür dilemeden. "Hem de hiç. Senden hoşlanıyorum ve senin de benden hoşlandığını biliyorum, bu yüzden seni öptüm. Ve sen de bundan zevk aldın." Başını sallayarak öfkeli bir homurtu çıkardı. "Ve biz neredeyse... ve şimdi benden lanet bir hastalıklımışım gibi kaçıyorsun?"

"Bunu bilerek yapıyorum," diye cevap verdim.

Lucky'nin bir bakışı bana bu teorinin saçmalık olduğunu söyledi.

"Tamam, tamam. Kafam karıştı," diye dürüstçe itiraf ettim. "Sen öptüğüm ikinci erkeksin ve evlendiğim ilk erkeksin." "Nasıl hissedeceğimi bilmiyorum" diye fısıldadım.

Bu cevaptan tatmin olmuş görünen Lucky sertçe başını salladı. "Kafa karışıklığıyla başa çıkabilirim," dedi bana. "Belirsizlikle de başa çıkabilirim. Ama görmezden gelinmekle başa çıkamam."

Yüzünü bana dönerek, "Bana bir ribauntmuşum gibi davranma Hope," dedi. Derin bir nefes vererek ekledi: "Ben bundan daha fazlasıyım ve bunu sen de biliyorsun."

"Ya bundan daha fazlası olmanı istemiyorsam?" Dünyanın en büyük kaltağı gibi hissederek fısıldadım. Yine de gerçek buydu ve bu adam dürüstlüğüme hak ediyordu. "Ya aramızda olanları unutmam ve kendime konsantre olmam gerekiyorsa..."

"Neyin üzerine?" Lucky öfkeyle araya girdi. "Hayali evliliğin üzerine mi?" Esprili bir şekilde güldü. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin, Hope?"

"Pek sayılmaz, ama yine de beni aydınlatacağından eminim."

"Bu tahminin üzerine bir artı," diye homurdandı. "Bence sen bir dahisin. Cömertsin, zekisin ve harikasın ve bence bulunduğun yerde olman büyük bir utanç. Arkama yaslanıp hayatının en büyük hatasını yapmanı izlemekten nefret ediyorum."

"Bu konuşmayı yapmak istemiyorum," diye karşılık verdim, kendimi köşeye sıkışmış hissederek. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun... ya da Jordan hakkında. Gerçekte kim olduğum ya da neyle ilgili olduğum hakkında hiçbir fikrin yok."

"İnsanları yargılama konusunda oldukça iyi olduğumu düşünüyorum ve senin kartını işaretledim, tatlım," diye karşılık verdi Lucky, bir milim bile geri adım atmadan. "Ve bence sen korkuyorsun."

"Çoğu gün dehşete kapılıyorum, ey bilge kişi," diye karşılık verdim. "Bana dünyanın geri kalanının bilmediği bir şey söyle."

"Peki, bu nasıl?" diye karşılık verdi. "O kadar inatçısın ki yumurtalarını yanlış sepete koyduğunu kabul etmekten korkuyorsun. O bir kayıptı. Kaybetmekten nefret ediyorsun. Ve şimdi de ondan vazgeçemeyecek kadar inatçısın. Artık onu gerçekten sevmiyorsun. Onu sevme fikrini seviyorsun."

"Benim hakkımda bir şey bildiğini sanma," diye uyardım, sesim de öfkem gibi yükselmişti.

Lucky sabırsızca, "Tanrım, seni mahvetti," diye karşılık verdi. "Bunu nasıl göremezsın?" Ayağa kalkarak kapıya doğru yürüdü ve kapıyı fırlatıp açtı. Bana dönerek, "O bencil piç seni mahvetti," dedi.

ama bu saçmalığa razı olmak zorunda değilsin. O senin ilk erkek arkadaşındı; sonuncusu olmamalı." Lucky arkasını döndü ve beni şaşkınlık içinde bırakarak uzaklaştı.

Olduğum yerde donup kaldım ve seçeneklerimi düşündüm. Oturup hayatımın geri kalanını son birkaç yıldır yaşadığım gibi yaşayabilirdim - sefil ve boş. Ya da iki ay önce hayatıma giren ve bana kendimi yeniden hissettiren bu yabancı için risk alabilirdim...

Yataktan atlayarak odamdan çıktım ve aklımda tek bir düşünceyle merdivenlerden aşağı koştum. Onun gitmesini engellemek. Tekrar tek başıma kalmak istemiyordum.

Merdivenlerin dibine vardığımda Lucky'nin ön kapıya doğru ilerlediğini gördüm. *Gidiyor*, dedi zihnim, kelimeyi parlak neon harflerle yanıp sönerik ve ona doğru hızla ilerledim, hayatımın bir gününü daha yalnız geçirme korkusu neredeyse kavrayamayacağım kadar fazlaydı.

"Hey," diye seslendim. "Lucky, bekle." Tam ön kapı içeri doğru sallanırken pelerinin yakalamayı başardım.

"Gitme," diye nefes nefese ona baktım.

Lucky bana, "Burada oyun oynamıyorum," dedi ve sesindeki kırılmalık beni bir krater gibi çarptı. "Benimle dalga geçme Hope."

Elim kendiliğinden onunkini buldu. "Yapmaya çalışmıyorum," dedim ona, sıcak dokunuşunu hissedince titreyerek. "İhtiyacım var..." Dilimin ucuna kadar gelen kelimeler, gözlerim ailemin evinin kapısındaki kişiye takıldığı anda büzüştü ve öldü.

Acı verici derecede tanıdık bir çift yeşil göz beni yaktı. Uyanık olduğum her saatime musallat olan gözler.

Jordan benden Lucky'ye baktı ve sonra sertçe başını salladı.

"Anahtarlık." "Aman Tanrım," diye soluk soluğa kaldım, yüzümdeki kanın her zerresinin boşaldığını hissediyordum.

Sekizinci Bölüm

Teagan

Banks'in *Beggin for Thread* şarkısı Carter'ın müzik setinde bangır bangır çalarken ben kocamın etrafında daireler çizerek -daha çok paytak paytak-dans etmeye çalışıyordum.

Ter göğsümden aşağı süzülüyor, yeni oluşan göğüs dekoltemde dinleniyordu. Göğüs teri benim için yeni bir şeydi ve hamilelikle ilgili keyif aldığım tek şeydi.

Evet, ben, Teagan Messina göğüs terinden hoşlanıyordum.

Kulağa biraz saçma geldiğinin farkındaydım ama ben sütyeninde bir çift kızarmış yumurtadan fazlasını görmemiş bir kadındım. Bu yüzden erken gelen bir Noel mucizesi gibi göğüs terlemesinin tadını çıkarıyordum.

Daha önceki tartışmamız çoktan unutulmuştu, Noah bana sanki o lanet unvan kemerine sahipmişim gibi bakıyordu.

Bir dövüşçü olarak Noah karşı konulmazdı, ama bir doktor gibi giyinmek? Tanrım, bu onun seksapelinin yepyeni bir seviyeye çıkardı.

Evdeki her kadın aval aval ona bakıyor, bu da beni biraz daha zorluyordu. Ellerimi onun vücuduna koymam, "*Geri çekilin sürtükler, o benim*" dememin bir yoluydu.

Aşkımız mantıklı
değildi. Sağlıklı değildi.

Yoğun, ateşli ve tutkuluydu.

Onu sevdim ve ondan nefret ettim. Ve ondan nefret ettiğim zamanlarda bile, ondan daha çok nefret etmeyi sevdiğim bir insan hayal edememişim.

Çılgınca, değil mi?

Mantıklı olmadığını

biliyordum. O benim tam
tersimdi.

Beni anlamadı ya da ihtiyacım olduğunda bana alan bırakmadı. Her gün kafa kafaya verirdik.

Hiçbir zaman aynı fikirde olmadık.

Ama onu seviyordum. Tanrım, onu tüm bu saçmalıklardan daha çok seviyordum. Bunu nasıl başardığımızı açıklayacak hiçbir açıklama yoktu.

birlikte olduğumuz sürece.

Tek bildiğim içimde bir ateş olduğuydu; bu ateş on yedi yaşındayken Noah Messina tarafından yakılmıştı ve söndürülemezdi. Kimse kalbimdeki o ateşi söndüremezdi. Ben bile. Onun için tamamen yanlıştı biriydim.

Ben ve Noah'tan daha kötü bir eşleşme olmamıştı. Ama önemli değildi.

Hâlâ en iyisini umarak ve en kötüsünü bekleyerek dayanmaya çalışıyorduk.

Vücudumu onun kine sürerken Noah ellerimi tuttu. Yavaş ve beceriksizdim ama o bir kez bile şikâyet etmedi. Kontrolü ele almama izin verirken gözleri hep yüzümdeydi. Belalı dans hareketlerimle ona hükmetmemden keyif alıyordu.

Noah bana "Çok güzelsin," dedi ama ben öyle hissetmiyordum. Kendimi yuvarlak bir fıçı gibi hissediyordum. "Çok seksisin."

Tamam, belki mırıldanması ve beni okşaması yardımcı olmuştur. İçimi kıpır kıpır hissettirdi. Bu adam benimdi. Çılgın...

Gözlerindeki bakış çok ateşliydi ve bu beni daha da ateşledi. Her yerim yanıyordu. Kocam bana boyun eğerken ona sürtünüyor, onun çok güçlü ve ölümcül olduğunu biliyordum ve yine de kendini tamamen bana teslim etti. Bu gece o benim betamdı ve her saniyesinden zevk alıyordu.

"Ah, bu kalçayı nasıl da seviyorum," diye seslendi Noah müziğin içinden, flörtöz bir göz kırpışla. Ellerini kaybolan belimde gezdirerek beni kendine çekti ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Ben sadece seninim," diye fısıldadı dudaklarına. Yukarı uzanarak iri bir eliyle ensemini kavradı. "Beni duyuyor musun, Thorn?" Benimle konuşurken alkol kokan nefesi duyularıma doldu. "Sadece senin." Alnını alnıma bastırarak bir eliyle ensemini okşamaya devam ederken diğer eliyle de omurgamın dibine sıkıca bastırdı. "Her zaman sen, benim küçük dikenim."

Noah Messina gibi bir adamla birlikte olmak kolay değildi, özellikle de şu anda çok iyi durumda olmadığımı bildiğim için. Ve onun sadece diğer kadınlar tarafından değil, milyonlarca kadın tarafından arzulandığını bilmek... yutması zor bir haptı.

"Beni hayal kırıklığına uğratma, Noah," dedim, üzerimdeki önlüğü tutarken biraz fazla savunmasızdım. "Lütfen." Sesim şehvetle karıştı

Beni sevecek kadar deli olan tek adama bakarken çaresizlik içindeydim.

"Bu konuda bir planım yok Thorn," diye fısıldadı, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyordu.

O her yerdeydi. Üzerimdeydi. Etrafımdaydı. Noah Messina ile ilgili her şeyin içinde boğuluyordum ve gitmek için daha iyi bir yol düşünemiyordum.

"Senden daha iyisi yok." Kurt gibi sırtarak ekledi: "Burada bir iOS varken neden bir Android'e bakayım ki?"

"Ben bir iOS muyum?" Alay ettim. Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum ama başka tarafa bakmadım.

Noah göz kırparak, "En iyisi bebeğim," diye karşılık verdi.

Şu anda çok masum ve genç görünüyordu. Noah'nın sadece yirmi altı yaşında olduğunu unutmak kolaydı. Bedenen ve zihnen her zaman çok daha yaşlı görünürdü. Nedenini bilmek zor değildi. Yıllarca yetişkinlerin dünyasına itilmek ve yetişkinliğin ilk kısmını bir hapisane hücresinde geçirmek bir erkeğe bunu yapabilirdi.

"Hadi buradan çıkalım," diye mırıldandı, beni daha yakına çekerek. "Gidip bir dolap bulabilir ve çiftleşebiliriz." Göz kırparak ekledi, "Eski günlerin hatırına."

"Bu senin partin, Noah." Bir iniltiyi bastırdım. "Öylece çekip gidemeyiz."

"Kesinlikle." Ellerini kıçıma indiren Noah sıkıca sıktı, kelimenin tam anlamıyla

beni ayaklarımdan kaldırdı. "Bu benim partim ve istersem sevişebilirim..."

İşte böyle zamanlarda kocamın bu kadar iri olmasına seviniyordum. İki yüz yetmiş kiloluk saf kas ve erkek olduğunu bilmek yardımcı oluyordu. Koca göbeğiyle beni oradan oraya savurabilirdi, savuracağından değil ama bunu terlemeden yapabileceğini bilmek kendime olan güvenimi artırıyordu.

"Pekala," diye nefes aldım, bu fikre tamamen kapılmıştım. Uzanarak stetoskopunun iki ucunu da çektim. "Eğer doktorun emriyse..."

Noah ve ben bir çift havai ergen gibi sırtarak oturma odasından çıktık ve kapısında kilit olan karanlık bir oda arayışına girdik.

Noah

Yüce İsa.

Odaklanabildiğim tek şey karımı bir odaya sokmak ve onu o elbiseden çıkarmaktı.

Onun eli benimkine sıkıca sarılıyken, kalabalığın içinden geçmemize rehberlik ettim; onu çıplak bırakma ihtiyacı beni tırısı kaldırdı. Gerçekten de heyecandan tırıs gidiyordum.

Bu kadın bana ne yaptı böyle?

Koridorda hızla ilerleyerek bulduğum ilk kapının kolunu tuttum ve Teagan'ı içeri sürükledim. Hiç düşünmeden ışığı yaktım, karanlıktan korktuğu için susacağını biliyordum.

"Kahretsin," diye haykırdı Teagan dehşet içinde odaya bakarken. "Bunu burada yapamayız."

Hayal kırıklığı içinde neredeyse ağlayacaktım. "Neden olmasın?"

"Çünkü burası Cash ve Casey'nin yatak odası," dedi bana, odanın iki yanındaki ikiz yatakları ve oyuncaklarla dolup taşan sayısız sandığı göstererek.

Kafamı kaşıdım, hâlâ tereddütünü anlamamıştım. "Tekrar soruyorum, neden olmasın?"

"Çünkü ürkütücü!" Yataklardan birine doğru yürüdü. Oturdu ve plastik bir Örümcek Adam heykelciği aldı. "Gördün mü?" Onu suçlayıcı bir kanıtmış gibi önünde tutan Thorn, "Yapamayız" diye tısladı.

Önce Örümcek Adam bebeğine sonra da karıma baktım. Karar vermem sadece iki saniyemi aldı. Gömleğimi çıkarmadan önce ona "Evet," dedim. "Ben böyle iyiyim."

"Noah!" Teagan dehşete kapılmış gibi yaparak ciyakladı. "Cidden rahatsızsın." "Sana neyin rahatsız olduğunu söyleyeyim," diye homurdandım pantolonumu silkerken ve karımın ani fikir değişikliğini not alarak ona doğru ilerledi. "O seksi dans yüzünden sikim kalktı."

Bir dakika önce bana yapamayacağımızı söyleyen bir kadın için, bu fikre kesinlikle ikna olmuştu. Rekor bir sürede kıyafetlerini çıkarıp

Teagan yatağa uzandı ve sırtarak bana baktı.

Ağırlığımı ona vermemeye dikkat ederek üzerine tırmandım, başımı eğdim ve dudaklarını dudaklarımla yakaladım. Sarhoş ve azgındım ve dudaklarımda tadı cennet gibiydi.

Birbirimize uyumumuzu sevdim. İhtiyacı olanı aldı ve öyle oldu ki ihtiyacı olan şey benimle aynıydı. Onunla ilgili her şeyi sevdim.

Sabırlı ol, ona söylemek istedim. Her şeyin daha iyiye gideceğini bilmesini istedim. Yükselme yolundaydım. Yanlış yola girmiyordum. O yanımda olduğu sürece. Yanımda kalmasına ihtiyacım vardı.

Fiziksel ve duygusal olarak beni doldurdu. İhtiyacım olan tek şey oydu. Zihnimde. Yatakta. Bana her şeyi verdi. Ondan asla vazgeçemezdim.

"Hiçbir şey beni eve, sana gelmekten alıkoyamayacak," dedim ona, dudaklarımı boynundaki kıvrıma indirirken yemin ettim. "Endişelenecek bir şey yok, Thorn." Hızla atan nabzını örten derisine bir öpücük kondurarak daha aşağılara indim, başım bacaklarının arasına, dilim de zonklayan klitorisine değene kadar durmadım.

"Sadece güvende olmanı istiyorum," diye haykırdı Teagan kalçalarını yukarı doğru iterken ve amını ağzıma sokarken. "Sana...hmm.... olan herhangi bir şeyle başa çıkamazdım!"

O inledikçe ben daha çok emiyor, bu anı en iyi şekilde değerlendiriyordum. Tekrar birlikte olmamız için uzun bir süre geçmesi gerekecekti. Klitorisini okşayarak dilimi yarığının içine gömdüm, onu sert ve kaba bir şekilde almaktan başka bir şey istemiyordum. Ama yapamadım. İçine koyduğum bebek aklımı başımda tutuyor ve dürtülerimi dizginliyordu.

"İşte," diye fısıldadım, vücuduna tırmanarak. Sırt üstü dönerek Teagan'ı üzerime çektim. "Üstüme tırman."

Hemen dirençle karşılaştım. "Hayır," diye tısladı Teagan. Sırt üstü dönerek beni üzerine çekmeye çalıştı. "Sen üstüne çık."

"Seni incitmek istemiyorum," diye fısıldadım, onu neredeyse çılgınca öpüyordum, içinde olma ihtiyacı artık acı veriyordu. "Sadece üstüne çık Thorn," diye yalvardım öpücükler arasında, onu kucağıma çekmeye çalışırken.

"Hayır," diye nefesini tuttu, her girişimimde ellerimi tokatlıyordu. Kafam karışmıştı, geri çekildim ve ona baktım.

"Neden olmasın?"

"Çünkü ben iri, şişman ve Noel Baba'ya benziyorum," diye mırıldandı ağzını benimkine yapıştırmadan önce. "Sadece. Tırman. Üstüme. Bana," diye fısıldadı öpücükler arasında. "Lütfen."

"Tamam, dur." Durmak *bana* ne kadar acı verse de, ki çok *acı veriyordu*, dizlerimin üzerine oturdum ve karıma baktım. "Sekiz aylık hamilesin," dedim ona. "Ve çok güzelsin."

Teagan derin bir iç çekerek bir kolunu yüzüne attı, açıkça utanmıştı. Bu saçmalığın hiçbirini kabul etmiyordum.

Karımı kucağıma sürükleyerek, içine girerken onu kendime yakın tuttum. "Bebeğinin babası benim," dedim ona, içinde kıpırdamadan durmak için harcadığım efor yüzünden çenem sıkılmıştı. Kollarımı vücuduna dolayarak bir kez hareket ettim ve yavaşça soktum. "Seni şişirdim." Tekrar hareket ettim, bu sefer daha derine, daha sert. "Seni istiyorum." Dudağını dişlerimin arasında yakalayıp hafifçe çektim ve onu bana bakmaya zorladım. "Seni böyle istiyorum." Tekrar içine girdim ve bu sefer durmadım. "Bebeğimle şişmiş." Onu ne kadar çok sevdiğimi hissettirmek için çaresizce dudaklarını öptüm. "Hiç bu kadar güzel olmamıştın."

Doğru bir şey söylemiş olmalıyım çünkü Teagan kollarını boynuma doladı ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Ve böylece, daha önceki tüm öz-bilinç ve utanç kavramları unutuldu.

Sadece o ve ben vardık; gıcırıyor, inliyor ve tek vücut oluyorduk.

Umut

Bir zamanlar kalbimi adadığım adama dehşet içinde bakarken ağzım hâlâ açıktı.

Jordan Porter gözlerimin içine o kadar yoğun bir şekilde bakıyordu ki bakışlarını tutmaya zor dayanıyordum.

Müzik setinden yükselen müzik, göğüs kafesime çarpan kalbimin sesini gizlemek için çok az şey yaptı.

Elimin bırakılma hissi beni büyük bir gürültüyle şimdi ve buraya geri getirdi ve Lucky'nin Jordan'ın yanından geçip dışarıdaki sokakta kaybolmasını dehşet içinde izledim.

"Hey Lucky, bekle!" diye seslendim. Parçalanmış hissederek peşinden gitmek için hareket ettim, ama içimden bir şey bacaklarımı kalmaya zorladı, beni olduğum yerde kalmaya, kapana kısılmaya zorladı...

"Anahtarlık," diye tekrarladı Jordan, hayatımın bir noktasında inanılmaz derecede seksi bulduğum o derin, hışırtilı sesiyle. Hâlâ çok seksiydi ama bu adam söz konusu olduğunda artık hiçbir yanılsamaya kapılmıyordum.

Gözlerimi Lucky'nin geri çekilen çerçevesinden ayırarak kocama baktım ve hırıltılı bir nefes verdim. "Burada ne yapıyorsun?" Sesim ağlamak üzereymişim gibi çıkıyordu. Hayal kırıklığı ve endişe içimde uğulduyordu. Hayatımda pek çok hata yapmışım ama hiçbirisi o adama aşık olmak kadar kötü, ağır ve geri dönülmez değildi. Beni mahvetmişti - birden fazla kez - ve şimdi buradaydı, beni biraz daha mahvetmek için geri dönmüştü.

Ona baktığımda onunla asla birlikte olamayacağımı anladım ve bunu bilmek, hayatımın onca yılını asla gerçekten benim olmayacak bir adamı bekleyerek boşa harcadığımı fark etmemi sağladı.

Bunu bana yapmaya devam
edemezdi. Çekip gitmem
gerekliyordu.

Tanrı aşkına, herif başka bir kadınla nişanlıydı. Gözlerimin önünde asılı duran kocaman ipucunu almam gerekiyordu.

"Neden *buradasın*?" Bu sefer daha sert bir şekilde
talep ettim. Tanrım, başım öyle dönüyordu ki
bayılabilirdim.

Onun dışında her şey etrafımda vızıldıyordu.

Görüş alanımdaki tek sağlam şey oydu.

Görebildiğim tek şey oydu.

"Neden burada olduğumu biliyorsun," dedi, delici yeşil gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Bir adım öne çıktı, ben de iki adım geri attım. Başımı

sallayarak başparmaklarımı şakaklarıma bastırdım.

Böyle bir şey olamazdı.

Topuklarımın üzerinde dönerek mutfağa koştum, beni başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde mahvetme yeteneğine sahip olan adamla arama biraz mesafe koymak için çaresizce çabalıyordum.

Şu anda Jordan'ın yanında olamam.

Her şeyi bıraktıktan sonra olmaz.

"İyi misin? Jordan'ın sesi arkamda bir yerden geldi ve tereddüt ettim.

İyi değildim. İyi olmanın yakınından bile geçmiyordum ama yine de ocağın başında durup amaçsızca tavaya sıçrayan pastirmaları izlemeye devam ederken kendi kendime "evet" diye fısıldadığımı duydum. "Sen iyi misin?"

"Evet." O iyi değildi.

O iyi değildi, ben de değildim.

Buradan nereye gideceğimiz beni aşıyordu. "Konuşabilir miyiz?"

"Duruma göre değişir," diye titreyerek karşılık verdim. "Neye göre?"

Arkamı dönüp gözlerinin içine baktım. "Bana karşı dürüst olup olmayacağın konusunda."

"Deneyeceğim," diye cevap verdi, sesi kısık, gözleri hararetle duygularla doluydu.

"Tamam." Spatulayı tencereye bırakıp gazı kapattım ve kanepeye doğru yürüdüm. Bir ucuna oturup bacak bacak üstüne attım ve beklemeye başladım. "Dinliyorum."

Karşımdaki koltuğa doğru yürüyüp otururken hareketleri sertti - neredeyse acı çekiyordu.

Sessizliğe dayanamayarak ilk konuşan ben olmaya karar verdim. "Burası bana 'sorun sende değil, bende' konuşmasını yapacağın yer mi? Çünkü sana söylemeliyim ki, geçtiğimiz hafta boyunca ikimizin de hiçbir sorunu yoktu."

Jordan irkildi. "Çok özür dilerim Hope."

Kalbim sıkıştı.

İşte buydu.

Beni yine kırmak üzereydi.

Ayrıldığım kocamın ellerinde daha önce defalarca hissettiğim acıya kendimi hazırlayarak gözlerimi aşağıya diktim ve nefesimi tutarak baskın darbeyi bekledim. Bu sefer beni kesinlikle yok edecek olan darbeyi.

Beni yine terk ediyordu.

Bavulları toplanmıştı ve ben artık ödünç alınmış bir zamandaydım.

Annabelle'in zamanı.

"Eğer benden bir daha uzaklaşırsan," dediğimi duydum. "Eğer bir daha gidersen, asla geri gelme."

"Umut..."

"Ciddiyim Jordan," diye boğuldum, gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesine engel olamıyordum. "Ne istediğini öğrenene kadar olmaz." Yüksek sesle burnumu çekerek titrek bir nefes verdim. "Bununla başa çıkamıyorum." Başımı iki yana salladım. "Beni rahat bırakmalısın."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun," diye fısıldadı, gözlerime bakmadan. "Ve sana aşık olduğumu da biliyorsun," diye karşılık verdim. "Sana aşık olduğumu"

Çocukluğumdan beri sana aşığım. Eğer beni terk ediyorsan, o zaman git! Beni mahvetmeyi bırak. Fikrini değiştirmeyi bırak. Beni istemiyorsan, git ve bir daha asla geri gelme."

Ayağa kalkarak yatak odama gittim ve mutfığa dönmeden önce masamın üzerindeki kahverengi zarfı ve kalemi aldım.

Sözümü sakınmadan beyaz kâğıt yığınını kaldırdım ve her sayfaya imzamı attım. Gözyaşlarımın arasından zorlukla görebiliyordum.

Adımı karaladım ama yaptım. Evliliğimden vazgeçmek için kendimi zorladım.

İşim bittiğinde kalemi tezgâhın üzerine bıraktım ve yüzümü ona dönmeden önce derin bir nefes aldım.

Yüzünde perili bir ifadeyle yaşam alanımın ortasında duruyordu. "Umut," diye fısıldadı. "Ben hala..."

"İşte," diye hıçkırarak ona doğru yürüdüm ve kâğıtları eline tutuşturdum. Az önce ona uzattığım kâğıtlara elimi salladım. "Artık özgür bir adamsın."

Jordan gözyaşları içinde önümde duruyordu. "Bunların hiçbirinin olmasını istememiştim," diye mırıldandı. "Tek istediğim sendin."

"Ama yine de oldu," diye karşılık verdim, şimdi daha çok ağlıyordum. "Eğer gerçekten istediğin buysa, ne yapacağını biliyorsun." Kollarımı kendime sararak titredim. "Ama benimle bir daha iletişime geçme," dedim ona. "Ciddiyim. Eğer gerçekten istediğin buysa, o zaman beni arama ve aratma." Vücudum şiddetle sarsıldı. "Çünkü bu korkunç acıya bir saniye daha dayanamam."

Jordan bana doğru bir adım attı ve ben onun dokunuşundan ürktüm.

"Anahtarlık," diye fısıldadı, açıkça yırtılmıştı.

"Tek kelime daha etme," diye yalvardım ona, gözlerimi sıkarak. "Bu çok zor."

"İncitmek istediğim son kişi sendin," dediğini duydum.

"Sadece git," diye bağırdım kısık sesle.

Saniyeler sonra ön kapım çarparak kapandı ve onun gittiğini anladım.

Hayatımda ikinci kez, kocam beni terk etti.

"Bana seni yalnız bırakmamı söylemiştin." Jordan'ın sesi arkamdan geldi, yumuşak, derin, hafif boğuktu ve titremekten kendimi alamadım.

Yanağımla omzumu ovuştururken vücadumun tezgâha doğru sarktığını hissettim ve o anda beni ayakta tutan tek şey tezgâhtı.

Bana sürtündüğünü hissettim ve her yerim titredi. "Ne istediğimi anlayana kadar geri gelmememi söyledi."

"Peki şimdi ne istediğini biliyor musun?" dediğimde sesim fısıltıdan öteye geçmiyordu.

"Neye ihtiyacım olduğunu biliyorum." Yaklaştı, o kadar yakındı ki kalbinin göğsünde attığını hissedebiliyordum, yüzünü boynuma eğdi ve fısıldadı. "Umuduma ihtiyacım var."

"Fikrini tekrar değiştirmeyeceğini nereden bileyim?" dediğimi duydum ve utanç içinde kıvrandım. Acınacak haldeydim. Güvenilmez bir adamın sözüne bel bağlayan zavallı bir kadın.

"Buna nasıl inanabilirim?" Başımı tiksintiyle öne eğerek ekledim. Tüm vücadum şiddetle titriyordu. O buradaydı. Bu durumla ilgili her şey yanlıştı ama yine de kendimi hiç bu kadar... doğru hissetmemiştim. Ona karşı olan hislerimi açıklayamıyordum. Davranışlarımı rasyonalize edemiyor ya da sözlerinin üzerimdeki gücünü anlamlandıramıyordum. Tek bildiğim, önümdeki tezgah ve arkamdaki Jordan'ın bedeni olmasaydı, yerde bir su birikintisi olacağımdı. İncinmiştim, kızgındım ve ona umutsuzca aşıktım.

"Burada ne halt ediyorsun?"

Babamın sesi odanın içinde gürledi, etrafımızdaki herkesin sessizlik içinde donmasına ve kalbimin göğsümde solmasına neden oldu.

Jordan arkamda gerildi ve bunu hak etmediği halde kendimi onu savunmak için dönerken buldum. "Baba, bekle," diye ağzımdan kaçırdım ama artık çok geçti.

Jordan'ı gömleğinin yakasından tutup benden uzaklaştıran babam, onu gördüğümü hiç hatırlamadığım kadar öfkeli bir şekilde yumruğunu sıktı ve kocamın suratına bir yumruk indirdi.

"Baba!" Onlara doğru koşarak çığlık attım.

Babam Jordan'ın göğsüne vurarak, "Çok yüzsüzsün evlat," diye hırladı. "Buraya geri geliyorun. Sana bunu vereceğim." Babası onu tekrar itti ve bu kez tısladı, "Vur bana!" Parmağını yanağına vurarak alay etti, "Hadi evlat. Sen de bana vur. Seni öldürmem için bana bir sebep ver."

Jordan bir ağız dolusu kan tükürmeden önce, "Sana vurmayacağım, Kyle," diye cevap verdi.

"Senin cenazen," diye karşılık verdi babam Jordan'a tekrar yumruk atmadan önce, bu sefer onu geriye doğru savurdu.

"Babacığım!" Çığlık attım, öfkeliydim. Babamın kolunu tutarak sertçe çektim ve onu bana bakmaya zorladım. "Delirdin mi sen?" diye sordum. "Bu Jordan!" Babama sertçe baktım. "Bu Jordan, baba," diye tekrarladım. "Büyümesine yardım ettiğin çocuk."

"Onun kim olduğunu biliyorum," diye hırladı babam beni silkeleyerek. "Seni neredeyse on yıl boyunca aileden uzaklaştıran pislik herifin teki o." Jordan'a öldürürcesine baktı. "Evime geri dönüp kaldığın yerden devam edebileceğini mi sanıyorsun?" Babam başını salladı. "Lanet olası cesedimi çiğnemedi."

Tam o sırada Süpermen ölülerimin önüne çıktı - yani Derek Süpermen gibi giyinmişti.

Derek babama, daha önce kullandığını hiç duymadığım bir ses tonuyla, "Ellerini çocuğumun üzerine koyma," dedi.

Eğer bu kadar ciddi olmasaydı, Drakula ve Süpermen'in birbirlerini tarttıklarını görmek komik olabilirdi. Ama ciddiydi.

Çok ciddiyim.

Jordan'ın durduğu yere doğru koşarak içgüdüsel bir şekilde uzandım ve yanağını avuçladım.

"Ellerimi onun üzerine mi koyayım?" Babam öfkeyle hırladı. "O küçük pislği öldüreceğim."

"Hayır," diye karşılık verdi Derek, elini babamın göğsüne bastırarak. "Sen değilsin."

"Derek," diye tısladı babam. "Çekil."

"Kyle," diye tısladı Derek. "Geri çekil."

Birdenbire Noah ve Teagan mutfakta belirdi, huysuzlanmış ve şekilden şekle girmiş görünüyorlardı. Neyin peşinde olduklarını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Noah'nın önlük kostümünün sadece alt yarısını, Teagan'ın ise üst yarısını giymiş olması hayal gücüne pek bir şey bırakmıyordu.

"Gerçekten mi?" Kendi kendime söylendim. "Eve gidene kadar bekleyemedin mi?" Anlamsız bir tartışmaydı ama üzerimdeki baskıyı atmak için çaresizdim.

Soruma aldırmadan, doktor kılığındaki dövüşçü amcamın kargaşanın ortasına dalmasını izledim ve homurdandım.

Cidden işlevsiz bir aileydik.

"Aman Tanrım," diye bağırdı Teagan, koşarak yanıma geldi. Beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra Jordan'a baktı. "Evli olduğunuzu öğrendiler, değil mi?"

Onlar mı?"

"Ne?" Babam kükredi.

"Evet, *ne*?" Derek ekledi.

"Tüh," diye kıkırdadı Teagan endişeyle. Parmaklarını k o c a göbeğinin üzerinde tıngırdatarak mahcup bir şekilde gülümsedi. "Benim hatam."

Dokuzuncu Bölüm

Teagan

4 Aralıkth Boulder,

Colorado.

"Benimle konuşma. Sana hala kızgıyım," zeytin dalı uzatmaya çalıştığım da karşılaştığım dokuz güzel söz d ü .

Tamam, belki geçen ay ayağımı ağzıma sokmuştum ama bu dürüstçe yapılmış bir hataydı ve Hope'un sürekli soğuk davranmasında haklı bir yan göremiyordum.

Hâlâ beni görmezden geliyor ve mısır gevreğine kusmuşum gibi davranıyordu. Mısır gevreğini yemiş olabilirdim ama kesinlikle içine kusmamıştım.

"Üzgün olduğumu söyledim Hope," diye seslendim banyo kapısını yüzüme kapattığında. "Daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

Banyo kapısı tekrar içeri doğru uçtu. Hope kapıyı tekrar çarparak kapatmadan önce, "Daha fazla," diye homurdandı, "Çok, çok daha fazla."

"Hamile olanın ben olduğuma emin misin?" Kapıya doğru bağırdım. "Çünkü içinde *iki kişi varmış* gibi davranan sensin!"

"Git buradan, Canavar," diye seslendi Hope. "Burada senin için yiyecek yok."

"Orospu!" Kendimi aç ve sinirli hissederek koridordan mutfığa doğru yürüdüm ve beni gördüğüne sevinen en az bir kişiyle karşılaşmanın rahatlığını yaşadım.

Max Amca bana sempati ile gülümsedi. "Hâlâ kızgın mı?" "Yüzyılın yetersiz ifadesi," diye mırıldandım.

Amcam bir fincan çay uzatıyordu.

Bir yudum almadan önce bardağı geri aldığım da "Teşekkürler," dedim. "Tanrım, ne güzel bir fincan çay." Bardağımın kenarına üfledikten sonra bir yudum daha aldım ve "Artık tadı aynı olan tek şey bu" dedim.

Oturma odasına geçip kanepeye oturduğumuz da amcam "Bu geçecek," diye beni temin etti. "Bebegi doğurduğunda vücudun eski haline dönecek.

normal."

Amcamın bana herkesin ve annesinin sorduğu soruyu sormasını sabırla bekledim.

"Doğum tarihin ne zamandı?"

"Otuz Aralık," dedim ona, sırtıtmaya zorlayarak. Biri *bana bu soruyu her sorduğunda bir dolarım olsaydı...* "Birkaç hafta içinde kucağımda *bir* bebek olacak." İçimi çekerek ekledim, "Biliyor musun, keşke kadınlara hamileliğin dokuz ay sürdüğünü söylemeye karar veren adam hesabını doğru yapsaydı. Kırk hafta Max Amca. Kırk. Otuz altı değil."

"Ya Noah?" Max gülümsemeye zorlayarak sordu. Noah'yı kocam olarak kabul etmenin onun için zor olduğunu biliyordum ama çabalıyordu ve ben de ona minnettardım.

"Son dövüşü on sekiz Aralık'ta Vegas'ta Anthony Cole'a karşı," diye cevap verdim, aniden bastırdığım endişemi bastırarak. Kocamla ilgili korkularımın yatağa girdiğinde başa çıkacaktım - her gece yaptığım gibi, kocaman bir ağlama ve bir paket patates cipsiyle. "O zaman eve gelir." *Ve dünyada her şey yoluna girecek.*

"Bu iyi," dedi Max gülümseyerek, ama gözlerindeki sempatiyi görebiliyordum. Endişesini ve kaygısını görebiliyordum.

Bu hayatı benim için istemediğini fark ettim.

Noah ile beni ayırmak için bu kadar uğraşmasının nedeni buydu. Bir dövüşçünün karısı gibi yaşamamı istemiyordu.

"Her şey yoluna girecek," dediğimi duydum, amcamdan çok kendime. "Noah eve döndüğünde ve bebeğimiz olduğunda her şey farklı olacak."

Noah gideli tam bir ay, altı gün ve dört saat olmuştu. Bunu biliyordum çünkü telefonumdaki bir uygulamadan acınası bir şekilde günleri geri sayıyordum.

Onu özlemek, hissettiklerimi hafifleten bir ifadeydi. Kelimenin tam anlamıyla diğer yarımın koparılıp alındığını ve her Cuma gecesi televizyonda gösterildiğini hissediyordum.

"Turda iyi gidiyor," diye iltifat etti Max istemeye istemeye. "Üç ay önce vurulan bir adam için oldukça dirençli."

"Evet," diye iç geçirdim. Noah turnede ortalığı kasıp kavuruyordu. Bir yanım onun için heyecanlanıyordu. Diğer yanım ise zayıflamış bedenine yaptığı baskıdan dolayı dehşete düşmüştü. Yine de fikrini değiştiremezdim ve onu savaşmaktan alıkoyamazdım. Tek yapabildiğim onu desteklemek ve dua etmektir.

Evet, çok dua ediyordum.

Beni her gün yoldan arıyor ve genellikle gecenin rastgele saatlerinde, kavga sonrası ya da partilerde skypediyordu. Onun uzakta olduğunu ve etrafının onu takip ettiğini bildiğim kadınlarla çevrili olduğunu düşünmek bana acı veriyordu ama ne yapabilirdim ki? O sevdiğim adamdı ve artık hayatımız buydu.

"Hamilelik sana yakışıyor Teagan," diye açıkladı Max Amca beni düşüncelerimden uyandırarak. "Gerçekten de parlıyorsun."

Rahatlamaya çalışırken sırtarak "Bayılıyorum," diye cevap verdim. "Onun içimde sıkıştığını bilmek." Yumruğumu okşadım. "Tamamen güvende ve rahat."

Amcam bana sevgiyle gülümsedi. "Harika bir anne olacaksın Teagan."

"Umarım öyle olur." Yanaklarım pembeleşti. "Onu şimdiden çok seviyorum." Onu düşünmek bile kalbimi kabartıyordu. "Sürekli onu düşünüyorum. Sanki yirmi dört-yedi saat aklımda bebek var." Işıl ışıl, ben "Noah ve ben isimleri tartışıyorduk." diye ekledi.

"Oh, öyle mi?"

"Ona Samantha demek istiyor," dedim Max'e. "Ama ben ona İrlandalı bir isim vermek istiyorum, Saoirse, Caoimhe ya da Einín gibi." Omuz silkdim. "Her iki kökenini de hatırlamasını istiyorum."

"Bence ona nasıl hissediyorsan öyle hitap etmelisin," diye onayladı Max. "Ama kesinlikle İrlandalı bir şey olsun."

"Öyle mi?" Bununla birlikte, araştırdığım bir düzine kadar ismi anlamlarıyla birlikte sıralamaya başladım.

"Şükran Günü için güzel bir şey yaptın mı?" Max bir süre sonra bana sordu. Zavallı adamın farklı marka bebek bezleri ve göğüs pompaları hakkında gevezelik etmemi dinlemekten bıkip usandığından emindim.

"Atladım," dedim ona, geçen hafta sonunu düşünerek. "Evde Şükran Günü'nü kutlamadığımızı biliyorsun ve Noah yoldayken kendimi pek iyi hissetmiyordum."

"Ah." Max'in kaşları çatıldı. "Evinize gelen misafirlerin bayramı kutladığını sanıyordum?"

Alay ettim. "Hope şu anda ailesiyle konuşmuyor ve Lucky de kimseyle konuşmuyor." Omuz silkerek, "Buralarda işler biraz gergin" diye ekledim.

Gerginlik hafif kalırdı.

Jordan'ın The Hill'e dramatik dönüşünden bu yana her şey bir anda cehenneme dönmüştü.

Hope'un ailesiyle arası açılmıştı.

Jordan ailesine yabancılaşmıştı - tekil olarak.

Ama en kötüsü, Kyle'ın Derek'e yabancılaşmış olmasıydı.

Tüm bunların ötesinde, Lucky eski alışkanlıklarına geri dönmüştü.

Adamın bir sürük olduğunu hep biliyordum. Onunla altı ay geçirmiştım ve bu süre içinde yatağına girip çıkan çok sayıda kadına tanıklık etmişim.

The Hill'e döndüğünden beri doğasının bu yönünü bir süreliğine yatağına attığını düşünmüştüm. Beni seks sesleri ve kapı çarpmalarıyla uyandırmadığı kısa bir ara olmuştu - neredeyse iki ay boyunca - ama eski numaralarına geri dönmüştü.

Daha önce bununla ilgili bir sorunum olmamıştı ama kızları evimize geri getirmek artık bir son bulmalıydı. Doğmak üzere olan bir bebeğim vardı. Bebeğimi emzirmek için aşağı indiğimde Lucky'yi kanepemde rastgele bir kadınla sevişirken bulamazdım.

Hayatta olmaz.

"Her zaman eve gelebilir misin?" Max umutlu bir bakışla teklif etti.

"Max Amca..."

"Kalıcı olarak değil," diye hızla ekledi. "Bunu söylemiyorum. Ama Noah uzaktayken." Kupasını sehpanın üzerine bırakıp bana döndü ve "Senin için endişeleniyorum. Burada, bu koca evde. Ya erken doğum yaparsan ya da düşersen?"

"İyi olacağım," diye karşılık verdim, endişesi karşısında şaşırılmışım. Uzanıp elini sıktım. "Ve Noah iki hafta içinde evde olacak." Gülümseyerek ekledim: "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Teagan

"Düşünüyordum da," dedi Kyle Perşembe akşamı mutfağıma girerken. "Bir sonraki Cumartesi bize gelmelisin. Şanslısın da."

"İçeri gelsene," diye alaycı bir şekilde karşılık verdim. Koltuğumda arkama yaslanarak, daha önce mağazadan aldığım tulumları katlamaya devam ettim. "Ve kendini evinde hisset."

Kyle'in iki minyatür versiyonu mutfağa girdi ve gözlerim sevinçle parladı.

Cash ve Casey Carter'a sırtarak, "Selam çocuklar," dedim. "Siz ikiniz nasılsınız?"

İkisinden daha sessiz olan Casey pembe lekeli yanaklarıyla, "İyi, teşekkür ederim," dedi.

Tanrım, o kadar sevimliydi ki onu yemek istedim.

"Spor salonunu kontrol edebilir miyiz?" Cash sordu, asla kendini tutmazdı.

"Elbette," diye başımı sallayarak cevap verdim. "Sadece Noah'ın ağırlıklarına dokunma, tamam mı?"

"Pssh," diye karşılık verdi Cash gözlerini devirerek. "Onlar benim için çocuk oyuncağı." "Belli ki," diye katıldım. "Ama ne olur ne olmaz..."

"Hadi, Case," dedi Cash, kardeşini koridora doğru sürükleyerek. "O kemiklerin üzerine biraz kas koymamız gerek."

"Çocuklar," diye seslendi Kyle ve ikisi de hemen döndü. Adaya birkaç poşet dolusu yiyecek bıraktıktan sonra kravatını çekerek gevşetti. "Uslu durun," dedi Cash'e anlamlı anlamlı bakarak.

"Hep öyle yaparız, baba."

"Evet," diye mırıldandı Kyle nefesinin altından. "Elbette biliyorsun."

Kocamın erkek kardeşinin su ısıtıcısını çalıştırmasını ve bir fincan almak için dolabı açmasını izledim.

"Noah sana göz kulak olmamı istedi," diyerek davetsiz misafirliğine bir açıklama getirdi. "O yüzden bu kadar şaşırmış görünme."

Hiç şaşırmadım.

Aslında Kyle'in spontane ziyaretlerine alışmıştım.

Son zamanlarda onlardan yeterince vardı.

Hatta doğum öncesi randevularıma gelecek kadar ileri gitmişti.

Evet, hayatımın büyük bir bölümünü tartışarak geçirdiğim adam beklenmedik bir müttefik haline gelmişti. Vurulma olayını takip eden aylarda, kocamın ağabeyinin yanımda olması gereken güçlü bir insan olduğunu öğrenmiştim. Şansıma, Kyle Carter da Noah'ın dövüş kariyerine son vermesi gerektiğine inanıyordu. Bunun da ötesinde, Kyle bir şeyler biliyordu. İnsanları tanıyordu. Parası vardı -hem de çok- ve kendi istediğini elde etmek için o parayla ne yapacağını *çok* iyi biliyordu...

"Peki bizi neden çağırdınız?" Şeker dolu çantaya bakarak sordum. Noah'nın ağabeyi ve onun dangalak tavırları tarafından kazanıldığımı istemeyerek de olsa kabul etmek zorunda kaldım.

Kyle Carter'ın yaptığı her şey ailesi içindi ve tüm kalbini karısına ve çocuklarına veren bir adama karşı kin beslemek imkansızdı - özellikle de bana şeker getirdiğinde. Bir sürü şeker.

"Finali izlemek için," dedi Kyle, sanki bu soruyu sormam bütün gün duyduğu en aptalca şeymiş gibi elini önünde sallayarak.

İki fincan kahve doldurduktan sonra döndü ve oturduğum yere doğru yürüdü. Fincanlardan birini yere bıraktı, diğerini bana uzatmak için hamle yaptı ama sonra hızla elinden kaptı. "Kahretsin, kafein yok." Lavaboya doğru ilerleyerek kahvemi döktü. "Üzgünüm sarışın."

Buzdolabına doğru yürüdü, masaya dönüp bana uzatmadan önce bir şişe kızılçık suyu aldı.

"Hiç dinleniyor musun?" diye sordum.

"Şimdi dinleniyorum," diye karşılık verdi Kyle, karşıma oturmak için bir işaret yaparak. "Gördün mü?" Kendisine oturmasını işaret etti. "Dinleniyorum."

Gözlerimi devirdim. "Her neyse."

"Yani?" Gömleğinin kollarını sıvayarak parmaklarını masaya vurdu. "Nedersiniz? Büyük dövüşü izlemek için hep birlikte benim evimde toplanalım mı?"

"Sanırım," diye cevap verdim, kendimi bu konuda çok fazla düşünmemeye zorlayarak. Cumartesi gecesinden korkuyordum. Tırnaklarımı bir mengeneyeyle sökmek istediğimden daha fazla kocamı kavgaderken izlemek istemiyordum.

Ama olan oldu.

"Sence iyi olacak mı?" Boğazımda bir yumru hissederek kendi kendime sorduğumu duydum. Elbette, Noah döndüğünden beri bir galibiyet serisi yakalamıştı ama ben ondan nefret ediyordum.

Bu. Kendimi işe yaramaz hissettim. Onu durduramadım. Onu kurtaramadım. Tek yapabildiğim arkama yaslanıp onu izlemektir.

Noah şaşırtıcı derecede şefkatli bir ses tonuyla, "Biliyorum," dedi. "Bence gereksiz yere endişeleniyorsun."

"Gereksiz yere mi?" Fiziksel olarak midemin bulandığını hissederek sıkılarak söyledim. "Lee her Cuma ya da Cumartesi gecesi kendini bir kafese atsa ve erkeklerin onu dövmesine izin verse ne hissederdin?"

Kyle cevap vermek için ağzını açtı ama hemen kapattı. Kaşlarını çatarak, "Haklısın," dedi.

"Biliyorum." Dirseklerimi masaya dayayarak başımı ellerimin arasına aldım ve iç çektim. "O vuruldu, Kyle!" Noah'nın gömleğinden sızan kanı hatırlayınca midem çalkalandı. "Tanrım, o kadar umursamaz, korkusuz ve inatçı ki. Anlamıyor gibi görünüyor."

"Sakin ol," dedi Kyle bana endişeli bir ifadeyle bakarak. "Değiştiremeyeceğin bir şey yüzünden kendini bu kadar strese sokma."

"Ya Cumartesi günü kazanamazsa?" diye sordum, hüngür hüngür ağlıyordum. Lanet olsun, duygularım allak bullak olmuştu. "Ya kaybederse ve dövüşmeye devam etmek isterse?" Başımı salladım ve taşmak üzere olan safrayı yuttum. "Onun hakkında sürekli endişe içinde yaşayamam."

"Teagan." Sandalyesini geriye iten Kyle masanın benim tarafıma doğru yürüdü ve yanıma çömeldi. "Beni dinle, tamam mı?" Elimi tutarak nazıkçe sıktı. "Her şey yoluna girecek." Sonra gülümsedi. "Noah birkaç gün içinde geri dönecek ve sonra siz de kendi küçük cehennem yaratıcınızın peşine düşeceksiniz."

"Korkuyorum," diye itiraf ettim, bütün bunların nereden çıktığını anlayamamıştım.

Beş dakika önce iyiydim.

Şimdi kendimi yatağıma atıp çılgılık atmak istiyordum.

"Sadece onunla bir hayat istiyorum, Kyle. Kaçmadığımız ya da sürekli omuzlarımızın üzerinden bakmadığımız bir hayat." Hıçkırdım ve gömleğimin koluyla burnumu sildim. "Kocam işe gittiğinde eve dönmeyeceğinden sürekli korkmadığım bir hayat..."

Ugh.

Nefesimi tutarak Kyle'ı ittim ve mutfaktan banyoya doğru koşmaya başladım. Attığım her adım

İçimdeki mide bulantısı çirkin yüzünü gösterdi. Banyoya ulaşmayı ve bağırsaklarımı kusmadan hemen önce klozet kapağını kaldırmayı başardım.

"Teegs, iyi misin?" Arkamda bir yerden Lucky'nin sesi geldi, ardından Kyle, "İyi işti sarışın. Kaldır şunu. Daha iyi hissedeceksin."

Nereden bilebilir ki?

Ona en son ne zaman rahminde bir insan büyüttüğünü sormak istedim ama kusmakla meşguldüm.

Noah

"Yirmi sekiz, yirmi dokuz... S.KTİR!"

Ayaklarımın üzerine düşerek, içimde zonklayan korkunç acıdan kurtulmak için omzumu yuvarlarken acı içinde nefes almaya zorladım kendimi.

İşe yaramadı.

Hiçbir şey işe yaramadı.

Nefesimin altında bir dizi küfür mırıldanarak silkindim ve kendimi bir dizi burpee'ye attım, vücudumu sınırlarına kadar zorladım, acıyla, yanmayla savaştım, kafamın arkasında bana bittiğini söyleyen sesi geçtim. Bitmiştim.

"Dur lanet olası," diye tısladı Logan arkamdan bir yerden. "Kendini sakatlayacaksın - Noah! Beni duyuyor musun?"

"Yapma," diye tersledim, bir ter damlası alnımdan aşağı süzülüp çıplak göğsüme düşerken. "Sadece çeneni kapa ve antrenman yapmama izin ver."

"Durmalısın," diye ısrar etti Logan. "Tabii kendini kalıcı olarak iş göremez hale getirmek istemiyorsan." Askılıktaki havluya uzanan Logan, denge için bastonunu kullanarak topallaya topallaya bana doğru geldi ve havluyu bana doğru fırlattı. "Doktorların ne dediğini duydun, Noah. *Omzunu dinlendir*. Burada kendini hırpalama." İçinde bulunduğumuz spor salonunu işaret etti. "Bu delilik." Logan arkasını dönerek topallaya topallaya Colton'ın durduğu yere gitti ve tısladı, "Ona biraz akıl ver, olur mu?"

Colt dehşet içinde bana bakarak, "Haklı," diye onayladı. "Dövüşü çekmemiz gerekiyor."

"Kavgayı çekmek mi?" Tiksintiyle dudak büktüm. "Ben pes eden biri değilim."

"O zaman aklın başında mı?" Colt sakince karşılık verdi. "Çünkü o küçük bebeğini kucağına almak istiyorsan, lanet olası kavgayı kazanacaksın, Noah!" Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Doktoru duydun dostum. Senin işin bitti. Bir dövüş daha sana kariyerinden çok daha fazlasına mal olabilir."

"Ne yaptığımı biliyorum," diye karşılık verdim sıkılmış dişlerimin arasından. "Bu lanet olası bir kavga daha." Ve sonra her şey bitecekti. O zaman işim bitecekti. Ama bu

benim şartlarımla olacaktı. Bir doktorun emirlerine göre değil. "*Yapabilirim Bu.*" Yapabileceğimi biliyordum. "Bana biraz güven. Siktir!"

Logan arkasındaki banka çöktü ve iç çekti. Benden daha kötü görünüyordu ve son bir ay içinde dört kavgaya karıştığım düşünülürse bu da bir şey ifade ediyordu.

Logan'ın sağ elini yumruk yapmaya çalışmasını izledim. Hiçbir şey olmadı.

Zavallı piç.

MS acımasız bir hastalıktı.

"Evet, umarım izliyorsundur," dediğini duydum. "Çünkü bunu görüyor musun?" Logan vücudunun sağ tarafına baktı - şu anda onun için çalışmayı reddeden tarafına. "Bu bir seçim değil." Nefes nefese kalan Logan duvara yaslandı ve tavana baktı. "Bu, verdiğim boktan bir karar yüzünden başıma gelen bir şey değil. Ben böyle *doğdum*. Ama sen? Noah, senin bir seçimin var, salak. Ve sen yanlış seçim yapıyorsun."

"Anlamıyorsunuz," diye tısladım, ikisinin de gözlerinin içine bakamıyordum. Bunu nasıl açıklayabilirdim ki?

Nasıl anlayabilirler ki? Elimdeki tek şey buydu.

Tek iyi olduğum şey.

Ve lanet bir kurşun onu benden almıştı. Eğer savaşısam ne halt edecektim?

Ofis işi mi?

Bu düşünceyle alay ettim.

Okuma yazma bilmeyen, eski bir dolandırıcı mı?

Sikerim öyle işi.

Yeğenlerime dönerek, "Bana yardım etmek istiyorsanız, kalın. Eğer yoluma çıkmayı planlıyorsanız, buradan defolup gidebilirsiniz."

"Hayatta bundan daha fazlası olduğunu biliyorsun, değil mi?" Colton kaşlarını kaldırarak karşılık verdi.

"Senin için söylemesi kolay," diye homurdandım. "Takım elbise gibi giyinmiş ve babanın parasını yüklenmişken."

Logan kardeşinin yardımıyla ayağa kalkarken, "Bunu görmezden geleceğim," dedi. "Ama bana bir iyilik yap ve bunu bir düşün, Noah." İç çekerek ekledi. "Kendini düşünmüyorsan bile karını ve kızını düşün."

"Doğru," diye atıldı Colt. "Ve sen bunu düşünürken, biz de babanın parasıyla bir şeyler atıştırmaya gidiyoruz."

Bir yığın halinde yere çökmeden önce adamların gitmesini bekledim. Vücudum acı içinde yanarken, beton zeminde düz bir şekilde uzandım ve acı içinde nefes almaya konsantre oldum.

Gözlerimi kapatarak elimi omzumdaki çukurlaşan ağrıya bastırdım ve tamamen hareketsiz kaldım.

Buna geri dönmeye hazır değildim.

Bunu şimdi fark ettim ama gururum bunu kabul etmeme izin vermedi. Bu yüzden yalan söyledim ve kendimi geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar zorladım. Vurulmadan önce olduğum kişi değildim ve nedenini anlayamıyordum.

Tanrı aşkına, daha önce daha kötü senaryolarda da bulunmuştum. Bıçaklanmış, lanet olası bir araba kazasında havaya uçmuş, ölesiye dövülmüştüm.

Peki neden küçük, boktan bir gümüş kurşun beni alaşağı etmişti?

Karımı özlemiştim. Teagan'ı geride bırakmak hafife aldığım bir karar değildi.

Sonunda beni ikna eden tek şey Lucky'ye geride kalıp olaylara göz kulak olup olamayacağını sorduğumda kabul etmiş olmasıydı.

Artık oradaydı. The Hill'de karımla birlikte. Hayatımı izliyordu. O koca kışlı eve geri dönmek, kız arkadaşımın kollarını üzerime dolmasını ve vücudumun bu kadar acı çekmemesini istiyordum. Ama o lanet kemeri kazanmak istiyordum.

ve indirmem gereken sadece bir adam daha vardı.

Cole'un Reese Tanner'la çıkıyor olması benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Quincy ve Beau'nun onun için çalışmaya başlaması ise farklı bir konuydu.

O piçler bana yanlış yapmıştı.

Karıma haksızlık ettiler.

O kemeri başımın üzerine kaldırdığımda hissedeceğimi bildiğim tatmin beni ayakta tutan şeydi. Ama Thorn burada değildi ve onsuz hiçbir şey doğru gelmiyordu.

Kendimi perişan hissederek ayağa kalkmayı başardım ve spor çantamın bulunduğu banka doğru yürüdüm. Tahta bankın üzerine çökerek cep telefonumu çıkardım ve Teagan'ın numarasını çevirdim.

İkinci zil sesinde cevap verdi. "Alo?"

"Selam bebeğim, benim."

"Noah," diye bağırdı. "İyi misin? Nasıl hissediyorsun? Omzun nasıl? Neredesin?"

Başımı arkamdaki duvara yaslayarak derin bir iç çektim. "Tanrım, sesini duymak çok güzel."

"Sesin acı çekiyormuşsun gibi geliyor," dedi endişeli bir ses tonuyla. "Ağrın mı var? Tanrım, Noah, belki de artık eve gelmelisin?"

"Thorn, ben iyiyim," dedim ona. Uzanıp elimle boynumu kavradım ve sıkarak bir kıvrımı çözdüm. "Yine de seni deli gibi özleyorum."

"Ben de seni özledim," diye fısıldadı. "Seni seviyorum." "Biliyorum," diye cevap verdim huysuzca. "Ben de seni seviyorum."

"Ee, nasıl gidiyor?" diye sordu neşeyle. "Şu anda neredesiniz?"

"Phoenix," dedim ona gülümseyerek. "Ve iyi gidiyor." Korkunç. Berbat. Seni o kadar çok özleyorum ki zor nefes alıyorum. "Bebğim nasıl?"

Teagan kızımız hakkında mutlu bir şekilde konuşmaya başlamadan önce gururla, "O harika biri," dedi.

Gözlerimi kapattım ve onun sesini dinledim. Kendimi kanepede karımın yanında otururken, karnını okşarken ve kızımın tekmelerini ve hareketlerini hissederken hayal ettim.

"...The Walking Dead'in bir bölümünde Ein'in beni beş kere falan tekmeledi. Sanırım şimdiden büyük bir hayran -"

"Dur bakalım," dedim gözlerimi açarak. "Ein...ne?"

"Ein'in," diye tekrarladı Teagan. "Şöyle telaffuz ediyorsun; *A-neeen*."

"Ein'in." Başımı salladım ve sııttım. "Samantha'ya ne oldu?"

"Evet... o konuda," dedi karım kıkırdayarak. "Burada tüm işi yapan ben olduğuma göre, ona isim vermem gerektiğini düşündüm."

"Thorn..."

"İrlandaca'da küçük kuş anlamına geliyor ve bence bu onun için mükemmel ve hayır demeden önce, söz veriyorum bir sonrakine isim verebilirsin."

"Bir sonraki mi?" Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. "Birden fazla mı istiyorsun?"

"Ben tek çocuğum," dediğini duydum Teagan'ın. "Onun için bunu istemiyorum."

"Evet." Başımı sallayarak onaylarken ses tonum sertti. "Ben de öyle. Kyle'in sahip olduklarına bizim çocuklarımızın da sahip olmasını istiyorum."

"Ne? Bir koruma ekibi mi?" diye alay etti karım. "Aslında katılıyorum. Ama... belki bu kadar çok değil."

Kendi kendime sııttım.

Kyle'ın bu özel yeteneğinin, paylaştığımız sperm donöründen aldığı genetik bir yetenek olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Her iki durumda da, kesinlikle garanti edemeyeceğim hiçbir söz vermiyordum.

"Deneyeyim mi?"

"İkiye bölünmekten korkuyorum," diye birden ağzından kaçırdı. "Doğum sırasında," diye açıkladı.

Ben de bundan korkuyordum ama bunu dile getirmek istemiyordum. "Kırılmayacaksın, Thorn."

"Emin misin?"

Sikeyim hayır.

"Eminim."

Onuncu Bölüm

Umut

Onca yıl boyunca The Hill'den uzak durmamın çok iyi bir nedeni olduğunu biliyordum. Zar zor evimdeydim ve dünyam kelimenin tam anlamıyla boka dönmüştü.

Jordan geri dönmüştü. Noah kendi kişisel yıkıcı görevinde, yani MFA turundaydı. Cam, Rachel Grayson'ın çocuğuyla birlikte kayıptı - ya da öyle sayılırdı.

Logan'ın MS hastalığı nüksetmişti. Babam benimle konuşmuyordu. Annem beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Lucky benden vebadan kaçır gibi kaçıyordu ve Teagan kızının ve Derek'in yemeklerinin yardımıyla vücut ağırlığını istikrarlı bir şekilde ikiye katlıyordu.

Evet, o küçük döneş Derek'ten tepsiler dolusu ikramlık ve unlu mamul alıyordu. Yine de ona çok kızamazdım. Ne de olsa doğum yapmasına haftalar kalmıştı ve Derek bir tanrı gibi yemek yapıyordu. En iyi ihtimalle on üç yaşında bir çocuk gibi babalık yapıyordu ama adamın mutfakta çılğın yetenekleri vardı.

Tüm bu dramın üstüne, kitabımın son teslim tarihini ve sevgili editörümün bana verdiği uzatma süresini de kaçırmıştım. Neden benimle birlikte orada kaldığını anlayamıyordum.

Ben berbat bir haldeydim ve o da çok talep görüyordu. Mart ayında Noah ile kaçtığında Teagan'ın bıraktığı yerden devam etmişti ve şimdiye kadar benim düzensiz kıcıımı neden kovmadığını anlamıyordum.

Her halükarda, dört gün boyunca odamdan çıkmadım ve kendimi onun için düzgün bir taslak hazırlamaya zorladım. Bu akşam gönderdim. En iyi çalışmam değildi, açık ara değildi, ama kelimelerdi ve tüm kelimeler sayılırdı, değil mi?

Sekiz saat boyunca aralıksız yazdıktan ve beyin fırtınası yaptıktan sonra artık canıma tak etmişti. Yatak odamı havaya uçurmak istediğimi hissederek, ortam değiştirmenin çok daha güvenli bir seçenek olduğuna karar verdim.

Kışlık paltomu giyerek odamdan çıktım ve merdivenlerden aşağı koşarak indim, hormonlu Teagan'la -ya da daha kötüsü Lucky'yle- yeni bir tartışmaya girmemek için çaresizce ön kapıya yöneldim.

Başka bir *bakışını* daha kaldıramazdım. Bana baktığı ve gözleriyle ona yanlış yaptığımı söylediği bakışına. Son zamanlarda yaptığım her şey birilerini üzüyor gibiydi ve kendimi kötü hissetmekten bıkmıştım.

Kamyonetimin içine girip motoru çalıştırdım ve bir süre oturup kaloriferin kemiklerimi ısıtmasına ve zihnimi boşaltmasına izin verdim. Dışarısı buz gibiydi - Aralık ayı için tipik bir hava. Evde havanın ne kadar soğuk olabileceğini unutmuştum. İrlanda'da yaşarken gerçekten endişelenmem gereken tek şey yağmurdu. Ama burada, evde, kar benim için son tehlike unsuruydu.

Parmaklarım biraz hareket edince kamyonetimi vitesine taktım ve aklımda tek bir hedefle garaj yolundan aşağı indim.

Onüçüncü Cadde.

Kendimi ailemin evine bıraktığımda Teagan'ın gülme sesi kulaklarımı doldurdu ve irkildim. O küçük, yuvarlak top buraya benden önce nasıl gelmişti?

Mutfığa girdiğimde onu annemle birlikte mutfak masasında otururken gördüm. Annem Teagan'a hoşgörülü bir şekilde gülümsüyor, bir yandan da Teagan'ın yüzünü kurabiyelerle dolduruyordu - kurabiyeler Derek Porter'dan başkası tarafından servis edilmiyordu.

"Hey, dostum!" Teagan sırtarak iki başparmağını da bana doğru kaldırdı. "Hey, Buddha," diye karşılık verdim, dilimi ona doğru uzatarak.

Sırıtsı kaşlarını çatmaya dönüştü ve bana ters ters baktı.

"Hope!" Annem dehşete düşmüş bir halde azarladı. "Arkadaşına söyleyeceğin ne korkunç bir şey."

Teagan incinmiş gibi yaparak, "Bu büyük bir şey Lee," diye karşılık verdi. "Onun acımasız sözlerine alışknım."

"Zalimce sözler mi?" Kaşlarımı kaldırdım ve bir kahkaha patlattım. "Bir keresinde bana Colton'ın *drag halini* hatırlattığımı söyleyen kadından mı geliyor? Evet! *Gerçek* bir duvar ieği."

"Sorun ayaklarda," diye karşılık verdi Teagan. "Kaç numara demiştin, dokuz mu?" Ellerini yüzünün önünde birleştirdi ve ıslık çaldı. "Tanrım, daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"şu anda kuzenimi barındırmıyor olsaydın, kıın o *sekiz buçuk* bedenlerle yakın ve kişisel olacaktı!"

"Her neyse, She-Hulk!" Teagan bana göz kırptı ve ben de başımı sallayarak ona karşılık verdim.

İşte bu kadar.

Tartışmalarla geçen bir ay geride kalmıştı.

Annem yorgun bir i çekişle, "Sizden ümidi kestim kızlar," diye mırıldandı.

Paltomu çıkarıp kapının arkasına asarken "Ee," diye düşündüm. "Sen ve babam *kankalığınızı* yeniden mi alevlendirdiniz?"

"Pek sayılmaz," diye karşılık verdi Derek. "Kyle otelde. Ben anneni görmeye geldim." Bana bakarken her zamanki şapşal sırtışını takınmıyordu ve bu nedense içime bir acı saplanmasına neden oldu. "Baban hıyarın teki," diye mırıldandı Derek nefesinin altından ve Teagan'ın kurabiyesini kahkahalarla boğmasına neden oldu.

"Hope, a mısın?" Annem sordu. Sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı ve koşarak yanıma geldi, sonra da o anne kucaklamalarından biriyle beni kucakladı. Kaçıp gittiğim için bana kızgındı ama beni asla görmezden gelmezdi. Babamın aksine, annem duygularını kontrol edebiliyordu. "Sana bir tabak getireyim mi?"

Annemin yanağına bir öpücük kondurarak, "Bu, ne ikram edildiğine bağlı," diye cevap verdim. "Ve kimin pişirdiğine."

Derek, "Kayınpederin yemek yaptı," diye araya girince irkildim. O ana kadar hiç böyle düşünmemiştim. Tanrım, Derek Porter *benim* kayınpederimdi.

Babamın benimle konuşmamasına şaşmamalı.

"Hiç sakinleşti mi?" Masaya otururken anneme sordum. "Baba, yani?"

"Şey..." Annem endişeyle kıkırdadı ve buklelerini kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "O... Baban mücadele ediyor..."

"Hiç de bile," diye teklif etti Derek. Önüme bir tabak koyarak bir sürü kurabiyeyi tabağa tıktırdı. "Ben ve annen de bu durumdan pek memnun değiliz, Hopey-ay!"

Ürperdim.

Bu takma isimden nefret ederdim.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye mırıldandım ve başımı ellerimin arasına aldım. "Sizin bunu öğrenmenizi hiç planlamamıştım." Masanın öbür ucunda beni görmezden gelen Teagan'a şeytani bir bakış attım.

"Peki bize ne zaman söylemeyi planlıyordun?" Annem incinmiş bir sesle sordu. "Onuncu evlilik yıldönümünüzde mi?" Derek alay etti.

"Asla, sanırım," diye mırıldandım, yanaklarımın yandığını hissederek. "Duyuru kartları gönderecek kadar uzun sürmedi ya." Konuşurken sesim titriyordu. "Fikrini değiştirdi ve gitti." Omuz silkerek ekledim. "Hikayenin sonu."

Acı beni sardı ve herkes sessizliğe gömüldü.

Hayal kırıklığına uğramış bakışlar sempatik bakışlara dönüştü.

"Kahretsin," diye tısladı Derek, bir fırın tepsisini lavaboya fırlatırken. "Eğer o zamanlar bilseydim..." Hızla sözünü kesti ve başını salladı. "Keşke bilseydim."

"Neden?" Düşüncelerim hemen kocama döndüğünde, yorgun bir sesle "Neden?" diye sordum. "Onu bana kelepçeleyip kalmasını sağlayamazdın ki."

Benim zihnimde Jordan'ın üç versiyonu vardı.

Sevgiyle büyüdüğüm kişi. Beni hiçbir koşulda incitmeyecek olan nazik ve kibar Jordan.

Bana yabancı olan Jordan. Kalbimi kıran ve beni terk eden. Onun o sık versiyonundan nefret ediyordum.

Bir de şu anda karşı karşıya olduğum Jordan vardı. The Hill'e geri dönen. Ailemin Cadılar Bayramı partisinde ortaya çıkan ve beni geri istediğini söyleyerek bombayı patlatan kişi. En azından ben öyle düşünmüştüm.

O zamandan beri ondan kaçtığım için emin olamıyordum.

Yine de hâlâ şehirde olduğunu biliyordum.

Derek'le kalıyordu.

Bunu biliyordum çünkü son dört hafta boyunca birçok kez Derek'in evinin önünden geçmiştım. Ön tarafa park edilmiş motosikletin kime ait olduğu konusunda hiçbir yanılsamam yoktu.

"Belki," dedi Derek, beni şimdi ve buraya geri çekerek. "Ama kesinlikle tedavisine yardımcı olabilirdi."

"Tedavisi mi?" Başımı kaldırdım. "Ne tedavisi?"

"Tedavi mi?" Teagan bir kurabiye yerken kaşlarını çatı. "Rehabilitasyon gibi bir şey mi?"

"Ben...ah..." Derek ceketini kapmadan önce benden anneme baktı. "Gitmem gerek!"

"Hayır, Derek - bekle!" Sandalyemi geriye iterek peşinden koştım ama çok geç kalmıştım. Ön kapıyı çoktan çarpmıştı ve ben mutfak kapısına ulaştığımda yolun yarısını geçmişti.

Anneme dönerek başımı salladım. "Bu da neydi böyle?" Annem cevap vermedi.

Yüzünde yeni keşfedilmiş bir dehşet ifadesiyle bana bakıyordu.

"Anne!"

Hiçbir

şey.

Gözünü bile kırpmadı.

Ellerimi havaya kaldırarak döndüm ve evden dışarı çıktım.

Cevapları istiyordum ve onları alacaktım, kahretsin!

Uzun boylu bir figür üzerime gölge düşürdüğünde bir ayağımı ön kapıdan dışarı atmıştım. Başımı kaldırıp baktığımda, gözlerim Lucky'ye takılınca gözle görülür bir şekilde sıçradım.

"Bana aldırmayın," dedi sert bir tavırla, geçmem için kenara çekilerek.

"Teagan için geldim."

"Şanslı." Kalbim göğsümde yükseldi ve çılgın bir hızla çarpmaya başladı.

"Ben..."

"Üzgün olduğunu söyleme," diye araya girdi. Başını arkaya atarak yukarı baktı ve bir kez güldü. "En azından bu konuşmayı bana yapma."

"Ben yapmadım -" Dudağımı ısırarak, bana kızmasını engelleyecek kelimeleri bulmaya çalıştım. Hiç olmadığını fark ettim ve kalbim sıkıştı.

"Görüşürüz Hope," diye mırıldandı ailemin evine girmeden önce, Beni arkasından bakakaltırdı.

On Birinci Bölüm

Noah

"Göt gibi görünüyorsun," diye mırıldandı Colton. Oturduğumuz masaya uzanarak bir bira aldı ve benimkiyle tokuşturdu. "Ciddiyim dostum. Bok gibi görünüyorsun."

"Not edildi," diye yanıtladım, başka bir şey söyleme zahmetine girmeden. O haklıydı. Gerçekten de bok gibi görünüyordum. Acı içindeydim ve karımdan ayrıldığımdan beri tıraş olmamıştım.

Colton'ın solundaki esmer kızla flört edişini izlerken başım dönüyor ve omzum cehennem gibi yanıyordu.

Sağındaki Logan'a hamle yapmak için elinden geleni yapıyordu ama Low'un yüzündeki bıkkınlık ifadesinden şansının olmadığını kısmen tahmin ettim.

Şişeyi dudaklarıma götürerek hiçbir şey kalmayana kadar içtim.

Burada, hayranlar ve dövüşçü dostlarla dolu bir kulübün ortasında otururken aklım yine The Hill'deydi.

O iyi miydi?

Benim onu özlediğim gibi o da beni
özlüyor muydu? Yorulmuş muydu?

Hayatım göz açıp kapayıncaya kadar değişmişti; *ben* olmaktan çıkıp *onun olmuştum* ve artık hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Lanet olsun. Seçimlerimden cidden pişmanlık duyuyordum.

Bencil bir piçtim; hayallerimin peşinden koştum ve hayallerimiz
uyuşmadığında karımı geride bıraktım.

Onunla evde kalmalıydım - kafesten bir yıl uzaklaşmalıydım. Bu gece
burada olmak istemedim.

İlk etapta orada olmamın tek nedeni, sözleşmemde yer alan ve beni
medyaya çıkmaya zorlayan boktan şarttı.

Konuşmakta olduğu kadın ayağa kalkıp bara doğru yürüdüğünde Colton,
"Biliyor musun," dedi. "Bu hamilelik olayı bende tam tersi bir etki
yaratıyor."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Evet," diye onayladı ciddiyetle. "Bu beni oyundan düşürüyor." Titreyerek ekledi: "Kendimi paranoyak gibi hissediyorum, dostum."

"Sende çok yanlış bir şeyler var," diye mırıldandım başımı sallayarak. "Bir bebeği yakalayamazsın, salak." Bu dangalakla nasıl bir ilişkim olabilirdi ki? Yani, cidden.

Colt boynunu bükerek uzun bacaklı bir sarışının zıplayarak masamızın önünden geçişini izledi. "Hâlâ çocuğun olacağına inanamıyorum." Benimle konuşuyordu ama dikkati tamamen bacaklı sarışının üzerindeydi. Böyle devam ederse bir şey yakalayacaktı ve bu lanet olası bir hamilelik olmayacaktı.

"Bir tek sen değilsin." Bir bira şişesini daha geri fırlatıp boşunu yere çarptım ve içimi çektim. "Onlar için doğru olanı yapacağım," diye eklerken buldum kendimi - yıllar içinde oluşturduğum savunma mekanizması.

Colt sakince, "Bunu hepimiz biliyoruz, dostum," diye karşılık verdi. "Teagan da biliyor."

Tanıdık bir ses "Şuraya bak," diye alay etti ve ben içimden inledim. Bu baş ağrısına ihtiyacım yoktu. "Eğer bunlar Messina ve onun amcıklar çetesi değilse."

"Korkaklar grubu mu? Vay be. Ne *yanık ama*." Colt bir ıslık çaldı. "Daha iyi bir şeyin var mı ihtiyar?"

"Uzaklaş Q," diye uyardım eski eğitmenime bakarken. "Şimdi uzaklaş."

"Ya da ne, Messina?" Quincy sırtıttı. "Beni dışarı mı çıkaracaksın?" Sert bir şekilde güldü. "Hayır, unutmuşum. Endişelenmemiz gereken senin düşmanların."

Ayağa kalkmak için hamle yaptım ama Low elini kucığıma attı. "Yapma," dedi alçak bir ses tonuyla. "Buna degecek kadar yakın bile değiller."

Colton neredeyse koltuğunun kenarında zıplıyor, başıyla onay vermemi bekliyordu. *Belki de akrabaydık...*

Logan, şimdi Beau ve Anthony Cole'un da katıldığı Quincy'ye ters ters baktı. "Bunu kafese bırakalım çocuklar. Tüm hesaplar Cumartesi gecesi görülebilir."

"Sen skorlar hakkında ne bilirsin ki, sakat?" Quincy Logan'ı tersledi.

"Pek değil," diye karşılık verdi Logan, gözlerini yüzümden -ya da elinden- hiç ayırmadan. "İşte bu yüzden sana kendine bir iyilik yapmanı ve *yürümeni* söylüyorum.

uzakta."

"Ama önce kadeh kaldıralım," diye alay etti Quincy, içkisini önüne devirerek. "Şanssız piç Tommy'ye ve bize. Tommy'ye, şanssız piç kurusuna

ve

Hala yapabiliyorken kışından uzak dur." Sırıtarak, "Ah, Messina? Fahişene selamlarımı ilet."

Tüm kontrolümü kaybederek ayağa kalktım ve döneke piçin üzerine yürürken masamızı devirmeyi başardım. "O benim karım, lanet olası bir fahişe değil!" İstenmeyen bir sürü dikkati üzerimize çekecek kadar yüksek sesle kükredim. Quincy'yi ensesinden yakalayarak en yakındaki duvara yapıştırdım. "Tekrar söyle. Sana meydan okuyorum."

"Bana bir bok yapamazsın evlat," diye güldü Quincy ama gözlerindeki endişeyi görebiliyordum. Kokusunu alabiliyordum. Korku kokuyordu. "Bana elini sürersen unvan maçına veda edersin."

O haklıydı.

Uyarı almıştım.

Kafes dışında bir dövüş daha yaparsam şansım elimden alınacaktı.

Gömleğini kavrayışımı bırakarak, geri çekilmeden önce onu bir kez daha ittim. "Kemer benim, Q," diye tısladım, kendimi nefes almaya zorlayarak. "Senin için geliyorum." Göğsüm kabarak döndüm ve Cole'a dik dik baktım. "Hazır ol. Çünkü hepiniz için geliyorum."

"Lanet olsun!" Güvenlik Quincy ve ekibini bölgemizden uzaklaştırdığında Colt kıkırdadı. "Aklını başına toplamışsın." Çok fazla şeker yemiş bir çocuk gibi gülümsedi. "Şu anda gururlu bir baba gibi hissediyorum."

"Yapma," diye homurdanmayı başardım, hâlâ öfkeliydim. "Hâlâ cinayete meyilli hissederken şaka yapma."

"Tamam." Colt geri çekilmek için ellerini uzattı. "Patron sensin."

"Noah?" Logan ağır aksak bize doğru yürürken seslendi. "Turu bırakıp emekli olma konusunda söylediklerimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Unut gitsin." Logan karanlık bir ifadeyle baktı. "O piçi Cumartesi günü yatırın." "Merak etme Low." Sırıttım. "Bunu planlıyorum."

Umut

Derek'in dairesine giderken yol boyunca tamamen yıkılmıştım. Lucky'nin yüzünün görüntüsü ve Jordan'ın beni en son reddettiği anın hatırası içimi kemiriyor, araba kullanmak bir yana nefes almayı bile zorlaştırıyordu.

Sonunda cesaretimi toplayıp kamyonundan indiğimde, bir on dakika daha kapılarının eşiğinde durup kapıyı çalmakla kaçmak arasında gidip geldim, onu bir kez daha gördüğümde seçim hakkımın elimden alınacağını biliyordum.

O adam söz konusu olduğunda kendim üzerinde hiçbir gücüm yoktu. Hiç olmadı. Doğumumdan on sekiz yaşına kadar Jordan Porter dünyamın odak noktası olmuştu. Onunla yaşadım ve nefes aldım. Sonra beni parçaladı ve sekiz uzun yılımı kendimi toparlamaya çalışarak, hayatıma geri döneceği ve bana ne büyük bir hata yaptığını söyleyeceği günün hayalini kurarak geçirdim.

Benim için döndüğünü
söylemişti. Ciddi miydi?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Kendimi hazırladım, kurşunu ısırdım ve kapıyı çaldım.

Ancak o zaman kapıyı çalmanın işin kolay kısmı olduğunu fark ettim. Zor olan beklemektir.

Beklemekte ustaydım.

Bir saat gibi gelen bir sürenin ardından kapının arkasından ayak sesleri geldi ve kendimi biraz daha şık göstermek için saçlarımı hızla kulaklarımın arkasına sıkıştırdım.

Sonra kapı içeri doğru açıldı ve beni bir kadın karşıladı.

Sarışın bir kadın.

Ona bakarken kalbim göğsümde duracak gibi oldu.

"Sen de kimsin be?" diye sorduğumu duydum.

"Annabelle," diye cevap verdi, aynı derecede şaşkın görünüyordu. "Sen kimsin?"

Geriye doğru sendeledim, vücuduma saplanan acıyı bir şekilde durdurabilecekmişim gibi göğsümü tuttum. Ama yapamadım.

"Annie?" Jordan'ın dairesinin içinden bir yerden seslendiğini duydum. "Kim var orada?"

"Bir kadın," diye cevap verdi, açıkça şaşkıındı. "Hey - iyi misin?"

"Ben..." Başımı salladım ve geri çekildim. "Ben..."

Tam o sırada Jordan onun arkasında belirdi, üstsüzdü ve nereye gitsem beni takip ediyormuş gibi görünen zalim ve işkenceci kuruş düştü.

"Umut!" Tıslayarak nişanlısını itti. "Gitme - düşündüğün gibi değil!"

Ama artık çok geçti, çünkü gidiyordum. Etrafımda dönerek merdivenlerden tökezleyerek indim ve bu lanet acıya bir saniye daha dayanamayarak kamyonetime doğru koştum.

Kamyonetimin güvenli kabinine girer girmez otomatik kilit düğmesine basarak tüm kapıları kilitledim. Motoru çalıştırıp garaj yolundan geri geri çıkarken Jordan kapımın kenarına vurmaya devam etti ama ona bakmadım.

Doğrusu, ona bir daha bakabileceğimi hiç sanmıyordum.

Eve geldiğimde Teagan oturma odasında gitarını çalıyordu. Kendimi içeri attığım anda şarkıyı tanıdım. Michelle Featherstone'un *We are Man and Wife şarkısıydı*. Sesi o kadar güzeldi ki tüylerim diken diken oldu. Sesi bana hep bunu yapmıştı. Beni iliklerime kadar kesmişti. Teagan'ın sahnede olmayı, milyonlarca insan tarafından duyulmayı hak eden bir sesi vardı.

Oturma odasına daldım, kanepeye koştum ve kendimi en iyi arkadaşımın merhametine bıraktım.

Teagan

Taylor Swift'in albümünü kaç kez dinlediğimin bir önemi yoktu. Her şarkı her zaman benim ve Noah için yazılmış gibi hissettiriyordu.

Araba kazası, Ateş Çemberi'nde alevler içinde kalmak. Beni bulmak. Beni kurtarmak. Benim için kendini feda etmesi. Beni her zaman hak ettiğimden daha çok sevdi. Beni hayata getirdi. Ona kendimi gösterdim. Her parçamı. Her parçamı. O beni hayata getirdi. Çılgıncaydı. Ama beni delicesine mutlu, özgür, vahşi ve durdurulamaz hissettirdi. Çılgıncaydı. Ama bana sahipti.

İstediğimi sandığım her şeyin tam tersiydi. İstediğimi asla bilmediğim ve onsuz yaşayamayacağımı bildiğim her şeyin özüydü. O benim için her şeydi. Her şeyimdi.

Adına hatırlamak istemediğim kadar çok küfrettim.

Öfkeli, sert aşk.

Zil sesimin patlaması kalp krizi geçirmeme neden oldu. İrkilerek kulaklığımı kulağımdan çıkardım ve gelen aramayı kabul etmek için çabaladım.

"Alo?" Elimi kalbime bastırıp sakinleşmek için kendimi zorlarken neredeyse bağırıyordum. Sanırım telefonumda müzik dinlerken uyukladığım için başıma gelen buydu.

"Thorn."

"Noah." Kanepeye yaslandım. "Neredeyse kalp krizi geçiriyordum." Titrek bir nefes verdim. "Dürüst olmak gerekirse, biraz şişimin geldiğinden bile eminim."

"Neden bahsettiğinizi bilmeme gerek var mı?" diye sordu kocam ve ben hızla başımı salladım.

"Hayır. Önemli değil." Kanepeden yere uzanarak bacaklarımı uzattım ve kış yanağıma giren krampı rahatlatmaya çalıştım. "Sana neler olduğunu anlat bana."

"Bir gösteriden yeni geldim," dediğini duydum ve hemen yüzümü buruşturdum. "Merak etme," diye kıkırdarak beni temin etti. "Çok sıkıcıydı ve saat on birden önce çıktım."

"Bensiz boktan bir zaman geçirdiğin için çok mutluyum," dedim, rahatlamamanın ötesinde.

"Tabii ki öylesin."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet. Ee, bebeğim nasıl?"

Aptal gibi sıırıttım. "Düştü!" Karnımı okşayarak kocama son jinekolog randevumu anlattım. "Doktor her şeyin hazır olduğunu söyledi. Her an olabiliymiş."

"O çocuğa söyle de babası için beklesin," diye homurdandı Noah.

Çarşafın karıştırılma sesini ve televizyonun sesinin kısıldığını duydum.

"Şimdi neredesin?" Merakla sordum.

"Yatakta."

"Yalnız mı?"

"*Belli ki.*"

"Eve mi geldin?"

Noah derin bir iç çekti. "Thorn..."

Hüzünle gülümsedim. "Denediği için bir kızı suçlayamazsın." "Birkaç gün içinde evde olacağım."

"Orası çok uzak."

Noah güldü. "Beş gün çok uzun." "Her gün çok uzun," diye fısıldadım.

O zaman sessizdi.

İkimiz de.

"Bana bir şarkı çal," dedi Noah ve sessizliği bozdu. "Ne?"

"H a d i Thorn," dedi garip bir şekilde kırılman bir tonda. "Git gitarını getir ve bana bir şarkı çal."

"Hangi şarkı?"

"Sana bizi hatırlatacak bir şey," dedi bana. "İyi.

Bekle, gidip gitarımı alayım."

Gitarımı ararken telefonumu kanepede bıraktım.

"Tamam, döndüm." Gitarımı yumruğuma bastırarak oturdum, gerindim ve tıngırdatmaya başladım. "Özel bir şey var mı?" Noah'ı hoparlöre alarak sordum.

"Bizim için bir şey," diye cevap verdi.

Ağızımdan çıkan şarkı bana zahmetsizce geldi; Michelle Featherstone'un *We are Man and Wife şarkısıydı*. En sevdiklerimden biriydi ve bana her zaman Noah'ı hatırlatmıştı.

Gözlerimi kapatarak her kelimeyi kocama söyledim, her şeyden çok onun burada benimle olmasını diledim. Kendimi tamamen şarkıya kaptırmıştım, şarkı söylerken başımı arkaya atıyor, akorları ve sözleri iliklerime kadar hissediyordum.

Ön kapının çarpma sesi beni rahatsız etti ve bir notu kaçırdım. Saniyeler sonra Hope oturma odasına uçtu. Bana bir kez baktı ve yıkıldı.

"Noah, gitmem gerek," diye ağızımdan kaçırdım gitarımı düşürürken. "Ne oldu?" En iyi arkadaşımın gözyaşları içindeki yüzüne bakarken, "Ne oldu?" diye sordum.

"Jordan oldu," diye hıçkırdı Hope, bir yığın halinde yere yığıldı. "Ben çok aptalım Teagan. Çok aptalım."

"Hayır! Hayır, değilsin," diye homurdandım Hope'un yanına sürünerek gidip kollarımı ona doladığımda. "O aptalın teki." Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onun aptal olduğunu biliyordum.

Erkekler aptaldı.

Ve içlerinde en aptal olanıydı.

Aslında İrlanda'da aralarında ne geçtiği hakkında benim de hiçbir fikrim yoktu. Hope kartlarını göğsüne yakın oynuyordu ve ben de hamileliğime o kadar dalmıştım ki burnumu sokamıyordum.

Başını göğsüme doğru çekerek, vücudu büyük, iç burkan hıçkırıklarla sarsılırken ona sıkıca sarıldım.

Hope'un tekrarlayıp durduğu tek şey "Bunu yapamam," oldu. "Bunu tekrar yaşayamam Teagan. Yapamam."

"Sus," diye fısıldadım, ona sımsıkı sarılmıştım, bu acıyı ondan uzaklaştırabilmeyi çok istiyordum. "Ben buradayım."

"Yalan söyledi," diye hıçkırdı. "Yine." Yüzünü göğsüme çevirerek, çaresizce ağladı. "Ben tam bir aptalım."

Onu teselli etmeye çalışırken nefesimin altında "Onu öldüreceğim," diye mırıldandım.

"Hâlâ nişanlı." "Annabelle ile mi?"

Hope başını salladı ve çığlıkları daha da yükseldi.

Uzun sürdü, ama sonunda, hüngür hüngür ağladığında ve ben onu sakinleştirmeyi başardığımda, Hope açıklamaya başladı.

Ve sonunda bana en karanlık sırlarını açtığında, başından beri bir konuda haklı olduğumu anladım.

Jordan Porter tam bir pislikti!

On İkinci Bölüm

Umut

"Bugün iyi olacak mısın?" Cumartesi akşamı ailemin evinin önüne geldiğimizde Teagan sordu.

Tanrım, burada neredeyse patlamaya hazırды ve kocasının beyninin parçalanmasını izlemek üzereydi ve benim için mi endişeleniyordu?

Utanç içinde başımı salladım. "İyi olacağım Teegs," diye ona güvence verdim. İyi değildim ama onun daha fazla strese ihtiyacı yoktu. "Sen iyi misin?"

"Dürüstçe
mi?" "Her
zaman."

"Bilmiyorum." Dudağını ısırarak korku dolu gözlerle bana baktı. "Eğer ona bir şey olursa..." Sesi kesildi ve bitirmeden önce birkaç titrek nefes aldı, "Ona bir şey olursa baş edemeyeceğim, Hope."

"Noah'ya *hiçbir şey olmayacak*," diye yemin ettim, garanti edemeyeceğim bir söz vererek. Ama Teagan o kadar yalnız ve korkmuş görünüyordu ki onu rahatlatmak için her şeyi söylemeye hazırdım. "Buraya gel," diye mırıldandıktan sonra konsolun üzerinden uzanıp onu kucakladım.

"Ah, çok sıkı değil," diye boğuldu Teagan. "Kuzenine baskı yapıyorsun."

"Güzel," diye takıldım, onu serbest bırakarak. "Belki yakında ortaya çıkmaya karar verir."

"Babasını bekliyor," diye yanıtladı Teagan, kocaman yumrusuna sevgiyle gülümseyerek.

"Tanrım," diye fısıldadım, onun büyüklüğüne bakarak. "Kocaman bir bebeğin olacak."

"Biliyorum," diye mırıldandı, şimdi biraz midesi bulanmış görünüyordu. "O kadar büyüyor ki ayaklarıma dokunamıyorum Hope. Bacaklarımı tıraş edemiyorum ya da sırtüstü yatamıyorum."

"Vay canına," diye mırıldandım. "Zavallı annem."

"Aman Tanrım, düşünebiliyor musun," diye kıkırdadı Teagan. "Altı bebek sahibi olmak."

"Hayır," diye katıldım. "Bu altı kişiden beşinin erkek olması daha da kötü."

"Bu Cameron'ın arabası mı?" Teagan, garaj yolunda park etmiş parlak kırmızı Range Rover'ı göstererek ciyakladı.

"Onun burada ne işi var?" Tısladım. "Onunla birlikte olmasa iyi olur." Cameron ve onun çarpık aşk hayatıyla uğraşmak zorunda kalmadan da hayatımda yeterince drama vardı.

Teagan'a dönerek ters ters baktım. "Ciddiyim, Teegs. Jordan'ın başına gelenlerden sonra, onun kimliğini açığa çıkarmaya bu kadar yakınım."

"Yapma," diye uyardı Teagan beni. "Sen önemsiz biri değilsin ve Cam hazır olduğunda konuşacak."

Tam o sırada kamyonetimin yolcu kapısı açıldı ve Lucky Teagan'ın yanında duruyordu.

Geçen gece Teagan'a içimi döktüğümde, Lucky ile soyunduğum ve neredeyse seks yaptığım kısmı stratejik olarak atlamıştım. İhmal edilmiş bir yalanın hiç yalan olmadığını düşündüm ve onun ikimiz arasında sıkışıp kalmasını istemedim.

"Hazır mısın?" diye sordu ona gülümseyerek. "Başlamak üzere."

Teagan, Lucky'nin elini tutup kamyonadan inerken titreyerek, "Hayır," diye cevap verdi. "Ama olmak zorundayım."

"Dikkatli ol," diye uyardı onu, araba yoluna çıkmasına yardım ederken. "Zemin bu gece buz gibi."

"Lucky?" Teagan'la birlikte evin içine çekilmesini izlerken endişeyle seslendim. "Seninle biraz konuşabilir miyiz?" Konuşmamız gerekiyordu. Onun bir açıklamaya, benim de bir çift kadın cesaretine ihtiyacım vardı.

"Elbette," dedi kesin bir ifadeyle. Teagan'a döndü ve kamyonetime doğru yürümeden önce, "Hemen geliyoruz," dedi.

Açık yolcu kapısına yaslanarak, yüzünde zerre kadar duygu olmadan bana baktı. "Ne?"

"Olan biten her şey hakkında konuşmak istedim." Tanrım, bu konuda hiç iyi değildim. Burnumu kıvrarak gözlerinin içine bakmadan önce derin bir nefes aldım. "Özür dilerim."

"Bunu duymak istemiyorum," diye kesin bir dille cevap verdi. "Burada olmaz."

"Zamanlamamın berbat olduğuna katılıyorum," diye karşılık verdim, utanmış ve suçluluk duymuş bir halde. "Ama sana gerçekten bazı şeyleri açıklamam gerekiyor."

Kamyonetimden bir adım geri çekilmeden önce soğukkanlılıkla, "Gerek yok," diye karşılık verdi. "Anlıyorum Teagan, gerçekten. Senin için lanet

olası ayı asamam, ama sadece

biliyor musun?" Gözlerimin içine baktı. "O da bilemez."

Teagan

"Geliyor!" Kyle koltuktan böğürerek herkesi oturma odasına çağırdı. "Buraya gelin."

"İzlemiyorum," diye seslendiğini duydum Lee'nin koridorun sonundan. "Yapamam!"

"Aman Tanrım," diye bağırdı Hope odaya koşarak. Tekrar ayağa fırlamadan önce babasının koltuğunun kenarına oturdu ve eliyle yüzünü yelpazeledi. "Otursam mı, ayakta mı dursam bilemiyorum."

"Çeneni kapatman iyi bir başlangıç olur," diye alay etti Derek, elinde birkaç şişe birayla odaya girerken.

Küçükler, Cash ve Casey, büyük ekranın önünde dizlerinin üzerine oturmuş, amcaları için sevinçle tezahürat yapıyorlardı.

"Cam nerede?" Kyle en büyük oğlunu bulmak için etrafına bakınarak seslendi.

"Buradayım baba," diye seslendi Cameron Carter, yanında kızıl saçlı arkadaşıyla birlikte oturma odasına doğru yürürken.

Kyle'in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Eve bir kız mı getirdin?" Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Lee, Birinci Çocuk eve bir kız getirdi."

Hope'un ağzından çıkan nefesi duydum ama tek kelime etmedi.

"Tillie, bu babam Kyle," dedi Cam, eliyle babasıyla Tillie'nin arasını işaret ederek. "Baba, bu Tillie. Kız arkadaşım." Cam'in kolunun Tillie'nin etrafında koruyucu bir şekilde hareket ettiğini fark etmeden edemedim.

"Merhaba," diye mırıldandı sessizce, Kyle ile göz teması kurmadan.

"Bunların hepsi harika çocuklar," diye söze girdi Derek. "Ama aile tanıtımlarını dövuştten sonra yapabilir miyiz?"

Carter'ın düz ekranında Roy Jones'un *Can't be Touched* şarkısının sesi patladığında hissettiğim endişeyi tarif edecek hiçbir kelime yoktu.

Otuz bin kişi ayaktaydı, geri dönen kralları için çığlık atıyor, kana susamış ve makinelerinin MFA dünya ağır sıklet unvanını kazanma hayalleriyle çılgına dönmüşlerdi.

Bu sırada Carter'ın kanepesinde top gibi kıvrıldım ve başımı ellerimin arasına gömdüm.

Televizyondan neon flaş ışıkları yanıp söndü.

Surround ses hoparlörlerinden gelen Çıglık ve tezahürat sesleri dişlerimin ağzımda takırdamasına neden oldu.

Ekranda önce Colton belirdi, tehditkâr bir tavırla metal kafese doğru kararlı adımlarla yürüyordu. Zaten kafesin dibinde duran Logan'a katıldı. Ve sonra *o oradaydı*, televizyon ekranının tamamını kaplıyordu ve ıglıklar engel tanımayan bir ondalık sayıya yükseldi.

Başını eğmiş, kollarını bükmüş, görünüşte hiç etkilenmeden yürüyordu ve ben dehşete düşmüştüm.

Bu çok fazlaydı.

Yüce Tanrım, birkaç ay önce vurulmuştu ve şimdi burada, namağlup dünya şampiyonuyla karşılaşmak üzereydi.

"K a p a t şunu!" Ellerimle gözlerimi kapatarak haykırdım.

"Y a p a m ı y o r u m . Baş edemiyorum."

"Sakin ol." Arayan Lucky'ydi. Yanımda oturuyordu. Elini titreyen elimin üzerine koyarak nazıkçe sıktı. "O halleder, Teegs."

Kalbim ağzımdaydı. Ya yapmadıysa?

Ya orada ölürse? Bu bir

olasılıktı... "Aman

Tanrım!"

Noah sadece varlığıyla tüm arenaya hükmetti. ılgıncaydı. Herkesin ıglık attığı adam benim kocamdı.

Benim ona ait olduğum kadar o da bana aitti.

"Elimde değil," diye cevap verdim, endişeyle dudağımı ısırarak. "Onun için çok korkuyorum." Titriyordum. Kendimi kontrol edemiyordum. Oturduğum yerde tüm vücudum şiddetle titriyordu. "Peki ya omzu?"

"Yaşadığı onca şeyi hatırla," diye devam etti Lucky. Başımı salladım, neyi kastettiğinden emin değildim. "Bütün o kavgalar ve dayaklar." Başını televizyon ekranına doğru eğdi. "Bunu hak etti Teagan," diye ekledi gülümseyerek. "Bu gece Noah Messina'nın kefarecini ödeyeceği gece."

Noah'ın kefarecini ödemesini istedim.

Bunun olmasını *izleyebileceğimi*

sanmıyordum. Çok stresliydi.

Çok duygusal.

Ama hareket

etmedim.

Gözlerim kocamda, kalbim ağzımda olduğum yerde kaldım. Bir daha çekip gitmeyecektim. Onu bırakmayacaktım - onu sadece bir televizyon ekranından izliyor olsam bile.

Kafese ulaştı ve içine tırmandı. Kafesi kapatıp Noah'ı içeri kilitlediler ve kalbim sıkıştı.

Ama gözlerimi ayırmadım.

Kafesin içinde yavaşça döndü ve bir yumruğunu havaya kaldırarak hayranlarına teşekkür etti.

Sonra hakem zili çaldı ve o an yok oldu, bozuldu, taraftar kalabalığının uğultuları ve çığlıklarıyla buharlaştı.

O benim hayatımın aşkıydı.

Yaraları ve yüküyle. Acısı ve sevgi dolu kalbiyle. Başka birini asla sevemezdim. Bunu on yedi yaşımdayken de biliyordum, şimdi de biliyorum. Bu benim için sondu.

Noah Messina benim kalbimdi.

"Seni seviyorum, lanet olası Noah Messina!" Herkesin deli olduğumu düşünmesini umursamadan çığlık attım.

Noah'nın rakibine defalarca üstün gelmesini izlerken içimde bir gurur patlaması yaşıyordum. O daha iyi bir dövüşçüydü.

Bunu biliyordum ve kalabalık da biliyordu.

Eğer dövüş en iyi tekniğe kaldıysa, o zaman Noah'ın gecesi idi. Ama böyle kalmayacağını biliyordum.

Dakikalar sonra Cole, Noah'ı kolundan tutarak manevra yaptı.

Kendini kurtarmak ve yaralı omzunu korumak için mücadele ederken kocamın yüzündeki acıyı görebiliyordum.

Ağzından çıkan kükreme sesi yaralı bir vahşi hayvanınkine benziyordu.

"Bel altı vuruş," diye hırladı Lucky.

"Kötü biçim, hakem!" Arayan Derek'ti.

Çocuklar sahte yumrukları taklit ederken hep bir ağızdan "Kalk ayağa Nuh Amca," diye bağırıyorlar.

Ayağa fırlayarak televizyona bağırdım ve kocamın o minderden kalkmasını istedim. "Hadi, Noah," diye seslendim. "Hadi, bebeğim."

Acı içindeydi.

Cole'un verdiği acının Noah'ın tüm yüz hatlarına yansıdığını görebiliyordum. Yerde yatıyordu.

Pes etmesi gerekiyordu. Ama yapmayacağını biliyordum.

"Hadi Noah," diye daha yüksek sesle bağırdım, bir şekilde beni duyabilmesi için dua ediyordum. "Ayağa kalk."

Noah

"Pes et, aptal."

Sırt üstü yatmış, içimdeki her şeyle savaşıırken, kafesin kenarındaki Logan ve Colton'ı fark ettim. Takımım neredeyse iki yıl önce bu kampanyaya başladığım zamanki gibi görünmüyordu. Bir anda aklım Tommy'ye gitti ve başımı iki yana salladım, gözlerimdeki kanı kırptırdım, pes etmek istemiyordum.

"...Yerde kalmayacaksın, evlat. Beni duyuyor musun? Eğer vücudunda dökülecek kan varsa, savaşıacaksın... Ya savaşırsın ya da ölürsün, Noah..."

Babamın sesi zihnimi doldurdu.

İçimde kalan tüm gücü kullanarak kendimi hareket etmeye zorladım. Cole'un omzuma yaptığı saldırıyı engellemek için. Karşı koymak için. Tekrar ayağa kalkmak için.

İçimde bu piçin söndüremeyeceği bir ateş vardı. Kimse söndüremezdi.

Hayatım boyunca kendimi kanıtlama dürtüsüydü.

Benden şüphe eden her pisliğe yanıldıklarını göstermek için. Hem de çok yanıldıklarını.

Dengesiz bir şekilde ayaklarıma tırmanırken, hislerimin beni yönlendirmesine izin verdim.

Yumruklarım havada, korunurken, sezgilerimi takip ederek saldırdım, yumrukları çılgınca, körü körüne attım.

Kalabalık adıma tezahürat yapıyordu, bunu duyabiliyordum ve bana olan inançlarının vücuduma dolmasına, beni pompalamasına, beni ileri itmesine izin verdim.

Bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Gözlerim neredeyse şişmiş olmasına ve bir bok göremememe rağmen. Benden yüzlerce kilometre uzakta olmasına rağmen onu *hissedebiliyordum*.

O anda her yerdeydi.

Derinlere indiğimde Cole'u itecek gücü buldum, sonra sendeleyerek uzaklaştım ve ona vahşi yumruklar savurarak geri döndüm.

Yumruklarımı çılgınca savurdum, onu göremiyordum ama o piçin kokusunu almıştım. Gergindi.

Körü körüne kafesin etrafında dolaştım, tamamen içgüdülerimle boks

yaptım.

Kemik ıtırtılarının sesi, paspasa inen ağır bir tokat kulaklarımı
doldurmadan önce duyduğum son şeydi.

Zil alana kadar kafesin etrafında sendeledim, hâlâ körlemesine yumruklar
atıyordum.

Bitmişti.

On Üçüncü Bölüm

Teagan

"O kazandı. O kazandı!"

"Aman Tanrım, bunu gördün mü?"

"Küçük kardeşim lanet olası bir şampiyon, Prenses!" "Yürü be Noah Amca!"

"Beni duydun mu Teagan?" Lucky zevkle tısladı. Yüzümü ellerinin arasına alarak alnını yüzüme bastırdı ve güldü. "Kazandı dedim!"

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyordu.

Hakemin Noah'ın elini havaya kaldırarak onu dünya ağır siklet şampiyonu ilan etmesini izlerken kontrolsüzce ağlıyordum.

"Başardı," diye defalarca tekrarlardım gururdan yıkılırken. "Gerçekten başardı."

Ellerim yumruğuma gitti. "Baban dünya şampiyonu." Gözyaşlarımın arasından zorlukla görebiliyordum.

Etrafımdaki herkes çılgılık atıyor ve sevinç içinde tezahürat yapıyordu.

Tüm dikkatim kocama ağır sıklet kemerinin takdim edildiği televizyon ekranındaydı.

"Sen yaptın," diye hıçkırdım, kocama bakarak. "Sen yaptın, bebeğim!"

Bacaklarımın altımdan kayıp gittiğini hissederek kanepeye uzandım ve iç çektim, gözlerim hâlâ ekrana kilitlenmişti.

Bütün o iş.

Onca yıl dayak yemiş ve itilip kakılmıştı. Başardı.

Hepsinin yanıldığını kanıtlamıştı.

"İyi misin, Teegs?" Hope ailesiyle birlikte kutlama yaparken sevinçle seslendi.

"Ben... Ben yapamam." Gözlerimi kırıştırdım ve tekrar televizyona baktım. Noah artık ekranda değildi. "Hey - nereye gitti?"

"Sakin ol," diye kıkırdadı Hope, yanıma gelip otururken. "Sonsuza kadar o kafeste duramaz." Kolunu bana dolayarak beni yanına çekti ve iç geçirdi. "Buna inanamıyorum. Lanet olası Noah Messina, ha?"

"Evet," diye iç geçirdim, hâlâ göz kırpyordum, ezici bir sevinç ve gurur sisinde kaybolmuştum. "Lanet olası Noah Messina."

O sırada cebimdeki cep telefonum çaldı, kalçamda titreşti ve şaşkınlıkla irkilmeme neden oldu. Sarsılarak ayağa kalktım, cebimden çıkardım ve ekrana baktım. Ekranda Noah'ın adı belirdi ve kalbim göğsümde ters bir takla attı.

Aramayı cevaplamak için parmağımı ekranda kaydırarak telefonu kulağıma götürdüm. "Tebrikler Şampiyon," diye bağırdım, gözyaşlarıma engel olamıyordum. Hüngür hüngür ağlıyordum. "Başardın, bebeğim! Noah - Noah, beni duyabiliyor musun?"

Etrafımdaki gürültüden onu duyamayınca hızla evden dışarı fırladım, verandanın merdivenlerinden indim ve daha sessiz bir yer bulma umuduyla - benim durumumdaki bir kadın için zor bir durum - araba yolundan aşağı süzöldüm.

"Thorn."

Tek bir kelime. Lanet olası tek bir kelime ve ben zaten kaygan olan zeminde bir su birikintisine dönüştüm. "Bunu yaptığına inanamıyorum." Memnun bir iç çekişle, hâlâ ağlayan bir aptal gibi gülümsedim. "Seninle ne kadar gurur duyduğumu biliyor musun?"

Hattan alçak bir hırıltı geldi. "Tanrım, kulağa çok ateşli geliyor," diye mırıldandı. "Tekrar söyle."

"Ne dedin?" Göz ucuyla Max Amca'nın verandasının en üst basamağında olduğunu fark ettim. Elimi kaldırıp el salladım ve o da bana el sallayınca manyak gibi sııttım.

"Bana dövüşümü izlediğini ve Cole'un omuriliğini kırmamın seni ne kadar tahrik ettiğini söyle."

"Çok tuhaf birisin," diye kıkırdadım. İçimi bir heyecan kapladı. "Ama seni seviyorum."

Noah hattın aşağısından iç çekti. "Ben de seni seviyorum, Thorn." "Yarın evde olacak mısın?"

"Bu gece kırmızı göz uçağına biniyorum," diye beni temin etti. "Uyandığında orada olacağım."

"İyi," diye fısıldadım. "Çünkü kocamı özledim."

"Ve kocan karısını özlüyor."

"Ağrın var mı?" Yolun karşısındaki amcama doğru ilerlemeden önce iki tarafa da bakarak sordum. "Sırt masajı ister misin?"

"İnanamayacağın kadar," dedi huysuzca.

Arka plandan gelen kadın kahkahası sesi yolun ortasında durmama neden oldu.

"Şirket mi?" Sordum, ses tonum alaycıydı.

"Colton'ın arkadaşı," diye kıkırdadı Noah ve beni çabucak rahatlattı.

"Bugünlerde yanımda tuttuğum tek arkadaş sensin."

"Aynen öyle," diye karşılık verdim, sırtarak. "Ve geri döndüğünde sana bol bol arkadaşlık etmeyi planlıyorum..."

"Teagan!"

Adımın haykırılmasıyla irkilerek etrafıma bakındım ve ellerini havada sallayarak verandanın merdivenlerinden bana doğru koşan amcamın yüzündeki telaşlı ifadeyi gördüm.

"Yoldan çekilin!"

"Teagan?" Noah'ın "Neler oluyor?" diye sorduğunu duydum. Ama ona cevap veremedim.

Dikkatim tamamen üzerime doğru gelen kör edici farlara odaklanmıştı.

Karnımı korumak için kollarımı yukarı kaldırarak kendimi çarpışmaya hazırladım. Ve geldiğinde her şeyi beraberinde götürdü.

Ondan sonra sadece karanlık vardı.

Noah

Karımın beni sevdiğini söylediğini duydum ve derin bir iç çektim. "Ben de seni seviyorum, Thorn."

Soyunma odamın serin tuğla duvarına yaslanarak bacaklarımı açtım ve kaslarımı gevşetmeye çalıştım.

Cole bana müthiş bir mücadele vermişti. O bir güreşçiydi ve uyguladığı taktikler yüzünden omzum acı içindeydi ama başardım.

Her zaman yapabileceğime
inandığım gibi. Şampiyon
bendim.

Ben..

Yolların yanlış tarafından gelen berbat çocuk ağır sıklet şampiyonuydu.

Kan işiyordum ve birkaç kırık kaburgam vardı ama kemerim ve karım yanımdaydı.

"Yarın evde olacak mısın?" diye sorduğunda Teagan'ın sesi beni şimdiki zamana geri çekti.

Kahretsin evet, yarın evde olacaktım. Bu
gece ondan uzak kalmak istemedim.

Lucky'nin ona iyi bakacağına dair güvencesi olmasaydı ondan uzakta olmazdım.

Yolun Teagan'ın durumundaki bir kadın için uygun bir yer olmadığını biliyordum, ama onu evde bırakmak kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı.

"Bu gece kırmızı göz uçağına biniyorum," diye söz verdim, sesimde olmasını istediğimden daha fazla duygusallık vardı. "Uyandığında orada olacağım." Bu dört gözle beklediğim bir şeydi. Colton'la bir aydır yoldaydım ve başkalarının ilişkilerinden alabileceğim kadarını almıştım. İçinde karımın olduğu kendi yatağıma ihtiyacım vardı.

"İyi," diye fısıldadı Teagan. "Çünkü kocamı özledim."

Sesindeki özlemi duyabiliyordum ve bu da içime bir suçluluk duygusu saldı.

Onu bırakmamalıydım.

"Ve kocan karısını özlüyor."

"Ağrın var mı?" diye sordu. "Sırtını ovmamı ister misin?"

"İnanamayacağın kadar," diye itiraf ettim. Ağrının da ötesindeydim. Neyse ki şimdi bir süre dinlenmem gerekiyordu. Unvanım vardı. Lanet olası şampiyon bendim. Bir sonraki dövüşüm benim şartlarımla olacaktı.

Soyunma odamın kapısı çarparak içeri girdi ve Colton o gün yakaladığı güzel, küçük bir esmer kıza sarınmış bir şekilde içeri girdi. Karımın keskin nefes alışını duyduğumda kız Colt'un söylediği bir şeye yüksek sesle gülüyordu.

"Şirket mi?" Teagan sordu, sesi sinirli ve ekşiydi.

"Colton'ın şirketi," dedim ve onu hemen düzelttim. "Bugünlerde yanımda tuttuğum tek arkadaş sensin."

"Aynen öyle," diye dudak büktü Teagan. "Ve geri döndüğünde sana bol bol arkadaşlık etmeyi planlıyorum..."

"Teagan?" Sesi aniden kesilince "Neler oluyor?" diye sordum.

Hiçbir

şey.

"Thorn!"

Hat kesildi.

Bu da ne...

Başımı sallayarak numarasını tekrar aradım. Doğrudan sesli mesaja geçti.

Bir bip sesi beni gelen bir çağrıya karşı uyardı.

Teagan'ın adı büyük, kalın harflerle ekranda belirdi. İçimi bir rahatlama duygusu kapladı. "Thorn, iyi misin -"

"Eve gel," diye emrettiğini duydum ağabeyimin nefes nefese kalmış bir ses tonuyla. "Hemen eve gel, Noah!"

"Kyle!" Panik içimi kapladı ve sesi hattan kaybolduğu anda ayağa fırladım.

"*Dayan sarışın,*" diye seslendiğini duydum ağabeyimin ve içimdeki her şey dibe vurdu.

"Kyle!" Soyunma odamın zemininde volta atarken kükredim. "Teagan mı?" Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Cevap ver bana, lanet olası."

"Noah?" Arayan Logan'dı. Yanımda dururken yüzünde endişe okunuyordu. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum," diye tısladım, telefonumu kavrarken kendimi çaresiz hissediyordum. "Kyle!" Arka plandan gelen siren sesleri kulaklarımı doldurdu ve irkildim. *"Ona yardım et," diye uluduğunu* duydum kardeşimin ve kendimi kaybettim.

"Lanet olsun, biri benimle konuşsun!" Logan'ı kendimden uzaklaştırarak kapıya doğru koşmaya başladım, ancak karımdan üç yüz mil uzakta olduğumu fark ettiğimde durdum.

"O iyi mi?" Kafese kapatılmış bir hayvan gibi soyunma odasında volta atarken zorlukla dik durabiliyordum.

"Elimden gelenin en iyisini yapıyorum," diye kükredi başka bir adam kısık sesle. Max Jones olduğunu fark ettim.

"Hadi Teagan," diye çılgınca yalvardı. *"Hadi."*

Bacaklarım altımda kaldı.

Dizlerimin üzerine çökerek nefes almakta zorlandım ve duvarlar etrafıma kapandı.

"Noah, benim." Telefona Hope'un sesi geldi. "Bir kaza oldu..." sesi, içinden kocaman bir hıçkırık dökülürken kesildi.

"Kaza mı?" Çılgınca talep ettim.

Lütfen söyleme.

"Lütfen öldüğünü söylemeyin," diye boğuldum.

"Hemen eve gelmen gerekiyor." Hope babasının az önce bana söylediği sözleri tekrarladı. "Çabuk, Noah," diye ekledi. "Olabildiğince çabuk."

"Geliyorum." Sesim kendi sesim gibi çıkmıyordu.

Bedenim bana ait değilmiş gibi hissediyordum. Tamamen içgüdülerimle hareket ediyordum.

Hayatımda daha önce sadece bir kez hissettiğim bir çaresizlikle hareket ediyordum. O tehlikedeyken.

Ama bu sefer daha kötüydü. Kaybedecek daha çok şeyim vardı. Kaybedecek *her şeyim* vardı.

"Ona dayanmasını söyle," diye yalvardım. "Hemen geliyorum."

Umut

Hepimiz Noah'ın dövüşünü izlemek için ailemin evinde toplanmıştık, ancak kutlama, araba lastiklerinin gıcırdama sesi ve ardından susturucu bir çığlğın odayı yarmasıyla hızla durdu.

Bir şey beni ürküttüğünde her zaman yaptığım gibi, güvence için babama baktım, ama her iki elinde birer şişe bira ile mutfğa açılan kapıda donup kalmıştı. Gözleri anneme kilitlenmişti ve kısa bir an için yüzünde oluşan duygu selini izledim - korku, dehşet, rahatlama - ve sonra harekete geçti.

Babam şişeleri yere bırakarak sehpanın üzerinden atladı ve sesin geldiğı ön kapıya doğru koşmaya başladı.

Babam hareket eder etmez kendimi onun peşinden koşarken buldum.

Onu sokağı kadar takip ettiğimde gördüğüm manzara, ölene kadar aklımdan çıkmayacak bir manzaraydı.

Teagan yolun ortasında yatıyordu.

Vücudu tuhaf bir açıyla bükülmüştü ve kırmızı lekeli kardan oluşan korkunç bir karışımla kaplıydı. Amcası yanında diz çökmüş ağırlarken, gevşek bedeninin etrafında bir kan gölü oluşmuştu.

"Hayır, hayır, hayır," diye bağırdığını duydum babamın en yakın arkadaşına koşarken. Yolun birkaç metre aşağısında yanmakta olan parçalanmış bir araba vardı.

Yol buzluysa ve Teagan'ın yardımına koşarken dengemi korumak için mücadele ettim. "Teegs," diye bağırdım. "Aman Tanrım." Kalbim hızla çarpıyordu. "O iyi mi?"

Olmadığını biliyordum ama sormak

zorundaydım. Çok fazla kan vardı.

Öğürerek arkadaşımın yanında yere yığıldım.

Her yerde kan vardı. Bir insandan bu kadar çok kan geldiğini hiç görmemiştim.

Teagan'ın cansız bedeninin üzerine diz çökmüş olan babama ve Max Jones'a "Kurtarın onu" diye yalvardım.

"Nefes alıyor mu?" Babam boğuk bir sesle bağırdı, dizlerinin üzerinde otururken titriyordu, çaresiz ve parçalanmış görünüyordu.

"Bilmiyorum."

"Bilmiyorum da ne demek? Senin doktor olman gerekiyordu."

"Yapamam..." Max hıçkırıklara boğuldu. "Tanrım, Teagan, dayan tatlım." Arkamda bir yerden annemin sesini duyabiliyordum.

Bir acil durum operatörüyle konuşuyor, yol tarif ediyor ve acele etmeleri için yalvarıyordu.

Babamın Teagan'ın telefonunu yerden almasını dehşet içinde izledim. "Eve gel," diye boğuk bir sesle konuştu, titremesinin şiddetinden telefonu zorlukla tutabiliyordu. "Hemen eve gel, Noah."

Tanrım, Noah.

Babama doğru koşarak telefonu elinden kaptım. "Noah, benim," diye bağırdım titreyerek. "Bir kaza oldu. Teagan, o -"

Söyleyemedim.

Ona nasıl söyleyebilirdim?

"Kaza mı?" Hattın aşağısında kükrediğini duydum. "Lütfen öldüğünü söylemeyin."

"Hemen eve gelmen gerekiyor," diye cevap verdim. "Çabuk, Noah. Olabildiğince hızlı."

"Geliyorum," dedi boğuk bir sesle. "Ona dayanmasını söyle. Hemen geliyorum."

Çağrı kesildiğinde kazağımı silktim ve Teagan'ın yolda hareketsiz yattığı yere doğru süründüm.

"Noah dayanman gerektiğini söyledi," diye hıçkırdım. Kafatasını buzdan korumak için kazağımı başının altına soktum, titreyen bir elimle yanağını kavradım ve maviye çalan dudaklarına baktım. "Hayatında bir gün bile pes etmedin, Teagan Connolly. Bu yüzden bu gece başlama."

"Ambulansın gelmesine ne kadar var?" Max telaşla seslendi.

"Yirmi dakika," diye hıçkırdı annem arkamda bir yerden. "Bu çok uzun bir süre," diye ağladı Max. "Bir on dakika daha dayanamaz."

Etkileyici bir dizi f-bombası sıralayan babam Teagan'ı kollarının arasına aldı. "Ona dokunma!" Max haykırdı. "Boynu kırılabilir."

"Onu burada bırakamayız, değil mi?" Babam onu kollarının arasına alırken kükredi. "Kendin söyledin, zamanımız yok." Sadece bu hareket bile bacaklarından akan kanın daha da artmasına neden oldu.

hızla artıyordu. Kamyonetine doğru koşarken, "Sorun yok Teagan," diye güvence verdi ona.

"Aç şu lanet kapıyı," diye emretti. "Onu hastaneye götüreceğim," dedi en iyi arkadaşımı kamyonetin arkasına bindirirken, "onu oraya kendim götürmek zorunda kalsam bile."

Max Jones'un Teagan'la birlikte babamın kamyonetinin arkasına tırmanışını donmuş bir dehşet içinde izledim. Kapıyı üzerlerine çarparak kapatan babam, kamyonetinin sürücü tarafına koştu ve içeri atladı.

Motor kükreyerek çalıştı ve sonra gittiler.

Bölüm On Dört

Noah

"Nerede o?" Luke's Hastanesi'nin yoğun bakım ünitesinin kapısından içeri adımımı attığım anda talep ettim. "Karım nerede?"

Bir anda etrafım Carter'lar ve Teagan'ın amcası Max tarafından sarıldı.

"Noah," diye boğuldu Max, sesi yırtılmıştı. "Başardın. Tanrı'ya şükür."

Daha önce hissettiğim her ne idiye, Denver'a giden beş saatlik uçak yolculuğunda içimde tuttuğum umut ışığı, Teagan'ın amcasının ağzından çıkan o sözleri duyduğum anda söndü ve öldü.

"O öldü mü?" Sendeleyerek öne doğru fısıldadım. "O..."

Konuşamadım.

Kelimelerim beni boğuyordu.

"Siktir," diye hırladım, burun deliklerim alevlendi. "Biri bir şey söylesin!"

Max'in yüzü acıyla buruştu. "Ben..." Başını eğerken gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Çok üzgünüm..."

"Hayır," diye kükredim, geriye doğru sendeledim. Nefes alamıyordum.

Ben göremedim.

"Hayır. Hayır. Hayır. Sakın üzgün olduğunu söyleme, Max. Kahretsin..."

"İkisini de kurtarmak için ellerinden gelen her şeyi yaptılar," diye hıçkırdı Max, "Ama yapamadılar... Çok üzgünüm ama o öldü."

"Ne demek gitti?" diye sordum. Midemde kabul etmeyi reddettiğim korkunç bir korku hissi belirdi. "Nereye gitti?"

Odanın etrafına bakındım, tam o anda bir işaretin ortaya çıkmasını ve bu konuşmanın kaçırduğım parçalarını yerine yerleştirmesini umuyordum.

"Noah Messina?" Orta yaşlı bir doktor, yanında birkaç hemşire olduğu halde bana doğru yürüdü. Önlük giymişti. Ameliyattan yeni çıkmış gibi görünüyordu.

Boğazım zımpara kağıdı gibi olsa da "O benim," diyebildim.

"Bay Messina, araç çarpışmasının etkisi eşinizin üçüncü evre plasenta dekolmanı yaşamasına neden oldu," dedi doktor bana, sesi yıpranmış ve yorgun bir şekilde. "Kan kaybını durdurmak için acil sezaryen yapmak zorunda kaldık. Neyse ki kanamayı kontrol altına alabildik ve total histerektomi yapmak zorunda kalmadık."

"Plasental abruption?" Titreyerek boğuk bir sesle söyledim. Göz ucuyla birkaç hemşire ve doktorun yanıma geldiğini gördüm ama onlara konsantre olamadım. Şok içindeydim. "Histerektomi mi?" Vücudum güçsüzleşmişti. Nefes alamıyordum. "Bu kelimelerin ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Doktor bana sempatik gözlerle baktı. "Eşiniz çok hastaydı Bay Messina," dedi üzüntüyle. "Hayatını kurtarmak için hemen doğum yaptırmaktan başka seçeneğimiz yoktu ve maalesef bu da rahim içi fetal ölümle sonuçlandı."

Arkamda bir yerden ağlama sesleri duydum. Bu kötü bir şeydi.

Çok kötü.

Uyuşmuş bir halde, gözümü kırpmadan doktora bakıyor ve ağzından çıkan kelimeleri anlamlandırmaya çalışıyordum. Kalbim dışında vücudumun her zerresi hissizleşmişti. Kalbimi hissedebiliyordum. Göğsüme çarpıyor, göğüs kafesimden fırlamakla tehdit ediyordu.

"Ben alim falan değilim," diye hırladım. "Benimle bir erkek gibi konuş, lanet olası."

Doktor başını sallayarak elini omzuma koydu ve iç geçirdi. "Çok üzgünüm Bay Messina, ama kızınız doğumdan sağ çıkamadı."

"O öldü mü?" Ne duyduğumu anlayamıyordum. "Ama sadece iki haftası daha vardı." Gözlerim nemli ve yanıyordu. "İyi olmalıydı..."

Doktor üzgün bir ifadeyle, "Ne yazık ki çarpmanın etkisi küçük bedenine fazla gelmiş," dedi. "Ve neredeyse bir saat boyunca oksijensiz kaldı. Travma organları için çok fazlaydı."

"Bu nasıl oldu lan?" Öfkeli ve sayıklayarak kükredim. Arkamı döndüğümde gözlerim Lucky'ye kilitlendi. Ona doğru yaklaşarak gömleğini yumrukladım ve onu kendime doğru sürükledim. "Bana onunla ilgileneceğini söylemiştin."

"Çok üzgünüm, Noah," diye tısladı gözlerinde yaşlarla. "Her şey çok hızlı oldu -" Sesi kesildi ve başını salladı. "Ne olduğunu bilmiyorum."

"Nerede o?" Sert bir ılık attım ve elimi bıraktım. "Bebeğim nerede?" Etrafımdaki tanıdık yüzlere baktım ve doktorun yanıldığını söylemeleri için onlara gözlerimle yalvardım.

"Hayır," diye yarı kükredim, yarı ağladım.

Bu saçmalığın bir kelimesini daha duymak istemediğim için doktorlardan uzaklaştım.

Bu doğru değildi.

Bu doğru olamaz.

Nasıl?

Bu nasıl oldu?

Birdenbire, sanki tüm enerjim, koştuğum her damla adrenalin vücudumdan buharlaşıp uçtu.

Dizlerimin üzerine çökerek başımı ellerimin arasına aldım ve ağladım. O anda yirmi altı yıldır ağlamadığım kadar çok ağladım.

Sonra kardeşim önümde diz çöktü.

Kyle omuzlarımdan tutarak beni kucağına çekti. "Güçlü olmalısın evlat," diye fısıldadı kulağıma beni sıkıca tutarken. "Kadının için güçlü ol."

"Neden?" Gözlerim yanıyordu. Nefes nefese kalmıştım. "Neden, Kyle? Bu neden bizim başımıza geldi?"

Yüzümü ellerinin arasına alan Kyle, gözyaşı dolu mavi gözlerle bana baktı. "Başına bunlar geldiği için çok üzgünüm ama bunu atlatacaksın."

"Yapamam." Başımı sallayarak ılık atma isteğıme karşı koydum.

"Yapmayacağım..." "Yapacaksın," diye söz verdi. "Şu anda yapamayacakmışsın gibi göründüğünü biliyorum.

Korkman normal ama bunu da atlatacaksın kardeşim." Alnıma sert bir öpücük kondurdu. "Söz veriyorum."

"Teagan..." Gözyaşlarım yüzümden serbestçe akıyordu, daha önce başıma hiç gelmediğinden oldukça emin olduğum bir şeydi bu. "Onu görmem gerek." Kardeşim ayağı kalkmama yardım ederken öksürdüm ve nefes nefese kaldım. "Karımı görmem gerek."

Doktor bana, "Bir süre her şey yolunda gitti, Bay Messina," dedi. "Onu ameliyat masasında bir an için kaybettik ama eşiniz inatçı küçük bir kadın. Vücudunun kayıpla başa çıkmasına yardımcı olmak için birkaç kez kan nakli yapıldı." Doktor benimle Kyle'ın arasına baktı. "Eğer sen

Kardeşim onu buraya zamanında getirememiş mi? şey." Doktor başını salladı. "Bu çok daha büyük bir trajedi olabilirdi."

Daha önce hiç hissetmediğim bir rahatlama içime doldu ve kardeşimin kolları beni sarmasaydı, hastanenin zeminine yığılıp kalabilirdim.

"şu anda iyileşme sürecinde," diye ekledi doktor. "Onu daha önce sakinleştirmek zorunda kaldık. Kendine geldiğinde, anlaşılabilir bir şekilde... sıkıntılıydı. şu anda uyanık ama çok halsiz."

"Bay Messina?" Bir kişi daha adımı seslendi ve ben buna dayanamadım. Başka bir siyah yüzü daha kaldıramazdım. Başka bir lanet kelimeyi.

Kendimi toparlayarak arkamı döndüm ve ters ters baktım. "Ne?"

"Bu saatte sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim, ama benim adım Dedektif Meyers," dedi sade giyimli, kel kafalı polis bana yaklaşırken. Yanındaki kısa boylu kadını işaret etti. "Bu da Dedektif Taylor. Karınızın cinayete teşebbüsüyle ilgili soruşturmayı biz yürütüyoruz." Bana doğru yaklaştılar. "Roy Dennis'in bu gece tutuklandığını ve resmi olarak suçlandığını size bizzat bildirmek istedik."

Kalbim göğsümde durdu.

"Karım..." Başımı salladım ve gözyaşlarımı geri kııptım. "Sen neden bahsediyorsun be?" Etrafıma bakındım, odadaki insanları taradım. Hepsi benim gibi şaşkın görünüyordu. "Ona bir araba çarptı." Elimini saçlarımdan arasından geçirdim ve kırık bir şekilde nefes verdim. "Bu bir kazaydı." Çaresizce etrafıma bakındım. "Öyle değil mi?"

"Burada ne söylemeye çalışıyorsunuz memur bey?" Kyle yanıma gelerek talepte bulundu ve ben de minnettar oldum. Bunu tek başıma yapabileceğimi sanmıyordum. Bunu değil. "Bize birinin Teagan'ı bilerek ezdiğini mi söylüyorsun?"

Memurlar kardeşime dönmeden önce uzun bir süre birbirlerine baktılar. "Bayan Messina'nın, Tommy Moyet'in öldürölmesinden sorumlu olan suç çetesinin bir üyesi tarafından hedef alındığını düşünüyoruz."

"Eğer buna inanıyorsan neden onları tutuklamadın?" Kyle bir kolunu omzuma dolayarak öfkeyle sordu. "Dennis ailesi kardeşime cehennemi yaşattı. O cezasını çekti. Cezasını çekti. Neden onlar değil?"

Memur Meyers kardeşime, "Bu iş gidip onları tutuklamak kadar basit değil," dedi. "Bu adamlar akıllı. Arkalarında hiçbir şey bırakmıyorlar. İz yok. Kanıt yok."

"Saçmalık," diye hırladı Kyle, öfkeyle. "Kızı öldü. Karısı yoğun bakımda ve sen bana bunun *karmaşık olduğunu mu* söylüyorsun?"

"Bu adamları on yıldır takip ediyoruz," dedi memur bize. "Biri gözaltında ve *lütfe*... size söylediğimizde bize inanın, uzun süre içeride kalacak. Bu adamları gömmekten kıl payı kurtulduk." Önce bana, sonra da Kyle'a baktı. "Her şeyin kontrolümüz altında olduğunu bilmenizi istedik." Memur bana döndü. "Kanunu kendi ellerinize almanıza gerek yok."

Beni uyarıyordu. Ve

ben umursamadım.

Bebeğim ölmüştü.

Kanun ne işe yarıyordu ki şimdi?

"Ne olmuş yani?" Kyle kükredi. "Arkana yaslanıp bir darbe daha almalarını mı bekleyeceksin?" Başını salladı ve hırladı. "Lanet olası kanun sensin. Uygula şunu, lanet olası!"

Kardeşimden ve memurlardan bir adım uzaklaşırken içimi kocaman bir hıçkırık kapladı. Ne isterlerse söyleyebilirlerdi. Ben bitmişim.

Doktora dönerek, "Beni aileme götür" diye fısıldadım.

Teagan

"Anne."

"Hadi anne, kaçıracaksın."

"Geliyorum tatlım," diye seslendim sisin içinde körlemesine koşarken, kuzguni saçlı bir kızın peşinden.

Nerede olduğumdan emin değildim.

Sadece kendimi hafif ve yapışkan hissettim - bir lokum gibi.

Hiç tanımadığım ama bir şekilde hep sevdiğim küçük kıza yetişirken, "Bu çok eğlenceli," diye ekledim.

"Peki ya babam, anne?" diye sordu küçük elini benimkinin içine koyarak.

"Babacığım?" Sorusu kafamı karıştırdı. Anlayamadım. Her şey çok parlaktı. Çok cazipti. "Kimden bahsediyorsun?"

"Babanı beklemek istemiyor musun?" Kuzgun saçlı çocuk döndü ve sordu. Kocaman kahverengi gözleriyle bana baktı. "İkimiz de onsuz gidersek babam üzülür."

"Seninle gelmek istiyorum," dedim ona mutlulukla, ışığa yaklaşarak, sıcaklığı ve dinginliği tenimde hissederek. "Başka hiçbir şey umurumda değil." İçimdeki bu küçük kıızı takip etme dürtüsü şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha güçlüydü. Ondan başka hiçbir şey bilmiyordum. Sanki bu anda doğmuştum ve sadece bu çocuğu tanıyordum.

"Gidersen baban üzülür," diye tekrarladı küçük kız, yüzünde endişeli bir ifade vardı. Elim daha sıkı tuttu. "Onu bırakma anne."

"Ama ben hatırlamıyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Ben sadece seni tanıyorum." Işıl ışıl gülümsedi. "Ben sadece seni seviyorum."

"Babamı seviyorsun," diye cevap verdi hevesle. Beni durdurarak uzandı ve yüzümü avuçladı. "Babanı hatırlıyorsun."

Şaşkınlıkla başımı sallayarak uzandım ve onun ellerini kendi ellerimle kapattım. Ancak o zaman sol elimin dördüncü parmağına kazınmış siyah mürekkebi fark ettim.

İrkildim ve işarete doğru çekilerek elimi yüzüme doğru uzattım.

Küçük kız bana gülümsedi.

*"Gördün mü?" diye kıkırdadı, benden birkaç adım uzaklaşarak.
"Babamı sevdiğini biliyordum."*

Kelimeler ağzından çıktığı anda binlerce anıyla bombardımana tutuldum.

*İki gencin görüntüleri gözlerimin önünde evriliyor. Bir çocuğun sesi - hayır, bir erkeğin. O artık bir erkekti.
Ve onu sevdim.*

Onu hatırlayamıyordum ama onu sevdiğimi biliyordum.

Dövmeli bir çocuğun görüntüleri zihnimi doldururken vücudum ısındı. Kalbim göğsümün içinde genişliyor gibiydi.

Dikenli güller görüşümü doldurdu.

Aç küçük bir çocuk, korkmuş ve bir dolaba sinmiş. Silah dumanı ve ateş.

Tüketen bir aşk duygusu.

Ve sonra geriye doğru düşüyordum. Işık hızında hareket ediyordum.

Küçük kızdan daha uzağa.

Karanlığa gömülmek, sadece bu çocuğun görüntüleriyle rahatlamak. Onun yüzüyle.

Onun sesi.

Kokusu.

*Onun
sözleri.*

*Onun
dokunuşu.*

Zeminin bana yaklaştığını hissettiğimde vücudum yukarı doğru yükseldi. Dibe vurduğumda ağzımdan tek bir kelime döküldü.

Noah.

Teagan

Hayatımın en kötü günü, her şeyin bir hiç uğruna olduğunu anladığım gündü.

Umut etmek, dua etmek.

Tüm fedakarlıklar ve tüm acılar.

Bir hiç uğrunaydı.

O ölmüştü.

Onu tanımaya fırsat bulamadan kaybetmiştim.

Tüm bunların acımasızlığı ve adaletsizliği nefes borumu eziyor, beni boğuyordu.

Bununla işim

bitmişti. Her şeyi.

Kan, acı, ölüm ve boşluk.

Mahvolmuştum.

Umurumda

değildi.

O gitmişti.

Aynen böyle.

Damarlarımda dolaşan sakinleştiricilerin bu değerli anları elimden almasına izin vermeyerek onun minik bedenine sımsıkı sarıldım. Eğer bebeğimle geçireceğim tek zaman buysa, o zaman bunu hatırlamak istedim.

Ona *değer vermek* istedim.

Güzeldi, tıpkı olacağını bildiğim gibi, kuzguni siyah bukleleri küçücük kafasıyla birleşmişti. Gözleri kapalıydı ama açık olsalardı ne göreceğimi biliyordum.

O *benim* kızımdı. Benim

güzel kızım.

Kuzguni siyah saçları, porselen teni, belli belirsiz maviye çalan

dudakları. Çok zayıftı.

Minik bir kuş gibi.

Parmağımı dudaklarının üzerinde gezdirdim, dokunuşumun bir şekilde ona hayat vermesi için dua ettim.

"Einín." Minik alnına bir öpücük kondurarak kokusunu içime çektim. Teninin her santimini ezberlemeye çalıştım. "Benim küçük Einín'im."

Gözlerimden akan sıcak, öfkeli yaşlar tenimi haşlıyordu. İşimi doğru yapmamıştım.

Onu güvende tutmadım. Ve şimdi hiçbir şeyim yoktu. Ben bir hiçtim.

Boştum. İşe yaramazdım.

Bebeklerin ağlaması gerekirdi. Doğanın işleyişi böyleydi. Doğum yaptınız ve bebeğinizi kucağınıza aldınız. Ağladığında onu rahatlattınız ve uyuması için salladınız.

Bebeğim asla ağlamazdı.

Asla göğsümden süt emmez ya da başparmağımı minik eliyle sıkamazdı.

Bu oda çok sessizdi ve sessizlik beni öldürüyordu. İçimi parçalıyordu. Düşünmeyi çok kolaylaştırıyordu. Düşünmek istemiyordum. Olmak istemiyordum, nokta. Bu benim için çok fazlaydı. Çok acıtıyordu. Çok fazla. Ve tek düşünebildiğim, lütfen, daha fazla acı olmasın. Daha fazla hatırlamak yok.

Bebeğimi benden aldıkları gün ruhumun öldüğünü hissettim. Yaşama isteğim herkesin gözyaşlarıyla birlikte buharlaşmıştı. Benimki hariç herkesin.

Kimse bana gülümsemiyordu. Kimse bana onun ne kadar güzel olduğunu söylemedi. Hayır, o gülümsemeler ve hayranlık sözleri canlı bebekleri olan kadınlar için saklanmıştı.

Nerede olursa olsun, hiçbir yerde olmasa bile onunla birlikte olmak istiyordum.

Hayatımın geri kalanında onun bedenini kollarımda tutmak ve onu güvende tutmak istedim. Onu korumak ve beslemek. Onu karanlıktan koruyun. Onun için dua etmek.

Acaba nefesimi yeterince uzun tutarsam Tanrı bana merhamet eder ve kalbimin atmasını durdurur mu?

Acı beni sardı.

Hiç dinmeyeceğini bildiğim gözyaşları hiç bitmeyen bir baraj gibi içimden aktı.

Bu çok fazlaydı.

Kalbim kapanıyordu.

Zihnim.

Kırılmışım.

Bebeğini güvende
tutamadım. Nasıl bir
kadındım ben?

Korkmuş muydu? Beni tanıyor muydu? Azıcık da olsa? Dayanamadım. Hiç böyle bir acı hissetmemiştim. Bu acı, sızı, boşluk acısı. Dayanılmazdı ve ben bunun bir parçası olmak istemiyordum.

Kan, acı, ölüm ve boşluk. O benim
bebeğimdi ve ben onun ölmesine izin
vermiştim.

Bebeğimle gideyim....

O sırada kapı içeriye doğru açılarak ürkütücü sessizliği bozdu ve isteksizce gözlerimi bebeğimden ayırıp yukarı baktım.

Noah odamın kapısında duruyordu ve o anda ondan daha kırgın bir adam görmediğime emindim.

"Thorn." Sesinde yoğun bir duygu vardı. İnanılmaz derecede yıpranmış ve bitkin görünüyordu. Sanki hayat onu daha iyi bir hale getirmişti. Yüzünün her tarafı mosmordu ve hatırladığım kadarıyla dövüşten kalan kolu sargılıydı.

Şimdi çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor.

"Özür dilerim," diye boğuldum. "Öyle demek istememişim."

"Tanrım, bebeğim," diye hıçkırarak bana doğru koştu. "Bu senin suçun değil." Bana ulaştığında elleriyle yüzümü kavradı. "Seni seviyorum," diye hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. "Çok üzgünüm Thorn. Çok üzgünüm, bebeğim."

Noah'ı daha önce hiç ağlarken
görmemiştim. Ama şimdi
ağlıyordu.

"Onu güvende tutmadım," diye hıçkırdım. "Sana onu güvende tutacağıma söz vermiştim." "Bu senin hatan değil." Alnını benimkine bastırdı. Tüm vücudu

titriyor. "Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Lütfen onu geri getir," diye fısıldadım.

Noah dehşet içinde bana baktı.

İmkansızı istediğimi biliyordum ama çaresizdim.

"Buradasın," diye ekledim, artık çıldırmışım. "Lütfen." Boştaki elimle ceketini kavradım. "Onu geri getir." Cansız kızımızı ilk ve son kez babasının kollarına bırakırken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü.

"Bir daha asla bir şey istemeyeceğime söz veriyorum," dedim ona - yalvardım. Gözlerimi kapatarak kontrolsüzce ağladım. "Sadece benimle kalmasını sağla."

"Yapamam..." Noah'nın sözleri kesildi ve nefesinin boğazında düğümlendiğini duydum. "Lütfen dur Thorn," diye yalvardı kızımızı kucağına almış, ona ve bana bakmak arasında gidip gelirken. "Bunu düzeltmek için ne yapacağımı bilmiyorum." Sesi kırık ve hamdı. "Bunu düzeltemem."

Noah

Teagan kızımızı geri getirmem için bana yalvarıyordu ve ben bunu ona veremezdim.

Söyleyecek bir
şeyim yoktu. Bunu
düzeltmezdim.

Kızımızı hayata geri getiremedim ve ikimiz de bunun benim suçum olduğunu biliyorduk.

Bir Messina olduğum için bu benim cezamdı.

Yaşadığım hayat için.

Yanında değildim. Bebeği tek başına doğurdu; karım her şeyi tek başına yaşadı ve ben onun yanında değildim.

Pişmanlık beni boğdu.

Onu minik bir melek gibi bembeyaz giydirmişlerdi ve Teagan onu kollarıma bıraktığında, içimden geçen acı neredeyse nefes almamı engelleyecek kadar fazlaydı.

Gözlerimi kucağımdaki çocuktan alamıyordum.

Kuzguni siyah saçlar, porselen gibi bir ten, soluk mavi dudaklar. Çok güzeldi.

Ve beni asla tanımayacaktı. Ya da onu ne kadar istediğimi.

Bu yüzden hayatta doğuştan yalnızdım.

Dokunduğum her şey öldü.

Sevdiğim herkes benden alındı. Bu
benim hatamdı.

JD Teagan'a vur emri verdi ve beni kalbimden vurdu.

Çocuğumu alıyorum.

Küçük kızımı öldürmek.

Düzeltmedim. Bebeği geri getiremedim. Bir bok yapamadım. Gerçek şu ki, bana en çok ihtiyacı olduğu anda yanında değildim. Doğum sancısı çekti, ölü kızımızı doğurdu ve ben yanında değildim. Hepsini kendi başına yaptı. Bunu onun için nasıl düzeltebilirdim ki?

Hiç bu kadar umutsuz hissetmemiştim.

Bunca zamandır o aptal kemeri kazanmaya o kadar odaklanmıştım ki, Gonzalez'in sözünü tutmadığını düşünmemiştim.

Hayatımda ilk kez birine güvenmiştim. Ve bu bana kızımın hayatına mal oldu.

On Beşinci Bölüm

Noah

Bütün gece boyunca bir elimle bebeğimi göğsüme bastırdım, diğer elimle de eşimi tuttum. Doktorlar daha önce gelmiş ve Teagan'a sakinleştirici vermişlerdi.

Şimdi uyuyordu ama huzursuz bir uykuydu. Uykusunda ağlıyordu ve açılmamış gözlerinden dökülen her damla yaş kalbimi kırıyordu.

Bebeğime bakarken içimden pişmanlık ve öfke akıyordu.

Gözlerinin ne renk olduğunu asla bilemeyecek, sesini asla duyamayacaktım. O minik, soluk mavi dudaklarından *baba* kelimesini asla duyamayacaktım.

Teagan ona Einín, yani İrlandaca *küçük kuş* diyordu.

Çok küçük ve çelimsizdi ama beni yerde tutan tek şey oymuş gibi ona tutundum.

Bu benim etim ve kanımdı, kollarımda cansız yatıyordu. Benim bebeğim.

Bunu hak etmiştim.

Bu *benim* cezamdı.

Gözlerimden akan yaşlar onun minik yüzüne düştü ve yanağımı omzuma silmeden önce burnumu çektim. Ben ağlamadım. Hiç ağladığımı hatırlamıyorum. Ama bu benim kızımdı.

Bebeğim benim.

Acı içimi kavuruyordu. Başım dönüyordu. Sanki içimde bir şey çatırdayarak açılmıştı.

Saçları gece gibi siyahtı. Annesine benziyordu ama saçları benimkiler gibiydi.

Tanrım, bu çok acı vericiydi ve bu küçük insanı onlara nasıl teslim etmem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Yakında geleceklerini

biliyordum. Hemşireler de bana

bunu söylemişti. Ama onu teslim

edemezdim.

Bunu yapamazdım.

Bunu nasıl yapabilirdim ki?

Hastanenin sosyal hizmet görevlisi odaya girdiğinde bunu düşünecek zamanımın kalmadığını fark ettim. Onu odaya kadar takip eden takım elbiseli adamlar beni mahvetti. Cenaze levazımatçısıydılar ve bebeğimizi almaya gelmişlerdi.

"Hazır değil," diye tısladım, Teagan'ın uyanmaması ve son on iki saattir umutsuzca ertelemeye çalıştığım şeyi görmemesi için dua ediyordum.

"Bay Messina," dedi sosyal hizmet görevlisi, gözleri sempati doluydu. "Otopsi yapılmasını reddettiniz. Bunu olabildiğince erteledik." Bana doğru bir adım attı ve kendimi çocuğuma daha sıkı sarılırken buldum. "Lütfen," diye teşvik etti. "Sadece daha da zorlaşacak."

O sırada bir hemşire belirdi, geceyi Teagan'ı kontrol ederek geçiren nazik hemşire, başımı kaldırıp ona baktım. "Lütfen," diye fısıldadım hemşireye. "Hayatımda hiçbir şey için yalvarmadım ama onunla daha fazla zamana ihtiyacı var." *Onunla daha fazla zamana ihtiyacım var.*

Hemşire gözyaşları içinde, "Çok üzgünüm," diye cevap verdi. "Hastane politikası böyle."

"O zaman onu uyandırma," diye boğuk bir ses çıkardım. "Ona en azından bu merhameti gösterin."

"Karıınız vedalaşma şansını hak ediyor," dedi hemşire karımın yatağının yanına gidip kolunu nazikçe sıkarken. "Teagan," dedi yumuşak bir sesle. "Teagan, zamanı geldi, tatlım."

Teagan gözlerini açar açmaz savaşımaya başladı. "Hayır!" Einín'e uzanarak onu kollarına çekti ve koruyarak sarıldı. "Onu bizden almalarına izin verme," diye hıçkırarak ağladı. "Ne yapacaklarını biliyorum, Noah. Onu bizden alacaklar ve toprağa gömecekler. Tek başına. Karanlık, Noah. Karanlık ve o sadece bir bebek. Onu orada istemiyorum. Tek başına değil."

Ne yapacağımı
bilmiyordum. Hiçbir
fikrim yoktu.

Kalbim parçalanıyordu ve karımın bu şekilde parçalanmasını izlemek kendimi ateşe vermek istememe neden oluyordu. "Yapmak zorundayız, Thorn."

"Lütfen," diye yalvardı, hemşire yaklaşırken küçük kundağa tutunarak, "Lütfen, bebeğimi almalarına izin vermeyin." Çılgına dönmüş bir halde bana baktı ve "Sen bir savaşçısın. Durdur onları. Onlarla savaş. Onu almalarına izin verme."

"Teagan," diye boğuldum. Hemşire bebeğimizi kucağından alırken bedenimi döndürerek kollarımı karıma doladım ve ona tutundum. Karımın boğazından kopan çığlık, ölüm döşeğine kadar yanımda götüreceğim bir çığlıktı.

"Şşşt," diye ısrar ettim, kollarımı ona doladım, bebeğe ulaşmak için çaresizce bana doğru çırpınırken onun zayıf küçük bedenini tuttum.

"Neden?" diye bağırdı, gömleğime tutunarak. "Neden *biz*?"

Ona sarılırken "Çok üzgünüm," diye tekrar tekrar söyledim. Kızımızın kucağında olmamasının sebebinin ben olduğumu ikimiz de bilirken karımı nasıl teselli edebilirdim ki?

Dokunmamı istemiyordu ama ben

bırakmıyordum. Bırakamazdım.

Onun dokunuşuna ihtiyacım vardı.

Onu kollarımda canlı ve nefes alırken hissetmeye ihtiyacım vardı.

Kapanan kapının sesi her şeyin bittiğini gösterene kadar gözlerim kapalı bedenine tutundum. O gitmişti.

Teagan yüzünü tırmalayarak, "Kırıldım Noah," diye feryat etti.

"O zaman kırıl," diye kükreyerek ellerini yüzünden çektim. "Ama kahretsin, benimle kırıl. Ben varım." Burnumu çekerek alnımı onunkine bastırdım, hayatımda hiç hissetmediğim kadar kötü hissediyordum. "Bunu duymak istemediğini biliyorum ama ben varım Thorn. Seni *asla* terk etmeyeceğim."

"Seni istemiyorum," diye bağırdı ve başını salladı. "Ben *onu* istiyorum!" "Biliyorum," diye fısıldadım kırık bir sesle.

"Biliyorum, Thorn."

"Ben cesur değilim Noah," diye bağırdı yırtık bir sesle, sonra da hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam etti. "Bununla başa çıkabilecek kadar güçlü değilim." Yorganı küçük yumruklarıyla düğümleyerek, dudaklarından delici, acı verici bir çığlık koptu. "Nefes alıyorum ve keşke almasaydım."

"İyi misin?" Karnını tutuşunu izlediğimde fısıldadım. "Acıyor mu?"

"Sadece nefes aldığımda," diye cevap verdi yüzünü çevirmeden önce cansızca.

On Altıncı Bölüm

Teagan

Çarşamba günü gömüldü - ya da bana öyle söylendi. Bedenen oradaydım ama aklım başka yerdeydi. Zihnim o hastane odasına hapsedilmiş, beynim tekrar tekrar ölü bebeğimin kollarıma yerleştirilmesini izliyordu.

Kuzguni siyah saçları, porselen teni, belli belirsiz maviye çalan dudakları. Günün her saatinde kendimi o odada hayal ederdim.

Küçük kuşumu tutmak, onu kollarımda tutmak. Onunla birlikte toprağa girebilmek için kalbimin atışının durması.

Böylece yalnız kalmayacaktı.

Küçük bebeğim, karanlıkta tek başına, üstü başı kir içindeydi. Buna dayanamazdım.

Bu düşünce midemin çalkalanmasına neden oldu.

Onu sevmiştim. Ve o öldü. Ve şimdi, özellikle de şimdi, hiçbir şey evim gibi gelmiyordu. Bir insanın başına gelene kadar, ruh eşinizi kaybedene kadar, bunun acısını hayal bile edemezsiniz. Kalbinizin sizi içten dışa kesen cam parçalarına ayrılmasının acısını.

Bu seni içten dışa doğru öldürür.

Einín, Boulder'daki Aziz Peter Kilisesi'nin bitişiğindeki mezarlığa gömülmüştür.

Noah ve ben o kilisede yan yana oturuyorduk, etrafımız arkadaşlarımız ve ailemizle çevriliydi ama yine de kendimi hiç o anki kadar ondan uzakta ve yalnız hissetmemiştim.

O benim aşık olduğum adam değildi ve ben de onun uğruna dünyanın öbür ucuna gittiği kadın olmadığımından emindim.

Ben o değildim.

Kırılmıştım.

Boş.

Kirli

Bazı insanlar taziyelerini göstermek için evimize çiçek getirdiler.

Diğerleri yemek getirdi.

Birçok kişi ne söyleyeceğini bilemiyordu. Diğerleri çok fazla şey söyledi.

Yiyecekleri ve çiçekleri hiçbir şeyi değiştirmediler.

Bebeğimi ölümden geri getiremediler. İçimdeki suçluluk duygusunu silemediler.

Aldığım her nefeste kalbimin duvarlarına daha fazla baskı yapan suçluluk duygusu.

Hiçbir şey beni rahatlatmadı.

Noah buradaydı. Biliyordum ama onu burada istemiyordum. Buna dayanamazdım.

Suçlama. Kızgınlık. Bununla başa çıkamadım.

Einin, istediğimi asla bilmediğim ve şimdi onsuz nasıl yaşayabileceğimi bilmediğim tek şeydi. O benim kızımdı. Benim bebeğim. Benim kızımdı. Ve kimsenin söylediği hiçbir şey onu geri getiremez ya da kalbimde onun yokluğuyla daha da genişlemiş gibi görünen boşluğu hafifletemezdi.

Tanrım, kayıp kelimesinden nefret ederdim.

Onu *kaybetmedim*. O benden *alındı*. Bir şeyin kaybolduğunu söylemek, o şeyin tekrar bulunabileceğine dair en ufak bir umut titreşimine yol açar.

Kızım kaybolmamıştı.

Ölmüştü.

Zaman hızlı ilerlemiyordu. Keder her şeyi yavaşlattı. Zaman sürünerek ilerliyor, kaybımın yasını tutmam için bana bolca zaman tanıyordu. Artık tek yapmak istediğim uyumaktı. Uyuduğumda ise tek istediğim ölmektir.

Acım çok fazla kin ve öfkeyi körüklüyordu. Bu yüzden sakat kalmıştım. Kederimin ağırlığını taşıyamıyordum. Bu yük çok büyüktü. Kendi kişisel cehennemimde kapana kısılmış gibi hissediyordum, boş bir odaya bağırıyordum, acı damarlarımdan serum gibi akıyordu. Sürekli, sabit bir acı ve ıstırap titremesi.

Artık konuşamıyordum.

Kelimeleri oluşturamadım.

Ağzım düzgün çalışmıyordu.

Düzgün çalışmadım.

Bebeğimi kaybetmek bana acıdan başka bir şey bırakmamıştı. Pişmanlığın acı veren ızdırabı. Onu seviyordum. Onu herkesten çok sevmiştim.

Bu havadan hiç nefes almamış olsa bile. Gözleri hiç açılmamış olsa bile. O gitmişti. Onu seviyordum ve o benden alındı.

Vücudum sürekli yanıyordu. Kaslarım keder ve korkudan kaskatı kesilmişti. Felç olmuş gibi hissediyordum ama hala *hissedebiliyordum*.

Ziyarete gelen hemşireler bana bunun daha iyi olacağını söyleyip durdular. Ancak kısa sürede fark ettim ki iyileşen tek şey onları engelleme becerimdi.

Seslerini duymak istemedim.

Sadece *ona* konsantre olmak

istedim. Kimse sana süttten

bahsetmez. Göğüslerim kaybettiğim

çocuğum için ağrıyordu.

Başka bebeklerin, benim olmayan bebeklerin ağladığını

duymak beni çileden çıkarıyordu. Çok moral bozucuydu.

Bedenim gerçeklere ayak uyduramamıştı ve gerçekler çocuğumun öldüğüydü.

Hemşirelik ya da bakım için burada değildi.

Sarılıp üzerine titreyeceğim sıcacık bir sevinç yumağım

yoktu. Hiçbir şeyim yoktu.

Ellerim yanımda gevşekçe asılı

duruyordu. Kollarım boştu.

Boştum.

Noah'a bakamıyordum. Her baktığımda onu görüyordum. Siyah saçlarını.

Hayal kırıklığını gördüm. Acımasını. Gözlerinde bir daha asla görmek istemediğim şeyler gördüm. Pişmanlık gördüm. Yanlış seçim yapmıştı. Yeterince iyi değildim.

Tek bir görevim vardı, kızını güvende tutmak ve bunu bile yapamadım. Ben bir kadın değildim.

Hiçbir şey değildim.

Çoğu zaman derimi kemiklerimden soymak istedim. Bana vermeye çalıştığı en ufak bir şefkat kırıntısını bile reddettim çünkü bunu hak etmiyordum.

Belki kederim beni kör ediyordu ya da depresyonum beni bencilleştiriyordu ama bizim için bir geri dönüş yolu göremiyordum.

Noah'ya aşık olduğumu biliyordum ama hislerimi değiştiremiyordum. Kırık parçalarımı düzeltemedim. Kızım bedenimden ölü ve cansız olarak çıkarıldığında yok olan parçalarımı.

Bir yanım beni sıkıca tutmasını ve asla bırakmamasını istiyordu. Bir yanım hayatımın sonuna kadar onun kollarında kalmak istiyordu. Parçalanmak, dağılmak ve onun beni güvende tutacağını bilmek. Beni tekrar bir araya getirebileceğini. Kırık parçalarımı onarabileceğini. Beni hayata geri döndürebileceğini.

Diğer yanım *geri çekil diye* bağırırdı. *Beni rahat bırak. Çok yaklaşma...*

O da acı çekiyordu. Bunu görebiliyordum ve umutsuzca onu teselli etmek istiyordum ama içimde yeterince kalmamıştı.

Acı, karanlık ve ölme hissi her gün tekrar ediyordu. Yemek yiyemiyordum ve yemek de istemiyordum.

Odamdaki perdeler çekili kaldı. Kendi depresyonum içinde felç olmuşum.

Noah onun ölümü için beni suçladı. Suçladığını biliyordum.

Bunu hiç söylemedi ama benden kaçtı, boş odada uyudu.

Tamamen yalnızdım ve tek yapabildiğim yatağımda top gibi kıvrılmak ve boş midemi kucaklamaktı.

Kımıldamaya cesaret edemedim.

Acı çok kötüydü.

Orada öylece yattım, ölümün bebeğimi aldığı gibi beni de almasını bekledim.

Artık hayat umurumda değildi. Müziği ya da arkadaşlarımı umursamıyordum. Hiçbir şey umurumda değildi.

Bir zamanlar gurur duyduğum kaslarım artık iskelet gibi olan bedenimde çoktan eriyip gitmişti.

Güzel.

İşimi doğru yapmadım.

İyi bir hayatı hak etmedim.

Kocamı ve onun merhametini hak etmiyordum. Ortadan kaybolmak istedim.

On Yedinci Bölüm

Noah

Teagan'ı hastaneden eve getirdiğimde doğruca yatak odamıza gitti ve kapıyı arkasından kapattı.

O günden bu yana birkaç hafta geçmesine rağmen odadan çıkmamıştı. Noel geldi ve geçti, yirmi altıncı doğum gününü de beraberinde götürdü. Yeni yıl ve Ocak ayının ilk yarısı da öyle.

Teagan yatağa girdiğinden beri her birkaç saatte bir kafamı kapıdan uzatıp onu kontrol ediyordum, ancak bir santim bile kıpırdamadığını görüyordum.

Cenin pozisyonunda, yüzünü duvara dönmüş, uzun altın sarısı saçları bir perde gibi yüzüne dökülmüş, dünyayı dışarıda tutuyordu.

Onu yataktan kaldırmak için her gün sayısız kez denedim. Hiç kımıldamadı.

Her sabah ona banyo yaptırdım ama hiç kıpırdamadı. Sonunda onu kendim yıkamaya başladım, titizlikle yıkadım ve karnındaki sargıları değiştirdim, o ise orada öylece yatıyordu, kıpırdamadan, gözlerini kırpmadan, hiçliğe bakıyordu.

Ona sunduğum yemekleri hep reddediyordu ve yaptığım smoothie'leri zorla boğazından geçirmem gerekiyordu.

Karımdan geriye kalanlara her baktığımda kalbimden parçalar kopuyordu.

Bunu düzeltemedim.

Onu iyileştiremedim.

Einín'in ölümünü kendi hatası dışında hiçbir şey olarak kabul etmedi. Ona kaç kez aksini söylemeye çalıştıysam da beni dinlemedi. Gerçeği bir kenara itti ve acımasız bir suçun kurbanı olduğu için kendini cezalandırdı.

O parçalanıyordu ve ben de onun parçalanışını izlerken parçalara ayrılıyordum.

Bunu kaybediyordum ve ona ulaşamıyordum. Yaptığım hiçbir şey ona ulaşmıyor gibiydi.

Bir zamanlar olduğu kadının hayaletiydi.

Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum ama yeterli değildi. O eksikti ve ben Einín'in karımda bıraktığı boşluğu dolduramıyordum. *İçimde...*

"Annemi kurtaramadım." Karanlık odada sırtım ona dönük bir şekilde yatağın kenarına otururken kelimelerim boğazımda düğümlendi. "Ve şimdi... ve şimdi seni kurtaramıyorum..."

"Bu aynı şey değil," diye fısıldadığını duydum karanlıkta, sesi düz ve duygudan yoksundu.

"Hepsi aynı," dedim huysuzca. Derin bir nefes vererek bedenine doğru eğildim ve yanaklarındaki gözyaşlarını sildim. "Sadece seni istiyorum," diye fısıldadım, omzuna bir öpücük kondurarak. "Hiç çocuğumuz olmasa da umurumda değil. Sadece seni istiyorum."

"Bebeğimi öldürdüler, Noah," diye haykırdı boğuk bir sesle. "Onu benden aldılar ve ben onu koruyamadım."

"Biliyorum Teagan," dedim alnımı omzuna bastırarak. "Biliyorum, bebeğim."

"Onların ölmesini istiyorum," diye ekledi açıkça. "JD Dennis ve sevdiği herkes." "Hepsini öldüreceğim," diye fısıldadım - kızım için intikam yemini ettim. Sanki bunu daha önce binlerce kez planlamamıştım.

Aklımda.

O piç kurusu bana son kez ateş etmişti.

Aileme.

Gonzalez beni hayal kırıklığına uğratmıştı ve polisler de yapıcı bir şey yapamayacak kadar sarı bantlara **t a k ı l m ı ş l a r d ı .**

Karımın hayatı söz konusuyken daha fazla riske giremezdim.

"Söz veriyorum, Thorn. Her birini öldüreceğim."

On Sekizinci Bölüm

Noah

Genelde evde müzik dinlemezdim - spor salonuna ve antrenmanlara saklıyordum - ama bu gece mutfağımızdaki iPod yuvasının sesini sonuna kadar açtım. Ed Sheeran'ın '*Give Me Love*' şarkısı kulaklarımı doldurdu.

Tezgâhın üzerindeki yarısı boş viski şişesini buz gibi bir tomurcukla kovaladım. Adadaki bir tabureye çökerek kendime bardak bardak viski doldurmaya devam ettim, bir geceliğine de olsa nerede olduğumu unutmak istiyordum.

Onun ağlamasını bir dakika daha dinleyemezdim.

Bu beni *öldürüyordu*.

Gerçekten de onun üzüntüsünde boğuluyormuşum gibi hissettim.

Hayatım yıkılıyordu. Toprağın içine çöküyordu. Parçalara ayrılıyordu.

Teagan bebeğini kaybetmeden önce kendimi asla bir korkak olarak görmezdim. O zamandan beri her gün, kazanan unvanın sahibiydim.

Uçurumun kenarındaydı, yıkılıyordu ve ben onun için işe yaramazdım.

Gitarı toz topluyordu. Kıyafetleri giyilmeden dolapta asılı duruyordu. Dehşete düşmüştüm.

Yemek yemiyordu, konuşmuyordu ve uyumadığını da biliyordum.

Hıçkırığa hıçkırığa ağlaması beni her gece uyutmadı - başka bir lanet odadan.

Bu içsel, ağlayan, depresif versiyon, nasıl başa çıkılacağı konusunda en ufak bir ipucuna sahip olduğum ya da bildiğim bir şey değildi. Daha önce dokunuşum için can atarken, şimdi ondan korkuyordu.

Kederimle bildiğim tek yolla başa çıktım.

Yumruklarımla.

Kendimi egzersiz rejimime verdim, günde on altı saate varan çalışmalar yaptım.

Bu kolay bir çıkış yoluydu.

Evimdeki kırık kalpli kadından kaçmanın bir yolu; parçaladığım ve tekrar bir araya getiremediğim kadın.

"Arkadaş ister misin?" Lucky'nin sesi zihnime nüfuz etti ve bakmaya zahmet etmeden başımı salladım.

"Sefalet hakkında ne derler bilirsin," diye mırıldanarak kendime bir bardak daha doldurdum.

"Evet," dedi iç çekerek adada bana katılırken. Yanımdaki tabureye oturan Lucky, önüne bir shot bardağı koydu ve Jack şişesini eline aldı. "O nasıl?"

Bardağımı havaya kaldırarak tavanı işaret ettim. Teagan'ın boğuk çığlıkları ve ağlama sesleri müziğin üzerinden hâlâ duyulabiliyordu.

Lucky bu ses karşısında irkildi.

"Benim için bir şey yapabileceğini düşünüyor musun?"

Sessizce sordum. "Ne istersen, dostum," diye yanıtladı Lucky.

"Üzerime biraz mürekkep sürmeni istiyorum," dedim ona.

Kaşları yukarı kalktı. "Artık bir hücrede değiliz, dostum. Dışarıda daha iyi sanatçılar ve dövme yaptırmanın daha güvenli yolları var."

"Hayır." Başımı salladım. "Sen olmalısın."

"Pekâlâ," diye cevap verdi sert bir baş hareketiyle. "Ne zaman istersen." "Teşekkürler," diye homurdandım.

"Noah." Lucky kendine bir bardak doldurdu ve sonra benimkini doldurdu. "Nasılsın?"

"Burada ölüyorum, dostum." Sarhoştum, kırılmışım ve yalan söyleyemeyecek kadar yorgundum. "Bunu onun için düzeltemem." Bir içki daha attıktan sonra şişeyi kaptım ve beceriksizce kendime bir tane daha doldurdum. "O... Tanrım, onu parçaladılar ve bebeğimizi ondan aldılar. Bir kadın böyle bir şeyi nasıl atlatır?"

Lucky bir şey söylemedi ve ben de buna sevindim. Anlamıştı.

Söyleyecek bir şey yoktu.

Hiçbir şey bunu düzeltemezdi.

"Bu benim hatam," diye ekledim, geveleyerek. "Uzak durmalıydım. İrlanda'daki o kavgayı reddetmeli ve onu kendi haline bırakmalıydım. Ama bencillik ettim. İstedığımı aldım ve bedelini ödeyen de karım oldu." Bardağımı yere vurarak başımı ellerimin arasına aldım. "Onu hayal kırıklığına uğrattım, Lucky. Onu güvende tutamadım. Onu bir hedef haline getirdim ve şimdi onlar bunu yaptılar. Onu *kırdılar*. O artık aynı kişi değil."

"Noah..."

"Onu dinle," diye tısladım, kendimden nefret ederek ve pişmanlık duyarak başımı salladım. "Karımı dinleyin. O... Oradaki Teagan değil. Karım artık *burada değil*."

Lucky elini omzuma atmadan önce, "Hâlâ içeride," diye karşı çıktı. "İçeride derinlerde bir yerde. Senin o küçük cesur karın hâlâ hayatta."

"Bu gece onları öldürmemi istedi," diye alay ederek bir içki daha attım.

Lucky yanımda durdu. "Ne dedin sen?"

Viskiyi yuttum, yanmanın tadını çıkarıyordum. "Her birini öldüreceğime dair ona söz verdim."

"Noah, dostum," dedi yorgun bir ses tonuyla. "Kederinden sayıklıyor. Senden ne istediğini bilmiyor."

"Belki de değil," diye cevap verdim. "Ama ona ne söz verdiğimi biliyorum."

On Dokuzuncu Bölüm

Noah

Teagan hala yatak odamızdan çıkmamıştı ve bir sonraki haftanın sonunda sabrım tükenmeye başlamıştı.

Evin içinde deli gibi dolaşırken onu dizginlemeye çalıştım ama bir doktor çağırıp onu hastaneye yatırmama iki saniye kalmıştı.

Teagan bu şekilde devam edemezdi. Daha önce depresyon görmüştüm.

Annem şizofrendi. Nöbetin ne olduğunu biliyordum. Bunu yaşamıştım. Buna katlanmıştım ve tüm bunları tekrar yaşayacak kadar güçlü olup olmadığını bilmiyordum.

Onun sarmalını bir dakika daha izleyemezdim.

Çocukluğuma dair anılar, kollarımda cansız yatan kızımın görüntüsüyle ve onu toprağa verdiğimiz küçük beyaz tabutla karışarak beni bombardımana tuttu.

Bu çok fazlaydı. Başa çıkamadım.

İşe yaramaz hissetmek bana kolay gelen bir şey değildi. Çok yabancı bir duyguydu.

Ben de yas tutuyordum. Ezici, felç edici bir durumdu ama Thorn'a söylediğim hiçbir şey bir fark yaratmadı.

Bu acıyı tek başına çekiyordu. İçinde boğuluyordu.

Doktorlar buna doğum sonrası depresyonu dediler.

Ailem buna keder diyordu. Söylediğim ya da yaptığım hiçbir şey onu daha iyi hissettirmedi. Onu kaybediyordum.

Doktorların verdiği ilaçları almadığını biliyordum.

Açılmamış reçete geçtiğimiz ay boyunca komodininin üzerinde durdu.

Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Gözleri yüzüne çökmüştü. Sanki ela gözlerindeki parlaklık gerçekten körelmişti. Hiçbir şey yoktu

kıvılcım var. Hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Bir heykele bakmak gibiydi. Artık beni görmüyordu. Kimseyi görmüyordu.

Sürekli uyurdu. Yatak odamızdan hiç çıkmazdı. Tuvalete gidip kusmak dışında yataktan nadiren çıkardı.

Seçeneklerim tükenince, dünyada neler yaşadığımı bilen tek kişiyi aradım. Onun cevap vermesini beklemek içimdeki gerginliğin daha da artmasına neden oldu.

Yardım için Kyle Carter'ı arayacağımı hiç düşünmemiştim. Milyon yıl geçse bile.

Ama işte buradaydım.

Çaresiz ve aklımın ucunda.

"Carter," dedi beşinci zil sesinde cevap vererek.

"Benim," diye cevap verdim, başka ne söyleyeceğimi bilemeden. Hayatımda daha önce hiç kimseden yardım istememiştim.

Uzun bir duraklama oldu ve ardından derin bir iç çekti.

"Nasılsın dostum?" diye sordu en büyük ağabeyim.

"İyi değil," diye boğuldum, içimde taşmak üzere olan duyguları geri çekmeye çalışıyordum. "Onu kaybediyorum Kyle," diye ekledim sessizce.

Başımı eğerek gözlerimi kapattım ve burnumun kenarını sıkarak umutsuzca içimde tutmaya çalıştım. "O... Ben..." Boğazımı temizledim ve sonra tekrar temizledim. "Bana yardım et," dedim sonunda, fısıltının ötesine geçmeden. "Lütfen, bana yardım edin."

"Yoldayım, küçük kardeşim," dediğini duydum, sesi duygu doluydu.

Yirmi dakikadan az bir süre sonra Kyle kamyonetiyle evimin önüne geldi. Verandanın merdivenlerinde bekledim ve motoru durdurup inerken onu izledim.

Kravatı çözülmüş ve boynundan sarkmış, darmadağın bir halde bana doğru yürüyen Kyle, verandanın basamaklarını çıkıp kollarını bana dolayana kadar durmadı.

Hemen gerildim, ne yapacağımı bilemedim ama o bana sarılmaya devam etti, beni sıkıca kavradı.

Gömleğimin arkasını tutarak, "Çıkar şunu," dedi. "Çıkar onu, dostum."

Yavaşça duruşumu gevşetmeye başladım.

Beynim onaylamadan kollarım ona dolandı ve gözlerimden yaşlar döküldü.

"Boku yedim," diye fısıldadım, kendimi hiç olmadığım kadar kırılmış hissediyordum. "Bu beni öldürüyor," diye ekledim, gözlerimi sıkarak kapattım ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken yanmayı hissettim. "Durmayacak."

"Biliyorum," dedi bana, karım benden uzaklaştıkça evimin verandasının basamaklarında çökerken bana sarılmaya devam etti.

"Bir çocuğu kaybetmek," diye fısıldadı, "böyle bir şey yok. Bu duyguyu tarif edecek kelime yok." Verandada yanıma oturup kollarını gevşekçe dizlerine doladı. "Başıma gelen en kötü şey." Saçlarını alnına savuran Kyle boğazını temizledi. "Tamamen güçsüz olma hissi. Sevdiğin kızın acı çekmesini izlemek ve bunu düzeltememek. Bunu ortadan kaldıramazsın. Hiçbir şeyi değiştiremezsin."

Ürpererek başımı salladım, onun hareketlerini taklit ettim. Kyle anladı.

"Lee'nin acısını dindirmek için her şeyi yapardım," dedi bana. "O zamanlar her şeyi kendi omuzlarıma almak istiyordum. Keder, öfke, lanet olası umutsuzluk. Ama yapamadım." İç çekerek ekledi: "Hayatımın en kötü zamanı, daha iyi koruyabileceğimi düşündüğüm bir çocuğun yasını tutan o kadını izlemektir."

"Aynen öyle," diye boğuldum. "İşte bu *kadar*. Karım ona dokunmama izin vermiyor. Aynı odalarda uyuyoruz. O soluyor, Kyle. Tanıdığım kadının bir kabuğu gibi ve onu nasıl geri kazanacağımı bilmiyorum."

Kyle ağır bir sesle, "Çünkü o öldü," diye cevap verdi. "O kadın bebeğinle birlikte öldü." İç çekerek, "Şimdi ondan geriye kalan parçaları bir araya getirmek zorundasın," diye ekledi.

"Ya benim de bir parçam ölürse?" İtiraf ettim.

"Öyle olduğundan hiç şüphem yok, küçük kardeşim." Kyle nasıl hissettiğimi biliyordu. O da kendi çocuğunu gömmüştü.

Karısıyla birlikte yas süreciyle mücadele etmiş ve diğer taraftan çıkmıştı ama Teagan Lee değildi.

O farklı biriydi.

Uçurumun kenarındaydı ve onu kendime nasıl geri çekeceğimi bilmiyordum.

"Suçluluk duygusu," diye devam etti. "Neredeyse felç edici." Başını salladı ve önümüzde uzanan çimenlere baktı. "Tek hatırladığım, o ana kadar yaptığım hiçbir şeyin önemi olmadığı ve bundan sonra yapacağım hiçbir şeyin yeterli olmayacağı, çünkü ona her şeyden çok istediği tek şeyi veremeyeceğim. Bebeğini geri getiremezdim."

"Nasıl başa çıktın?"

Kyle iç çekti. "Kolay değildi," dedi bana. "Ama bizim için farklıydı." Yüzünü bana dönerek, "O zamanlar pisliğin tekiydim, Noah. Lee bunu asla söylemezdi ama öyleydim." Mavi gözleri kendinden nefretle doluydu. "Kendini kaybettiğinde yanında değildim." Duraklayarak derin bir iç çekti ve elini saçlarının arasında gezdirdi. "Onun için orada değildim ve bu kendimi asla affetmeyeceğim bir şey."

"Ben de öyle hissediyorum," diye itiraf ettim. "Bütün bunları tek başına atlattı." Yumruklarımı sıkarak kendimi sakinleşmeye zorladım. "Onun için orada değildim ve bu beni öldürüyor."

"Bir türlü geçmiyor," dedi. "Suçluluk duygusu. Gitmeyecek, ama bir şans verilirse, o kadına dünyayı göstereceksin. Dünyasını bebeklerle ve sevgiyle dolduracak ve ona sağlayabileceğin en iyi hayatı sunacaksın. Senin için ne kadar önemli olduğunu ona her gün göstereceksin. Hata yapacaksın. Bu insan doğasında var. Onu çok kızdıracaksın ve o da seni delirtecek ama günün sonunda şunu unutma; bunun için sadece bir şansımız var Noah. Sadece tek bir hayat var. Ve sadece tek bir aşk var. Lee benim. Teagan senin. Onunla ne yapacaksın?"

Teagan

Bu sabah uyanmak istemedim. Havayı ciğerlerimde hissetmek ve sulu sabah güneşini tenimde hissetmek beni hayal kırıklığına uğrattı.

Bu beni ne tür bir insan yaptı? Nankör mü?

Savurgan mı? Korkmuş?

Yan dönerek top gibi kıvrıldım ve daha birkaç hafta önce kızımı barındıran boş midemi kucakladım.

Ein'in ölümünü gazeteler burnunu sokmadan ve dünyaya iki sentlik değerlerini vermeden yaşamak yeterince zordu.

Her yerdeydi.

Noah Messina'nın karısı bebeğini kaybetti.

Onu kaybetmedim. O, yanıma almayı unuttuğum ve tekrar bulacağım bir şey değildi. En azından bu hayatta.

Benden çalınmıştı. O

ölmüştü.

İşimi yapmadım ve tüm dünya bunu biliyordu.

Zaman sürünerek geçti. Açık bir yarayı sıyıran bir bıçak gibi, acı verici ve yavaştı.

En son ne zaman uyuduğumu hatırlamıyordum. Ölü bir bebeğin hayali çılgınlıkları tarafından uyandırılmadan gerçekten uyuduğumu.

İçimin boş olduğunu hissettim. Sanki kalbimde kocaman bir delik vardı ve bir zamanlar orada olan her şey şimdi kanlar içinde yere dökülüyordu. Acı içinde kan kaybediyordum. Kalp kırıklığım beni öldürüyordu. Artık açlık hissetmiyordum. Hiç susamadım.

Hissettiğim tek şey acıydı - bu amansız, her şeyi tüketen korkunç acı ve keder hissi. O kadar yoğun ki ondan başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Acı artık zihnimin en ön noktasındaydı. Uyanık olduğum her saatin odak noktasıydı.

Sırt üstü döndüğümde, karnımın ortasından seken acıyla keskin bir nefes aldım. Akşama kadar tam olarak bu pozisyonda kaldım.

O zamana kadar ayaklarımı yere indirip yatak odasının penceresine doğru dengesiz bir şekilde yürümek için kendimi zorladım.

Perdeleri geri çekerek pencere pervazına oturdum ve dağlarda batan güneşe baktım.

Yatak odamın penceresinin dışında bir uğultu kuşu doyasıya ötüyordu ve bir süre onu izledim, kıskandığımı hissettim.

Yanaklarım kızarana kadar kuşun özgürce süzülüşünü izlerken kalbimin içindeki karanlık yoğunlaştı. O kuş için sorunlarından uçup gitmek çok kolaydı - etrafı kontrol etmek...

Bir çıkış için dua ediyor, asla gelmeyeceğini bildiğim bir mucize umuyordum.

Annemin bebeğini kaybettiği zamanı hatırladım. Tam da babamın aşırı derecede içmeye başladığı zamanlardı. Sanırım o zamanlar on ya da on bir yaşındaydım. Yatağında yattığını, kontrolsüzce hıçkırdığını ve banyoda onu duyamayacağımı düşündüğü anları hatırlayabiliyordum.

Yine de hatırladım.

Bu düşünce kalbimi acıttı.

Annem ve babam bebeklerini kaybettikten sonra asla eskisi gibi olmadılar. Kendimi ve Noah'ı düşündüm ve kalbimde bir sızı büyüdü.

Bundan sağ çıkamayacaktık.

Denemek için içimde mücadele kalmamıştı.

Kafamın içinde bir sürü ses duyuyordum. Kulaklarımda. Rüyalarımda. Uyanık olduğum saatlerde ve kabuslarımda.

Duvarları parçalamak istedim.

Derimi kemiklerimden ayırmak istedim.

Artık burada kalamazdım - ebeveyn banyosuna girip küvetin musluğunu açtığımda aklıma gelen tek tutarlı düşünce buydu.

Küvetin dökme demir kenarına vuran kireçli suyun sesi dişlerimin takırdamasına neden oldu. Sözümü sakınmadan yatak odamıza geri döndüm ve tozla kaplı iPod'umu yuvasına yerleştirdikten sonra sesini açtım.

Banyoya geri döndüğümde, kıyafetlerimi çıkarmadan önce aynadaki buğuyu sildim.

Aynanın önünde çırılçıplak dururken yansımama baktım ve hıçkırıklarımı yuttum.

Karnımdaki yara asla solmayacaktı. Asla unutamayacaktım.

Bu acı beni asla terk etmeyecek.

Banyo küvetine doğru yürüyüp içine girerken ne yaptığım hakkında pek düşünmedim. Kaynar su, donmuş kalbimi ısıtmak için çok az şey yaptı ve bana aslında içimde ölü olduğumu garanti etti.

Müzik kulaklarımda patlıyordu.

Bir kadın dışarıda onu bekleyen daha iyi bir şey hakkında şarkı söylüyordu ve hayatımda ilk kez bedenim isteklerimle mükemmel bir uyum içinde hareket etti.

Kendimi suyun içine bırakarak, suyun vücudumu sarmasına, yüzümü örtmesine ve nefesimi kesmesine izin verdim.

Gözlerimi kapatarak beynimin, onun ölümünden bu yana her gün, her an beni rahatsız eden görüntüyü canlandırmasına izin verdim.

Benim

bebeğim.

Soğuk, mavi.

Cansız.

Yerin altında.

O burada değilken ben neden burada olayım?

Noah

Kyle ile konuştuktan sonra içeri girdim ve ortalığı temizlemeye başladım. Akan suyun sesi evin sessizliğini bozdu ve fiziksel olarak yaptığım işi bırakıp dinledim.

Bu bir işaret miydi?

Beklediğim biri miydi?

Gelişiyor muydu?

Elimde faraşla suyun akışını dinledim ve ardından müzik sesi geldi.

Yataktan çıkmıştı.

Banyo yapıyordu. Bu iyiydi.

Bu gerçekten iyiydi.

O zaman neden bu kadar yanlış hissettirdi?

Kendimi huzursuz hissederek, zaten tertemiz durumda olan evimi temizlemeye devam ettim.

Beynim bana her türlü kırmızı bayrağı fırlatıyordu.

Sezgilerim ona gitmem için bana bağıırıyordu.

Hiç düşünmeden, içimde bana bir şeylerin fena halde yanlış gittiğini söyleyen parçamı rahatlatmak için çaresizce adımlarımı üçer üçer atarak fuayeye doğru koştum.

Yatak odamızın kapısını fırlatarak açtım ve yatak odamızdan geçip banyoya koştum. Acı ve korku düşüncelerimi bulandırmadan saniyeler önce yankılanan bir doğruluk duygusu hissettim.

Teagan suyun altında yatıyordu.

Küvetin üzerinde buhar yükseliyordu. Hareket etmiyordu.

Oturmaya bile çalışmıyordu.

Elleri iki yanında, vücudu bir çivi gibi dimdik, cansız bir şekilde - umutsuzca küvette öylece yatıyordu.

"Teagan," diye kükreyerek kendimi ona doğru attım.

Yirminci Bölüm

Teagan

Ölüm, kan ve o kadar da boş olmayan tehditler.

Zihnim kan ve acı görüntüleriyle doluydu. Ölüm ve bayat kokulu cesetler.

Etrafım geçmişimdeki insanlarla çevriliydi.

Hepsi gülüyor ve işaret ediyordu.

Başımı sallayarak kaçmak için hamle yaptım ama yapamadım. Olduğum yerde donup kalmıştım, rahmimden kanlar akıyordu ve Noah'ın omzundan defalarca vurulmasını çaresizce izliyordum.

Ona bağıırıyordum ama beni duyamıyordu. Beni göremiyordu.

Neden benim için gelmiyordu?

Neden beni kurtarmıyordu?

Adını haykırıyor, gelip beni alması için yalvarıyordum. Kalbimdeki acı beni boğuyordu. Acıdan nefes alamıyordum.

Her şey çok hızlı ilerliyordu.

İnanılmaz derecede hızlı.

Ve sonra her şey durdu.

"Geri döndün!" Kuzguni saçlı küçük kız sevinçle çığlık attı. Bana doğru koşarken güneş gibi parlıyordu. "Gerçekten geri döndün."

"Seni terk etmekle hata ettim," dedim ona, tam zamanında dizlerimin üzerine çöküp kendini kollarıma atarken minik bedenini yakaladım. "Seni bir daha asla terk etmeyeceğim."

"Buraya dönmemelisin anne," dedi bana, kahverengi gözleri aniden hüüzünlendi. "Senin için hazır değiller."

"Kim?" Etimin eti olduğunu bildiğim çocuğa sahip olduğum en parlak gülümsemeyle gülümsedim. "Kim hazır değil, tatlı kız?"

"Babam mı o?" diye sordu. Birden gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı.

"Sakın lme, Thorn!" Noah'nın sesi ryalarımaya girdi ve sessiz olması için ona yalvardım. Konuşmayı kesmesi için. Beni bebeğimden geri çekmeyi bırakması için. Olmak istediğim yerden.

Ona yalvardım.

Bana daha çok ihtiyaı vardı.

Boğulduğumu fark ettim ve bu ürkütücü derecede huzur verici bir duyguydu. Sadece... durmak.

"Babam çok zgn," diye fısıldadı, alt dudağı titriyordu.

"Sorun yok," diye onu rahatlatmaya çalıştım. "O anlıyor."

"Beni bırakmaya cüret etme, Thorn!" Noah'nın sesi bir kez daha kafamın içinde kükreyerek beni olmam gereken yerden daha da uzaklaştırdı. "Hadi ama!"

Konuşmayı kesmesine

ihitiyacım vardı. Beni

bırakmasına ihtiyaım vardı.

Çok uzağa gitmiştim.

Böyle si daha iyiydi.

"Geri dn anne," dedi bana, benden uzaklaşarak. "Geri dn ve babamla ilgilen."

"Beni bırakma," diye ellerimin ve dizlerimin üzerinde hıçkırarak hıçkırarak ağladım.

"Seni asla terk etmeyeceğim, aptal," dedi küçük kız gülümseyerek. Bir kez daha bana doğru adım atarak minik elini kalbimin üzerine koydu ve gülümsedi. "Artık burada yaşıyorum..."

"Nefes al, bebeğim." Göğsümde hissettiğim minik el bir erkeğinkine dönüştü ve sarsıldım.

Adamın dokunuşu beni kızımızdan uzaklaştırdı ve kendimi çığlık atarken buldum... ağzımdan sular dökülürken mi?

Göğsüme gelen ani bir sarsıntı içimde şok dalgaları yarattı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Boğazımdan sular fişkırarak nefes almaya çalıştım ama çok fena yanıyordum. Hissede bildiğim tek şey Noah'ın kollarının bana sarılmasıydı.

Ellerini göğsüme vurmasını izlerken duyabildiğim tek şey onun sesiydi.

"Bunu nasıl yapabildin?" diye sordu, sesi duygusallıktan çatlıyordu. "Nasıl, Thorn? Nasıl bu kadar bencil olabiliyorsun?" Beni ensemden tutarak öne doğru sürükledi ve bedenimi göğsüne yasladı.

Sıcaklığı rahatlatıcıydı.

Banyonun zemininde umutsuzca otururken kalp atışları benimkiyle eşleşti.

"Ölebilirdin Thorn!" diye kükredi, gözleri alev alev yanıyordu. "Anlıyor musun?"

Bunu bana yapamazsın. *Benimle kalmak* zorundasın!" "Yapamam," diye mırıldandım.

"Çok acıyor."

"Bu konuda seçme şansın yok, Thorn," diye kükredi Noah, göğsü kabarak. "Kendini dışarı çıkarırsan beni de kendinle birlikte aşağı çekersin. İstedğin bu mu? Beni öldürmek mi istiyorsun?"

"Hayır." Başımı salladım ve ağladım. "Tabii ki hayır."

"Yapacağın şey bu," diye boğuk bir sesle bağırdı. "Seni öldürürsen beni de öldürmüş olursun!"

"Çok yorgunum Noah," diye cevap verdim ölü bir ses tonuyla. "Benden bu kadar."

"Daha işin bitmedi!" diye karşılık verdi, öfkeyle. "Beni terk etmiyorsun." Noah beni sarsarak omuzlarımdan tuttu ve bedenimi kendisine doğru çekti. "Sen benimle yaşamıyorsan ben de yaşamıyorum. Biz bir takımız, bu yüzden sakın beni yüzüstü bırakma Thorn. Savaş bebeğim. Hadi, benimle birlikte savaş."

"Yapamam," diye hıçkırdım. "Bu çok zor."

"Yapabilirsin," diye karşı çıktı. "Sen benim küçük baş belamsın. Her şeyle savaşabilirsin bebeğim. Bununla bile." Göğsüne dokundu. "Acı mı? Kalbindeki delik? Onu ben de hissediyorum. Ağzına kadar açık, Teagan. Ama eğer gidersen..." Göğsünü örten giysileri sıkıca kavradı. "Beni terk edersen tüm bunlar bir hiç uğruna olacak. Tüm bu kan. Tüm acılar ve kayıplar. Lanet olası işkence. Hepsi boşa gitmiş olacak. Tüm bu acıların boşa gitmesine izin verme, Teagan. Lütfen Tanrım, bunu bana yapma." Başını karnıma doğru eğerek, "Sen benim hayatımın aşkıydın" diye fısıldadı.

Noah

Yarı yarıya sıcak suyun içine düştükten sonra karımın vücudunu tuttum ve onu sudan çıkardım. Cildim yanıyordu; su çok sıcaktı.

"Teagan," diye kükredim, kollarımdaki zayıf bedeniyle dışarı çıkmaya çalışırken onu sertçe salladım. "Sakın buna cüret etme! Bunu bana yapmaya cüret etme!"

Ellerimde karımın cansız bedeniyle küvetten fayansların üzerine düştüm.

"Hadi," diye kükredim. "Teagan!" Ellerimi göğsüne bastırarak ciğerlerine hava üfledim, bir yandan da inanmadığım bir tanrıya onu kurtarması için dua ediyordum.

Hayatta olmaz. Onu da kaybetmemin imkanı yoktu.

Onu bir dişinin sarsılması gerekenden daha sert bir şekilde sarsarak avuç içimi kalbini örten deriye bastırdım ve ciğerlerimdeki havayı onunkine üfledim.

Zaman durdu.

Sürünerek geçti.

Hiçbir şey olmuyordu.

Paniğe kapılarak, karımı ölümün eşiğinden döndürmek için daha hızlı, daha sert ve inatçı bir şekilde çalıştım.

Hayati belirtiler için nabzını kontrol ederken, herkesin bahsettiği tanrıya dua ettim. Yirmi beş yılımı reddederek geçirdiğim tanrıya. *Kurtar onu, diye yalvardım o tanrıya. Onu kurtarırsan her şeyi yaparım.*

Ve sonra dünyanın en güzel sesini duydum.

Boğulan bir kurbanın hayata dönmeden hemen önceki gargara öksürüğünün sesi.

Karımın çenesine ağız dolusu banyo suyu sıçramasını izlerken damarlarımdan rahatlama aktı.

Göz kapakları çırpındı.

Vücudu titriyordu ama tüm bunların en güzel yanı nefes alış verişinin sesiydi. Ciğerlerine umutsuzca hava çekişinin sesiydi.

"Bunu bana bir daha yapma," diye kükredim, gözlerim yaşarmıştı. "Beni duyuyor musun?"

Etrafına bakındı, gözleri buğuluydu ama yavaşça odaklanmaya başladı. Yüzüme geldiklerinde hıçkırıklara boğuldu.

"Bunu bana nasıl yaparsın?" diye sordum. "Nasıl bu kadar bencil olabiliyorsun?"

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Çıkmayı o kadar çok mu istiyorsun?" Kükredim. "Bunun bana ne yapacağını düşündün mü? Seni burada bulmanın?"

"Noah..."

"Yapamam Teagan. Sana bu şekilde bakamam." Karımın önünde diz çökerek utanç içinde başımı öne eğdim. "Yardıma ihtiyacın var ve ben bunu sana veremem."

"Bunun bitmesini istiyorum."

"Şansına küs çünkü daha bitmedi. Ve senin çekip gitmen de bitmesini sağlamayacak, Teagan. Bu ölüm. Bu keder. Bu hayat. Senin çekip gitmen beni hâlâ acıyla baş başa bırakıyor. Ben hala buradayım, Teagan. Ben de kırılıyorum, biliyorsun. O gece çocuğunu kaybeden tek kişi sen değilsin."

Yanağındaki bir damla gözyaşını silmesini izledim ve içimde bir şeyler kırıldı.

Tanrım, keşke biri bana bir kadını sevmenin tehlikelerini anlatsaydı.

"Özür dilerim," diye hıçkırdı. "Özür dilerim. Ama bunu benim için ortadan kaldıramazsın, Noah. Bu acıyla yaşamak zorundayım. Hayatımın geri kalanında bu acıyla yaşamak zorunda kalacağım. Ve ben yoruldum. Çok yorgunum..."

"O zaman yorul, lanet olsun. Sorun değil. Yıkıl. Ağla. Çılgılık at. Yas tut. Ama beni bırakma. Beni duyuyor musunuz? Bizden vazgeçme. Tanrım, Thorn, eğer bunu düzeltmemin bir yolu olsaydı - Zamanda geriye gidip seni yoldan çekmemin ya da daha iyisi o arabanın bana çarpmasının bir yolu olsaydı - o zaman yapardım," dedim ona. "Bunu senin için değiştirmek istiyorum Teagan. Seni iyileştirmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"En kötüsü de içimde bir yerlerde, yaşamak ya da ölmek gibi bir seçeneğim varmış gibi hissediyorum ve ben *seni seçtim!*" sesi kırıldı. "Ben seni *seçtim.*"

"Sorun değil!"

"Bu iyi değil!" diye bağırdı. "Kızımız *öldü*, Noah. Bir daha hiçbir şey yoluna girmeyecek."

"Yapamam." Ayağa kalkarak arkamı döndüm ve bitişik yatak odamıza girerek cep telefonumu aldım. "Bir doktor çağıracağım."

"Ne - neden?"

"Çünkü *yardıma* ihtiyacın var Teagan. Ve ben bunu sana veremem." Kendimi Max Jones'un telefon numarasını çevirirken bulduğumda kendime olan tüm umudumu ve inancımı kaybettiğimi fark ettim.

Bölüm Yirmi Bir

Umut

South Peak Road'daki evin önüne geldiğimde ön tarafa park edilmiş sıra dışı Mercedes Benz'i fark ettim. Emniyet kemerimi çözerek kamyonandan indim ve rekor bir sürede verandanın merdivenlerini çıktım. Kendimi evin içine bıraktığımda midemde korkunç bir his vardı. Bu his, merdivenin dibinde duran, tamamen giyinik ve sıırıslıklam olmuş yorgun görünümlü Noah tarafından karşılandığımda daha da yoğunlaştı.

"Noah?" Anahtarlarımı ve çantamı bırakıp doğruca ona koştum. "İyi misin?"

Bir kez başını salladı ve bana baktı. "O ah -" Sesi kesildi ve boğazını temizledi. "Kendini öldürmeye çalıştı." Şiddetle titriyordu, çenesi sıkılmıştı. "Amcasını aradım. Şu anda yukarıda, onu kontrol ediyor. Sakinleşmesi için ona bir şeyler vereceğini söyledi."

"Aman Tanrım." Sırıslıklam olmasına aldırmadan kollarımı Nuh'a doladım ve onu kollarıma çektim. Sarılması en kolay insan değildi - sertleşmiş kasları ve cüssesiyle - ama ona sımsıkı sarıldım, yaşadığı onca şeyden sonra bu zavallı adamı bir şekilde rahatlatmak için çaresiz bir dürtü hissettim.

"Buraya gel," dedim. Amcamı kolundan tutarak mutfağa götürdüm ve bir koltuğa oturttum. "Otur da sana bir içki getireyim."

Noah uyuşuk bir şekilde söyleneni yaptı ve ben elime geçen en güçlü likörü ararken oturdu. Elbette, içinde en az bir Carter olan bir ev olarak, mutfakta viski stoku vardı ve şişeyi alıp kapağını açtım.

"Onu görmeliydin," dedi Noah, gözlerini kırpmadan titreyen ellerine bakarken. "Neredeyse ölüyordu." Yumruklarını sıkıp açarak başını salladı. "Peki ya onu yanıma getirdiğimde bana attığı bakış?" Başını iki yana salladı. "Tam bir hayal kırıklığıydı Hope." Başını kaldırıp bana baktı. "Karım onu kurtardığım için *hayal kırıklığına uğradı.*"

Ona büyük b i r bardak viski doldururken "Bu Teagan değil," diye güvence verdim. Bardağı ona doğru taşıyarak Noah'nın eline tutuşturdum ve içimi çektim. "Depresyon yüzünden." Yanına çömelip elimi dizine koydum ve hüznle gülümsedim. "Eğer bir molaya ihtiyacın varsa Noah, sorun değil." Bunun için beni ısırp ısırmayacağından emin değildim ama hastaneden taburcu olduğundan beri Teagan'a yirmi dört saat bakıyordu ve hiçbir yardımımızı kabul etmiyordu. Yemeklerini pişirdi, onu yıkadı, dikişleriyle ilgileni ve onu yemeye zorladı... Karısı için kesinlikle her şeyi yapmıştı ve dinlenmezse adamın yorgunluktan çökeceğinden endişeleniyordum. "Sana yardım etmemize izin ver." Dizlerini sıkarak gözlerini yakalamayı başardım. "Ben buradayım, Lucky de öyle." Tartışmak bir yana, ikimiz de yardım etmeye fazlasıyla istekliydik. "Bırak yardım edelim de dinlenebilesin." "Yapamam," diye boğuk bir sesle başını salladı. "O sırada orada değildim.

oldu... Onu şimdi bırakamam."

İşin özü buydu.

Noah'nın taşıdığı suçluluk duygusunun ağırlığı onu sakat bırakıyordu. Teagan'ın yaşadığı her şeyden kendini sorumlu hissediyordu.

Noah'ın zihninde, geçmişinin iblisleri zorla bugününe girmiş ve doğmamış çocuğunu karısının bedeninden almıştı. Onu korumak için orada olmamıştı - yapabileceği bir şey olduğundan değil - ve şimdi bu yükü tek başına üstlenerek kendini cezalandırıyordu. Teagan kimseyle konuşmuyordu ve Noah da onun isteklerine harfiyen saygı duyuyordu.

Ne zaman biri üst kata çıkıp karısıyla oturmak istese, Noah onları geri çevirirdi.

İkisi de başa çıkamıyordu ve yakında ciddi bir şeyler yapılması gerekecekti.

Ön kapının kapanma sesi kulaklarımı doldurdu ve tam Lucky elinde kahverengi bir çuval ve deri eldivenlerle mutfığa girerken arkamı döndüm.

Kaşlarımı çatarak, bakışlarım hemen kahverengi çuvala tüm sorunlarının cevabıymış gibi bakan Noah'ya gitti.

"Teagan'a verdiğin sözü hatırlıyor musun?" Lucky hararetli bir ses tonuyla konuştu, gözleri amcama kilitlenmişti.

Noah bir kez başını salladı ve içimi bir ürperti kapladı.

Lucky suratsızca, "Ben bir yolunu buldum," dedi. Bununla birlikte bana baktı ve "Sakıncası var mı?" dedi. Kaşlarını kaldırarak, "Bu özel bir konu," diye ekledi.

Noah'ya baktım ama sertçe başını salladı. "Bize bir dakika ver Hope. Verir misin?"

İsteksizce mutfaktan çıktım ve dışarıdaki koridorda volta attım. Bir şeylerin peşinde olduklarını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Kötü bir şey. Muhtemelen yasadışı bir şey.

Kulağımı mutfak kapısına dayayarak nefesimi tuttum ve dikkatle dinledim.

"Ne zaman?"

"Şimdi. Bu gece"

"Ya işler ters giderse?"

"Yanlış gitmeyecek."

"Orada olduğundan

emin misin?" "Onu

kendim gördüm."

Kafamı kapıdan uzattığımda kalbim göğsüme gömüldü. Noah ve Lucky yan yana durmuş, silahlarla dolu tezgâha çay fincanlarına bakar gibi bakıyorlardı. Boş kahverengi çuval yerde duruyordu.

Lucky'nin silahlardan birini doldurup Noah'ya verdikten sonra diğerini de doldurup kotunun arkasına yerleştirmesini dehşetle izledim.

"Kesin şunu!" Dehşete düşmüş bir ses tonuyla bağırdım, kapıyı içeri doğru fırlattım, o kadar sertti ki duvara çarptı. "Her ne yapmayı düşünüyorsan? Unut gitsin, çünkü son birkaç ayda olanlardan sonra bela aramak şu anda yapabileceğimiz en kötü şey."

Lucky beni görmezden gelince Noah'a döndüm ve geri çekilmesi için yalvardım. "Bunu bir düşün, Noah." Amcama doğru koştum, elimle yüzünü kavradım ve ona baktım. "Eğer bunu yaparsan ve yakalanırsan? Teagan'a ne olacak?"

Noah irkildi ve ben de sözlerimin amaçladığımın tam tersi bir etki yarattığına dair belirgin bir izlenim edindim. "İşte tam da bu yüzden bunu yapmak zorundayım Hope," diye karşılık verdi silahını pantolonunun arkasına sokmadan önce - tıpkı Lucky gibi.

"Ne olmuş yani?" İkisinin arasına bakarak talep ettim. "Öylece gidip tüm çetelerini vuracak mısınız?"

İkisi de cevap vermeyince kendimi kaybettim.

"İkiniz de çıldırmışsınız. Bu *delilik*," diye tısladım, tamamen inkâr ederek başımı salladım. "Bunu yapmanıza izin vermeyeceğim."

"Bizden ne yapmamızı bekliyorsun Hope?" Lucky o zaman, o delici grimsi mavi gözleriyle bana dik dik bakarak şöyle dedi. "Hiçbir şey mi?"

"Evet!" Başımı sallayarak ona doğru koştum ve omzunu tuttum. "*Hiçbir şey yapma.*" Geniş omuzlarına yapışırken ellerim titriyordu, ona ulaşabilmek için çaresizce çırpınıyordum. "Lütfen Hunter," diye yalvardım, gerçek adını kullanarak. "Eğer hapishaneden bir şeyler öğrendiyse *lütfen* bunu yapma."

"Sana hapishaneden ne öğrendiğimi söyleyeyim," diye hırladı Lucky, sesi tiksintiyle karıştı. Derin derin yutkundu, başını sallarken Adams elması sallanıyordu. "İnsanın kalbi bir hapishane hücresinin zeminine dağıldığında bile nefes alabildiğini öğrendim." Bana bir adım daha yaklaştı. Olduğum yerde kaldım, bu adam kızgın olsa da *bana* asla zarar vermeyeceğini biliyordum. "Zamanın her şeyi düzelttiğini öğrendim. Zaman bir kaltaktır, Hope. Bir kaltak. Zamanla hiçbir şey iyileşmez. Zamanla hiçbir şey düzelmez. Eylemler her şeyi daha iyi yapar. Eylemler *iyileştirir.*"

"Bak, Hayley'nin başına gelenler için üzgünüm," diye söze başladım ama hemen sözümü kesti.

"Bunun Hayley'le hiçbir ilgisi yok," diye kükredi Lucky, yaşıyordu. "Ve her şeyin üst kattaki o kadınla ve o ölü bebekle ilgisi var." Titrek bir nefes veren Lucky benden bir adım geri çekildi ve Noah'ya dönüp "Hazır mısın dostum?" demeden önce kendini toparladı.

Noah önce bana, sonra da Lucky'ye baktı. "Ben hazırım," dedi.

Bununla birlikte, çaresizce mutfaktan çıkıp gitmelerini izledim. "Noah, lütfen!"

"Max'e söyle onunla kalsın," diye emir verdi Noah omzunun üzerinden. "Onu tek başına bırakma Hope."

"Beni korkunç bir duruma sokuyorsun, Noah," diye seslendim. "Eğer bunu rapor etmezsem, komploya ortak olmuş olurum."

Ön kapıdan çıkıp gözden kaybolmadan önce tek söylediği "Seçim senin Hope," oldu.

Yirmi İkinci Bölüm

Noah

Beş yaşındayım ve korkuyorum. Karanlık ve yatma zamanım geçti. Annem uyuyor. Babam ona o özel ilaçtan verdi. Sonrasında hep uykulu olduğu ilaçtan. Babamın ona o ilacı vermesinden memnunum. Onu bu kadar korkutucu olmaktan alıkoyuyor. "Karnım hala ağrıyor, baba." Babam daha iyi yapar. O her şeyi daha iyi yapar. Annemi mutlu ediyor ve o kötü yaşlı adamların beni itip kakmasını engelliyor. Köpekler arka bahçede havlıyor. Çıldırıyorlar. Sanırım onlar da benim gibi aç.

"Hazır mısın, Noah?" Lucky beni düşüncelerimden çekip çıkararak sordu.

Dokuzuncu otoyolun kenarındaki köhne bir motelin arka tarafına gizlenmiş olan Lucky, içinden yağlanmış bir bez sarkan bir şişeyi bana uzattı.

Şu anda benim için riske attığı şey neredeyse akıl almazdı. Karımın ve çocuğumun intikamını almama yardım etmek için geleceğini riske atıyordu. Daha önce benim için böyle bir şey yapmak isteyen biri olmamıştı. Ve Lucky durumu biliyordu. Benim geçirdiğim sürenin iki katını geçirmişti. Yakalanırsak nelerin riske gireceğini biliyordu. Ve yine de buradaydı. Yanımdaydı. Benimle birlikte kurşun yemeye hazırды. Başımı sallayarak, kendimi yavaşça nefes almaya zorladım. Vücudumdaki tüm kan sanki kafama gitmiş gibiydi. Adrenalin içimde hızla akıyordu ama bir şekilde hareketsiz kalmayı başardım.

Lucky bir galon benzinin kapağını açarken, "Gir ve çık," diye fısıldadı. Pişmanlık yok. İz yok.

Bütün bunları planladığına hâlâ inanamıyordum. Lucky tek başına JD Dennis'in nerede olduğunu bulmuş ve Denver'ın altmış mil kuzeyinde, otoyolun kenarındaki boktan bir motelde kamp kurarak izini sürmüştü. Polis ve hatta Gonzalez'in bile başarısız olduğu yerde, Lucky lakabına sadık kalmıştı. Bu adam benim için tam bir gizemdi.

"İçeride olduğundan emin misin?" Gözlerim elimdeki benzin şişesine kilitlenmiş halde sordum. Diğer elimde bir tuğla tutuyordum.

Bir molotof bombasını en son elime aldığımda on beş yaşımdaydım. Babası George için JD ile bir işe gönderilmiştim. O zaman gözcüydüm. Şimdi elimde bir tane olması ve beni bu dünyaya sürükleyen pislği öldürmek üzere olmam bana gerçeküstü geliyordu.

"Kesinlikle," diye fısıldadı Lucky. "Git şu pencereye bak ve kendin gör."

Bunu söyledikten sonra Lucky'nin çömelip binanın bir tarafından diğer tarafına koşarak duvarları, kapıları ve pencereleri benzinle ıslatmasını izledim.

Lucky'nin bana başıyla işaret etmesini bekledim ve sonunda başıyla işaret edince ayağa fırlayıp doğruca binanın arka tarafındaki tek pencereye doğru koştum.

Pencereye birkaç metre kala durup içeri baktım ve kalbim göğsüme çarptı. JD pencerenin içindeydi ve şüphesiz boktan bir bazalı şiltenin üzerinde yatıyordu. Cebimden bir kutu kibrit çıkarıp alevlendirdim ve benzin bombasını yaktım.

Buradan kaçmak için sadece saniyelerim olduğunu bildiğimden, tuğlayı önce pencereden içeri fırlattım ve camı kırdım.

Şişeyi bırakmadan hemen önce bir kadının çığlık sesi kulağıma doldu ve durakladım.

Yalnız değildi.

Lucky'ye döndüğümde ağzım açık kaldı.

"Yap şunu," diye tısladı Lucky. "Bombayı at, hemen!" Bunu yapamazdım.

"Ya sen ya o, Noah!"

Masum birine değil. "O mu Teagan mı?"

Elimde alev alev yanan şişeye baktım ve sonra karımı düşündüm - ölen kızımı.

Durdurulması gerekiyordu.

Kararımı verdim, geri uzandım ve kırık pencereden içeri fırlattım.

Şişe motel odasının içine düştüğü anda bir patlama oldu. Alevler binayı sardı ve ben alevlerden ve sıcaktan kör olmuş bir şekilde sendeleyerek geri çekildim.

Bir dakikadan kısa bir süre sonra bir silah sesi havayı delip geçti ve ben otomatik olarak yere düştüm.

"Hadi," diye tısladı Lucky, silahını çıkarıp horozunu kurarak bana doğru sürünerek. "Hemen buradan siktir olup gidelim, dostum." Dönen Lucky, yakındaki ormana doğru koşarken kamburunu çıkarmamıştı. Kamyonetinden kilometrelerce uzaktaydık ama elimizi çabuk tutarsak polisler gelmeden buradan çıkmış olacağımızı biliyordum. Ya da daha kötüsü, JD'nin adamları.

Bu kez daha yakından gelen silah seslerini, yangın alarınının çalması ve bağırان adamların sesi izledi.

Orada durup o piçin cehennemde yanışını izlemeyi dileyerek döndüm ve gecenin karanlığında arkadaşımı takip ettim.

Teagan

"Kızınız için çok üzgünüm," dedi Max Amca başucuma oturup elimi tutarken. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm Teagan."

"Ben de," diye fısıldadım, daha fazlasını söylemek için ağzıma güvenmiyordum. Söyleyemiyordum da. Bir ay içinde en fazla konuştuğum andı bu.

"Ama intiharın bir çözüm olmadığını biliyorsun." Max'in gözleri yaşlarla doldu. "Noah beni aradığında seni kaybettiğimi sandım."

"Kayboldum," dedim amcama güvenerek. "Çok kayboldum."

"Yas tutmanın son kullanma tarihi yoktur, tatlım," diye cevap verdi üzüntüyle. "Günler ve haftalarla ölçülmez. Zaman acımasızdır ve keder öylece kalır, hayattaki her şeyi karartır ve mutsuzluk katar."

"Evet," diye cevap verdim, yavaşça başımı sallayarak. İşte buydu. Tam olarak buydu. "Kırılmış hissediyorum. Sanki hayatım duraklatılmış gibi." Titreyerek ekledim, "En berbat kısmında duraklatılmış."

"Eve gelmek istiyor musun, Teagan?" Max Amca beni şok ederek sordu. "Bir süre sana bakmama izin verir misin?"

"Onu bırakamam," diye fısıldadım, her şeyden çok alışkanlıktan. "Yani, nasıl yapabilirim?" "Onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum ve şimdi ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadım parmak eklemimi ısırarak.

Noah'dan ayrılmak istemiyordum ama burada da kalamazdım.

İşe yaramıyordu ve ben ikimizi de öldürüyordum. Eninde sonunda geri döneceği bir kariyeri vardı - sonuçta o bir süper yıldızdı - ve ben onun için her şeyi mahvediyordum.

Ben bir yüktüm.

Zamanla onu benden daha iyi sevebilecek bir kadın bulacağını biliyordum - benim sevebileceğimden. Onu ilk sıraya koyabilecek bir kadın. Özverili bir kadın.

Benim ya da Noah'ın söylediği ya da yaptığı hiçbir şey Einin'i zihnimden silemezdi.

"Bazen keşke onu hiç doğurmasaydım diyorum," dedim amcama. Bazen zihnimin silinmesi için dua ediyordum. Deli olmak, sonsuz işkence ve kargaşa içinde yaşamaktan daha kolay olmalıydı.

Tekrar normal bir hayat yaşamayı hayal bile edemiyordum. Ya da günlük işlerime devam etmeyi.

Artık her şey anlamsız görünüyordu.

Yeterli değil.

Kendimi boşlukta hissediyordum ve hiçbir şey içimdeki boşluğu dolduramıyordum.

Asla sahip olamayacağımı bildiğim bir şeye duyduğum çaresizlik ve ihtiyaç.

Topraktaydı, gün geçtikçe daha da soğuyordu; çürüyordu, çürüyordu.

Ve ben de içten dışa çürüyordum.

Noah'nın beni sevdiğini bilmek beni bu durumdan kurtarmaya yetmiyordu. Yeterli olması için ona ihtiyacım vardı ama içimdeki tek şey, çatlaklardan düşen kendime ait parçalarla yayılan, genişleyen bir boşluktu.

Bu durumda aşk, aramızda meydana gelen çatlağı, acıyı ve ayrılığı iyileştirmek için yeterli değildi.

Beni artık Teagan olarak görmüyordu. Yıkılmış bir kadın olarak görüyordu. Çocuksuz bir anne. Kızını olması gerektiği gibi bedeninde yaşatamayan kadını...

Onun için iyi değildim.

Benim gibi onu hayal kırıklığına uğratmayacak birini bulabilirdi. Bunun kalıcı bir ayrılık olduğunu fark ettim.

Böyle bir aradan sonra geri dönüş yoktu.

Max Amca'yla merdivenlerden indiğim Hope koridorda volta atıyordu.

"Ne oluyor be?" Hope, amcamın iki elinde tuttuğu bavullara bakakaldı. "Sakın buna cüret etme," diye tısladı, mavi gözlerinde farkındalık vardı. "Sakın şimdi onu ekmeye kalkma."

"Beni durdurmaya çalışma Hope," diye fısıldadım, damarlarımda dolaşan ilaçların etkisiyle hâlâ sersemlemiş hissediyordum. "Bunu yapmam gerekiyor."

Eğer kalırsam, ikimizi de batıracaktım.

Gidersem, Noah'ın en azından bir gelecek şansı olacaktı. Her iki durumda da mahvolmuştum.

"Yani onu terk mi ediyorsun?" diye kesin bir dille cevap verdi. "Yine mi?" İrkildim ve kollarımı vücuduma doladım. "Artık burada olamam."

Hope anlamadı.

Anlayamazdı.

Kimse yapmadı.

"*Kocanıza* ne söylemem gerekiyor?" diye sordu. "Son altı haftayı başucunda geçiren adama mı?"

Gözyaşlarımı kırıştıtırarak amcamın peşinden ön kapıdan çıktım, sadece "Ona bensiz daha iyi olacağını söyle" diye fısıldamak için geri döndüm.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Umut

"Ona bensiz daha iyi olacağını söyle."

"Teagan," diye seslendim, aceleyle ön kapıdan çıkarken. "Hadi ama. Yine kaçma!"

Amcasının Mercedes'ine tırmanışını dehşet içinde izledim. Arabanın ışıkları yandı, motor kükredi ve sonra gittiler.

"Lanet olası Max Jones," diye mırıldandım nefesimin altında. Geri döndüğünde bunu Noah'ya nasıl açıklayacaktım - eğer dönerse?

Noah polisleri aramanın benim seçimim olduğunu söylemişti. Cehennem gibi bir şeydi. Öz amcamı ve Lucky'yi ispiyonlayamazdım. Ve şimdi o ve Lucky şu anda bir hapisane hücrelerinde olabilirlerdi ve polisler de onların suçlarına ortak olan beni arıyor olabilirlerdi.

Lanet olsun.

Koşar adımlarla eve geri döndüm, ön kapıyı arkamdan kapattım ve yorganımın altına saklanma niyetiyle merdivenleri koşarak çıktım.

Ama sonra daha iyi düşündüm.

Bu büyük eski evde tek başımaydım - içinde güvende kalma konusunda pek de iyi bir geçmişe sahip olmadığım bir evde. Merhaba, kaçırılan bebek var mı?

Evet, siktir et.

Onüçüncü Cadde'ye geri dönüyordum. Bana hâlâ kızgın olsa da olmasa da, babamın beni güvende tutacağını biliyordum.

Komodinin üstünden arabamın anahtarlarını ve kapının arkasından çantamı kaptığım gibi merdivenlerden aşağı koştum ve doğruca ön kapıdan çıktım.

Ailemin evine vardığımda kalp atışlarım biraz normale dönmüştü. Doğuştan gergin bir insan değildim ama tüm bu mafya işi beni germişti.

Kamyonetimden atlayarak garaj yoluna çıktım ve verandanın basamaklarını tırmanırken, annemle babamın arabalarının garaj yolunda olmadığını fark ettim. Her iki durumda da, bu gece için eve geliyordum.

Evimin anahtarını kilide sokarak döndüm ve kendimi içeri attım. Burada yaşanan onca korkunç şeyi düşününce bu evi bu kadar huzurlu bulmamın kulağa çılgınca gelebileceğini biliyordum ama benim için burası bir evdi. Mutlu anıların ve sevgi dolu sözlerin mabediği.

Kendimi daha iyi hissederek paltomu çıkardım ve oturma odasına gitmeden önce zaten dolup taşan tırabzana astım.

Zifiri karanlıkta cumbalı penceremizin önünde durup sokağın karşısındaki Max Jones'un evini gözetlerken kendimi tam bir sürünge gibi hissediyordum. Teagan'ın eski odasının ışığının açık olduğunu fark ettim ve içimi büyük bir hüzün kapladı.

"Burada ne halt ediyorsun?"

"Ahhhhh!" Kelimenin tam anlamıyla avazım çıktığı kadar bağırarak etrafımda döndüm ve elimdeki en yakın silahı kaptım - ki o da bir meyve kâsesiydi. Kaseden bir elma çekerek nişan aldım ve ailemin evindeki davetsiz misafirin üzerine fırlattım.

"Tanrı aşkına," diye bağırdı tanıdık bir ses ve ben irkildim.

"Lucky?" En yakınımdaki lambayı yakıp yere diz çökmüş, kasıklarını avuçlayan Lucky'ye bakakaldım. "İyi misin?"

"Siktir," diye tısladı. "Biraz kolun var, kızım."

"Bana öyle söylendi." Elimdeki diğer elmayı da indirerek ona doğru yürüdüm ve elimi uzattım. "Burada ne halt ediyorsun? Ailemin evinde mi? Gecenin bir yarısı?"

Uzattığım elimi isteksizce tutarak, "Karışık bir durum," diye cevap verdi.

"Yasadışı olarak karmaşık mı?" diye sordum. "Çünkü eğer durum buysa, bana söyleme."

"Tamam, sana söylemem," diye sırtarak cevap verdi.

Tam o sırada Noah bir elinde spor çantası, diğesinde araba anahtarlarıyla oturma odasına girdi. "Sokağın sonunda park edilmiş bir Ford Focus var ve burada seni önümüzdeki altı ay boyunca idare edecek kadar nakit var. Sen bitene kadar, sıcaklık..." Lucky'nin yanında durduğumu fark edince kısa kesti. "Hope."

"Noah," diye homurdandım, amcamı tek parça halinde gördüğüm için o kadar rahatlamıştım ki kızgın görünmek zordu. "Sen iyisin."

Bir kez başını salladı.

"Tamam." İç çekerek ellerimi önümde birleştirdim ve odadan geri geri çıktım. "Bana neler olduğunu anlatma. Bilmek istemiyorum." Kapı aralığında dönerek mutfığa koştum ve duyamayacağım bir yere gittim.

Noah

"Yapman gerekeni yaptığını biliyorsun, değil mi?" Lucky öyle dedi. "Ya onun ailesi ya da seninki."

"Evet," diye cevap verdim, Dennis ailesinin beni annemden, babamdan ve kızımından çoktan mahrum ettiğini biliyordum. Eğer harekete geçmeseydim, beni karımdan da mahrum bırakacaklardı. Ama içeride bir masum olduğunu bilerek bir daha uyuyabileceğimi sanmıyordum.

"Hey," dedi Lucky, düşünce trenimin gittiği yeri keserek. "Senin bebeğin de masumdu. Ve karın da. O zaman da onun için fark etmemiştin, şimdi de fark etmezdi."

O haklıydı. Bunu biliyordum. Ama bu suçluluk duygusunu ortadan kaldırmadı. O kadının çığlık sesi hafızama kazınmıştı. Onları diri diri yakmıştım... Koltuğa çöküp başımı ellerimin arasına aldım ve bir nefes verdim.

titrek bir nefes.

Hayatıma ne oluyordu böyle?

Lucky'nin, "Gitme vaktim geldi, dostum," dediğini duydum ve kalbim sıkıştı. Bu, kendimi suçlu hissedeceğim bir şey daha demekti. Benim yüzümden ve aileme olan sadakati yüzünden kaçıyordu.

"İyi olacak mısın?" On yılın büyük bir bölümünü birbirimizin ceplerinde geçirdikten sonra ondan uzakta olma düşüncesi beni son derece endişelendiriyordu. Böylesinin daha güvenli olduğunu biliyordum. Moteldeki yangının tozu dumanı yatışana kadar bir süreliğine ayrı kalmak Lucky'nin fikriydi ve iyi bir fikir olduğunu biliyordum ama yine de canım çok yanıyordu. Onun gittiğini görmek istemiyordum. Ona ihtiyacım vardı ve bu beni çok korkutuyordu çünkü ben kimseye ihtiyaç duyacak bir adam değildim.

"Bittiğine inanamıyorum," diye fısıldadım, herkesten çok kendime. "O gerçekten gitti."

"İyi bir gelecek için bir şansı hak ediyorsun, Noah," diye cevap verdi Lucky. "O geleceği koruduğun için sakın kendini kötü hissetme."

Ayağa kalkarak bana ailem kadar yakın olan adama doğru yürüdüm ve kollarımı ona doladım. "Bu sonsuza kadar sürmeyecek," diye kulağıma fısıldadı Lucky, bana sarılışını sıkılaştırarak. "Benden bu şekilde kurtulamazsın."

kolayca, Messina." Kıkırdayarak ekledi, "Bugünlerde bir iyilik istemeye geleceğim."

"O zaman fazla beklemeden iyi olur, Casarazzi," diye karşılık verdim ve Lucky'yi uzun bir süre göremeyeceğime dair içimde bir his olmasına rağmen onu elimden bıraktım.

"Gidiyor musun?"

İkimiz de kapı aralığından Hope'un durduğu yöne döndük; Hope şaşırtıcı derecede üzgün görünüyordu.

Lucky ona göz kırpmadan önce, "Korkarım öyle," diye cevap verdi. "Ama neden?"

İkimiz de bilerek Hope'a baktık ve o da kızardı. "Yasadışı olarak karmaşık, değil mi?" Oturma odasına girdiğinde yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Bu gece gitmek zorunda mısınız?"

Lucky dikkatini tekrar bana vermeden önce Hope'a sertçe baktı. "Aslında şimdi gitmem gerekiyor." Spor çantasını ve arabanın anahtarlarını alıp odadan çıkmadan önce bir kez daha bana doğru başını salladı. "Görüşürüz Messina," diye seslendi. Kapı aralığında durup Hope'a baktı ve "Ben de seninle görüşeceğim," dedi.

Ve sonra gitmişti.

Tekrar kanepeye uzandım ve başımı ellerimin arasına aldım. O adam olmadan ne halt edecektim?

Ailemin iyiliği için yaptığı fedakârlıkların karşılığını ona nasıl ödeyecektim?

"Noah?" Hope'un sesi yakınlardan geldi ve onun hâlâ orada durduğunu ancak o zaman fark ettim. Kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuştum.

Başımı kaldırıp Hope'a baktım. "Öyle mi?"

Hope gergin bir şekilde dudağını ısırdı ve derin bir iç çekti. "Sana gerçekten söylemem gereken bir şey var."

Hemen gerildim.

"Teagan'la ilgili," diye ekledi Hope ve kalbim göğsümde durdu.

Umut kalbime çalkantılı son darbeyi indirirken kendimi hazırlayarak nefesimi tuttum.

O gitmişti.

Beni terk

etmişti.

Tekrar.

"Noah, bekle. Aptalca bir şey yapma. Lütfen."

Hope arkamdan sesleniyor, durup ne yaptığımı düşünmem için yalvarıyordu ama *yapamazdım*, o caddenin karşısındayken olmazdı.

Tamamen içgüdülerimle hareket ettim, sokağı geçip eski yan komşumun verandasının basamaklarını hızla çıkarken bacaklarım koşmaya başladı.

İçerideydi.

Karım o lanet olası evdeydi ve bu sokağı onsuz terk etmeyecektim.

Sonunda verandanın ışığı yanana ve kapı içeriye doğru açılana kadar eklemelerimi inatçı bir melodiyle kapıya dayamaya devam ettim.

"Noah," diye onayladı Max Jones. Verandaya çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. "Nasılsın?"

"Kendine engel olamadın, değil mi?" Başımı tiksintiyle salladım ve dudak büktüm. "Senden *yardım istedim* Max ve sen onu benden aldın öyle mi?"

"Teagan'ı buraya getirme nedenimin her ne olduğunu düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz." Max'in sesinden sempati sızıyordu ve nedense bu, gecenin bu dehşetini daha da kötüleştirdi. "Yeğenim çok hasta ve sen de ona tek başına bakmaya çalışırken iliklerine kadar yıprandın." Ağır bir iç çekti. "Ben bir doktorum, Noah. Şu anda ona bakabilecek en iyi kişi benim."

"Ve ben onun kocasıyım," diye kükredim, titreyerek. "Hastalıkta ve sağlıkta... Biliyor musun, siktir et bunu! Onu görmeme izin verin," diye talepte bulundum, kendimi ciddi bir deja vu vakası yaşıyormuş gibi hissediyordum. Kaç kez bu verandada dikilip üst kattaki yatak odasındaki kızı görmek istediğimi sayamadım.

"Noah," dedi Max garip bir şekilde şefkatli bir ses tonuyla. "Lütfen bir dakika beni dinle."

"Sana yıllar önce söylediğim şeyin aynısını söyleyeceğim," diye uyardım karımın amcasını, söyleyeceği hiçbir şeyi dinlemeyi reddederek. "Onu benden uzak tutmaya çalışabilirsin ama ben hiçbir yere gitmiyorum."

Bir kavga bekliyordum; hatta buna bel bağlamıştım.

Max kenara çekilip bana içeri girmemi işaret ettiğinde kimse daha fazla şaşırmadı.

"Onu eve getirdiğimden beri odasından çıkmadı," dedi bana endişeli bir ses tonuyla. "Bir lokma bile yemedi. Hiçbir şey yemedi. Onu rahatlatmak için diazepam verdim." İç çekerek ekledi, "Biraz uyuyabilmesi için dua ediyorum. Buna ihtiyacı var. İkinizin de ihtiyacı var."

Merdivenlere doğru ilerledim, her seferinde üç adım atıyordum, ancak Max tekrar adımı seslenince durdum.

"Noah," dedi yüzünde neredeyse çaresiz bir ifadeyle bana bakarak. "Sakin olmaya çalış. Davranışları kederinin doğrudan bir sonucu, sana karşı hissettiklerinin değil."

"Neden böyle davranıyorsun?" Dehşete düşmüş bir halde sordum. "Bana iyi mi davranıyorsun?" Başımı salladım ve kaşlarımı çattım. "Benden nefret ediyorsun."

"Seni yanlış değerlendirmişim," diyerek beni düzeltti. "Onu seviyorsun. Fark ettiğimden daha fazla. Bunu şimdi anlıyorum."

"Onu her zaman sevdim," diye karşılık verdim, benden nefret ettiğini hiçbir zaman saklamayan bir adamın iltifatını ya da özrünü kabul edemezdim. "On yedi yaşından beri. Bana karşı neden aniden fikir değiştirdi?"

"Bebegi kaybettikten sonra onunla nasıl olduğunu izledim," diye cevap verdi, sesi duygu doluydu. "Onu emziriyordun. Onunla ilgileniyordun. Onu kendinden daha çok sevdiğini." Derin bir iç çekti. "Nasıl olur da kalbim değişmez?"

Max Jones bana iyi davranırken kendi kendime, hayatım gerçekten boka batıyor olmalı, diye düşündüm...

Teagan

Hayatımda ikinci kez Noah'dan ayrılmak, verdiğim en zor karardı. O, hayatımı paylaşmaya, ruhumu yarılarmaya yemin ettiğim adamdı. Şimdi orada olamazdım.

Einín'den sonra olmaz.

Amcamın evine geri dönmek beden dışı bir deneyim gibiydi. Bu eve en son yıllar önce on üçüncü sokaktan kaçtığım gece ayak basmıştım.

Noah'nın odamın dışında bir yerden amcamla konuştuğunu duyabiliyordum.

Benim için gelmişti ve tek yapmak istediğim ona durmasını söylemekti. Vazgeçmesini.

Hatırladığı kadın ben değildim. Artık onun *Thorn'u değildim*.

Bu yüzden eski yatağında saklanmaya devam ettim, kocamın genç versiyonuyla sayısız geceler geçirdiğim yorganın altına kıvrıldım.

Misk kokulu yastığıma ağladım, Tanrı'nın bana acıması ve kalbimin atmasını durdurması için dua ettim. Zalimlik, adaletsizlik benim için çok fazlaydı.

Noah'ı hayal kırıklığına uğrattım.

Yeminimi bozmuştum ve onu yine yüzüstü bırakmıştım.

Yatak odamın kapısı gıcırdayarak içeri girdiğinde başımı kaldırıp onunla yüzleşmeye cesaret edemedim. Yapamazdım. Bu çok fazlaydı.

"Thorn."

Kulaklarımdaki sesi vücudumun ürpermesine neden oldu - dünyada en çok sevdiğiniz kişinin sesini duymaya verilen temel bir insani tepki.

Yatağıma yaklaşırken devasa gövdesinin altında döşeme tahtaları gıcırdadı. Yatağım alçalmadan ve sıcak bir el yüzüme dokunup yanağımlı kucaklamadan önce derin bir iç çektiğini duydum. Gözlerimi kapatarak yanağımlı o sıcak ele yasladım ve onun dokunuşunun beni iyileştirmesini her şeyden çok diledim.

Eğer bu bir film sahnesi olsaydı, arkamı döner ve kocamın beni kollarının arasına almasının keyfini çıkarırdım. Beni öper ve her şeyin yoluna gireceğini söylerdi. Ben de gülümser ve onun sözlerine tamamen inanır ve güvenirdim. Ve sonra sevişirdik.

Ama bu bir film değildi ve Noah'ya ne diyeceğimi bilemedim. Dürüst olmak gerekirse, söyleyecek bir şey yoktu. Bir bağı paylaşıyorduk, kopmuş bir bağı ve hepsi bu kadardı. Seks, kimya ve açlığa dayalı şehvet olmadan evliliğimizde büyük boşluklar vardı. Dolduramayacağımız boşluklar.

"Duyduğuma göre beni terk ediyormuşsun," dedi kısık ve kırık bir ses tonuyla.

İrkilerek çenemi aşağıya doğru eğdim ve şimdi gözlerimden serbestçe akan yaşların akışını durdurmaya çalıştım. Ağlamaktan çok yorulmuştum. Her şeyden çok yorulmuştum. "Özür dilerim," diye boğulmayı başardım. "Böyle si daha iyi."

"Kimin için?" diye sordu, eliyle saçlarımı okşarken. "Senin için mi? Ben mi?"

"Artık iyi değilim," diye mırıldandım. "Senin için. Ya da başka bir şey için..." "Gitmene *asla* izin vermeyeceğim," diye uyardı beni. "O yüzden deneme bile."

"Evliliğimiz bitti," diye hıçkırdım, bu konuşmayı bitirmek istiyordum. Her şeyin bitmesini istiyordum. "Sadece kabul et. *Lütfen*."

"Daha bitmedi." Boynumun arkasını kavrayarak beni oturur pozisyona çekti ve ona bakmaya zorladı. "Ben yerin dibine girene kadar asla bitmeyecek Teagan. Asla."

"Benden daha iyi biriyle tanışacaksın," diye ağladım, kederden sayıklıyordum. Ne söylediğimden ya da neden söylediğimden emin değildim ama bir daha asla mutlu hissetmeyi hak etmediğimi biliyordum. Hele ki kızım ölmüşken. "Senin için iyi biri," diye ekledim hıçkırarak. "Sana yaşayan çocuklar verecek biri."

"Başka bir kadın istemiyorum," diye kükredi, şimdi titriyordu. "Başka kimseyi istemiyorum."

Başımı salladım, gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyordu. "Ne dediğinin farkında değilsin."

"Bana ne bilip bilmediğimi söylemeyi bırak Teagan," diye hırladı Noah, sesi öfkeliydi. "Ve beni dinlemeye başla." Beni bırakan Noah ayağa kalktı ve yürümeye başladı. "Buralardaydım," dedi bana, gözleri karanlık ve vahşiydi. "Acıyı hissettim. Kederi hissettim. Ben de bir çocuk kaybettim. Ve ben hiç sevmedim

Daha fazla. Sen benimsin. *Benim karımsın*. Başka kimseyi istemiyorum. *Asla başkasını* istemeyeceğim. Ve sana bir şey daha söyleyeyim, tatlım, *senden asla* vazgeçmeyeceğim. *Seni* sevmekten *asla* vazgeçmeyeceğim. *Senin* için savaştıktan *asla* vazgeçmeyeceğim."

"Belki de yapmalısın."

Oturduğum yere geri dönen Noah, nasırlı iri elini koluma doladı ve beni kendine yaklaştırdı. "Belki de yapmalıyım," diye boğuk bir sesle konuştu. "Ama yapmayacağım. Bunun gerçekleşme ihtimali yok. Seni hayatım boyunca seveceğim. Ben *seninim*, Teagan Messina. Ve sen de kesinlikle *benimsin*."

Kendimi bu harika adamın merhametine bırakmamak için elimden gelen her şeyi yaptım. Beni tutan tek şey bebeğimin cansız yüzünün görüntüsü ve bir daha asla iyi olamayacağımı bilmektir. Asla mutlu, normal ve hatta akli başında olamayacaktım ve Noah bundan daha iyisini hak ediyordu.

"Bensiz daha iyisin," diye fısıldadım, gözlerimi kapatarak yüzünün görüntüsünü engelledim.

"Kim diyor? İçindeki depresyonu mu?" diye mırıldandı. "Zamana ihtiyacın var mı?" dedi uzun bir aradan sonra, gözlerimin içine bakarken, kahverengi gözleri gece gibi karanlık ve acı doluydu. "Tamam. Sana bunu verebilirim. Boşluğa mı ihtiyacın var? Bunu anlayabilirim ve sana bunu da vermeye çalışabilirim. Ama beni terk etmiyorsun Teagan. Çünkü. Bırakmayacağım. İzin vermeyeceğim. İzin vermeyeceğim."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Umut

Teagan gitmişti ve Noah kendi kendini yok ediyordu ve bunları düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Tanrı biliyor ya, hayatım boyunca hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Teagan'ın amcasıyla birlikte South Peak Road'dan ayrıldığı gecenin üzerinden tam bir ay geçmişti.

O bir ay içinde Noah'ın akla gelebilecek her türlü keder aşamasından geçtiğine tanık oldum.

Kendini sersemletecek kadar içmekten evi dağıtmaya, Max Jones'un verandasında sinsice dolaşmaktan Teagan'ın gitarını ateşe vermeye kadar her şeyi yapmıştı. Onu bu kadar sevmeseydim, kışına tekneyi basar bu tımarhaneden kaçardım ama gidemedim.

Onu bırakamazdım.

Noah'ın sevdiği ya da güvendiği herkes ya onu terk etmiş ya da elinden alınmıştı. Bu listelerden birine katılmak üzere değildim.

Ben de kaldım.

Kaldım ve babamın küçük kardeşinin kırık parçalarını onarmaya çalıştım. Elbette Noah Noah olduğu için yardımımı kabul etmedi ama bu ona yemek pişirmemi ve son patlamasından sonra ortalığı toplamamı engellemedi. Ona başka şekillerde de yardım ettim.

Lucky'yle birlikte firar etmelerinin ertesi sabahı polis eve gelmiş ve amcamın bir gece önce nerede olduğunu öğrenmek istemişti. Görünüşe göre, buradan seksen mil kadar uzakta bir motele kundaklama saldırısı yapıldığından şüpheleniliyordu ve polisler Dennis çetesinin olaya karıştığından şüpheleniyordu.

Onlara akşamı evde benimle geçirdiğini söylerken iki kere düşünmemiştim. Bu yalan ağızından o kadar doğal çıkmıştı ki polislerin kandırıldığını biliyordum.

Noah'nın son başa çıkma mekanizması, hayatının büyük bölümünde kullandığı mekanizmaydı.

Dövüşmek.

Gelecek ay Cole'a karşı unvan kemeri için rövanş maçına çıkmayı kabul etmiş ve kendini delicesine yorucu bir antrenman rejimine geri atmıştı. şu anda oteldeydi, babamın spor salonunda çalışıyor ve muhtemelen talihsiz kardeşlerimden birini öldüresiye dövüyordu.

Noah'yı yeniden üretken bir şeyler yaparken gördüğüm için o kadar rahatlamıştım ki ona yaralanmalar ya da kurşun yaraları hakkında bir şey söylemeye cesaret edemedim. Sınırdıydı, kendini zar zor bir arada tutuyordu. Eğ er savaşmak ona akklı başında kalması için ihtiyaç duyduğu şeyi verecekse, ben de buna varım.

şimdi, odağ ım en iyi arkadaşıma - ya da ondan geriye kalanlara - dönmüştü.

Teagan hâlâ amcasının On nc Cadde'deki evinde saklanıyor ve ziyaretçi kabul etmiyordu. Haftalardır onu görememiştim ve çok endişelenmiştim. O aynı kişi değ ildi. Bir zamanlar olduğu kadının bir kabuğ uydı ve hiçbir şeyin onu tekrar bize geri getiremeyeceğ inden korkuyordum.

Noah

Onsuz geçirdiğim her saniye bana sonsuzluk gibi geliyordu.

Kaderimle savaşıyordum, mesafemi koruyordum ama başka ne seçeneğim vardı ki? Eğer onu zorlarsam, çatlayacaktı.

Onu kırma riskini göze alamazdım.

Yas tutuyordu. Bunu anladım. Anladım. Ama ben de yas tutuyordum.

Geceleri onun ağlamasını duymak zorunda olmadığım için rahatlayan içimdeki küçük parçadan iğreniyordum. Onu engelleyebilirdim. Bu ne kadar boktan bir şeydi?

Nick beni arayıp dövüş teklif ettiğinde, evet demekten başka ne diyebilirdim ki? Elimde hiçbir şey kalmamış gibiydi. Kızım ölmüştü, karım beni terk etmişti, menajerim ölmüştü ve en iyi arkadaşım kaçmıştı.

Dövüşmekten başka ne yapabilirdim ki?

Vücudum emekliliğe uygundu ama dövüşe geri dönmezsem kendimi içerek öldürürdüm.

Amcasının evine gitmeyi bırakmıştım.

Aramayı da bırakmıştım.

Tüm zamanımı antrenman yaparak ve uyuyarak geçirdim.

Geceleri aynı videoyu tekrar tekrar izliyordum. Teagan'ın tribünde beni desteklediği dövüşlerimden birinin videosuydu.

Her gece yatağımızda uyuşmuş bir halde yatıyor ve karımın sessiz odada dolaşan, beni neşelendiren, kan dolaşıma giren, kalbimi kesen unutulmaz sesini dinliyordum.

Teagan

Parkama ve kalın kışlık botlarıma sarınmış bir halde amcamın verandasının en üst basamağına oturdum ve araba yoluna baktım. Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ama ben olduğum yerde, verandanın altında korunuyordum.

Her şeyin başladığı yerin tam olarak burası olduğunu bilmek - Noah ve benim ilk tanıştığımız yer - gerçeküstü bir şeydi.

O gecedен beri başımıza o kadar çok şey gelmişti ki, çoğu kötüydü ve bunları düşününce kalbim göğsümde sıkıştıyordu.

Sokağın tam karşısındaki eve bakmaya cesaret edemedim. Carter'lar kocamın ailesiydi ve her birinin Noah'dan ayrılmam konusunda güçlü fikirleri olduğundan hiç şüphem yoktu.

Derin bir iç çekerek kendimi yandaki bahçeye, bir zamanlar çocuğumu benden almaktan sorumlu olan adamın yaşadığı eve bakarken buldum.

Duygularımı dizginlemek için gözlerimi hızla kırptıştırarak, kendimi büyümüş çalılıkları ve tahtalarla kapatılmış pencereleri görmeye zorladım. Sonra polislerin geçen ay bana söylediklerini düşündüm.

Kuzeyde y a n m ı ş bir motel odasında en az iki cesede ait vücut parçaları bulduklarını söylediler. Resmi bir otopsi sonucunda kurbanların kimlikleri tespit edilememiş olsa da, ölenlerden birinin JD Dennis'ten başkası olmadığına inanmak için odada yeterli kanıt ve dışarıdaki binada parmak izleri olduğunu söylediler.

Artık hayatımızdan çıkmışlardı.

Evleri uzun yıllar önce terk edilmişti ve kinleri de onlarla birlikte ölmüştü.

Bu beni rahatlatmalıydı. Ama vermedi.

Saatlerce oturup bir zamanlar nefret ettiğim sokağı baktım. Max Amca'nın yıllar önce beni buraya nasıl tekme tokat sürüklediğini düşününce gülümsedim bile.

Ama ne kadar onu düşünmemeye çalışsam da, düşüncelerim beni hep Noah'ya götürüyordu.

Bu hafta hiç aramadı.

O da eve gelmemiştir.

Noah'ya hayatına devam etmesini ve beni unutmasını söylemiş olmama rağmen, kalbim yanıyordu ve zihnim onun başka kadınlarla birlikte olduğu görüntülerle bana işkence ediyordu.

Onun gelmeyeceğini düşündüğümde damarlarımda öfke dolaştı ve tereddüt ettim. Ona yapmasını söylediğim şey buydu. Ona vazgeçmesini söylemişim. Sanırım içimde bir yerlerde gerçekten *vazgeçeceğini* hiç düşünmemiştim.

Kocamın hayali kadınlarla birlikte olduğu uydurma görüntüler, bir an daha dayanamayana kadar zihnimde dönüp durdu. Neredeyse midemin çukurunda kıskançlığım, öfkem ve pişmanlığımın beslenen küçük bir ateş kıvılcımının canlandığını hissediyordum.

Ayağa kalkıp kot pantolonumun arkasının tozunu aldım ve içeri girdim. Mutfaka, amcamın ocağın başında durduğu yere doğru yürüdüm.

"Daha parlak görünüyorsun." Gülümsedi. "Temiz hava yanaklarına biraz renk getirmiş."

Amcamın gözlemi içimde bir suçluluk duygusu yarattı.

Daha parlak hissetmemeli ya da öyle görünmemeliydim.

Kızım toprağın altında çürürken değil.

Anında kalbim sıkıştı ve içimde hissettiğimi sandığım o kıvılcım titreyerek söndü.

"Aç mısın?" Max masaya oturmam için eliyle işaret ederek sordu.

"Pek sayılmaz," diye fısıldadım. Sürünerek mutfak masasına gittim, sandalyelerden birine oturdum ve amcamın iki tabak spagetti bolognaise hazırlamasını izledim.

"Yemeye başlamalısın Teagan," dedi ve tabaklardan birini önüme koydu. Karşımdaki koltuğa oturan Max, kendini aşağıya bıraktı ve yemeğine yumulmaya başladı. "Bir deri bir kemik kalmışsın."

Bu konuda haklıydı. Kazadan bu yana kırk kilo vermişim ve şu anda yetmiş beş kilonun biraz altındaydım. Kıyafetlerimin hiçbirisi üzerime uymuyordu ve vücudumdaki her kaburga kemiğinin ve kemiğin çıkıntı yaptığını hissedebiliyordum.

Bir kaşık spagettiye ağızma atmak için kendimi zorladım ama çiğnemem o kadar uzun sürdü ki dört ısırıktan sonra bitkin düştüm. Acınacak haldeydim.

Max yemeğini bitirdiğinde bana "Bugün internette bir şey okudum," dedi. "Öyle mi?" Ne duyduğu umurumda değildi. Hiçbir şey umurumda değildi, ama beni tamamen terk etmemesi ve sık sık tehdit ettiği o tesislerden birine kaydettirmemesi için onu eğlendirdim.

"Noah hakkında."

Hemen başımı kaldırdım. "Ne olmuş ona?"

Max sandalyesinde arkasına yaslandı ve "MFA'ya geri dönüyor" demeden önce bir süre beni inceledi.

"Ne?" Kestirip attım. Kalbimden geriye kalan azıcık parça da göğsüme saplandı. "Hayır. Hayır, o bunu yapmaz."

"Öyle," diye düzeltti Max. "Anthony Cole'dan rövanş almayı kabul etti. Önümüzdeki ay Denver'da dövüşecek."

"Hayır." Başımı salladım ve amcamın bana söylediklerine inanmayı kesinlikle reddettim. "Omzundan sakatlandı - emekli olması gerekiyordu."

"Belli ki öyle değil."

Parmaklarımı şakaklarıma bastırıp kaşlarımı çatarken "Bu olamaz," diye mırıldandım. "Hayır. O bana bunu yapmaz."

"Onu terk ettin Teagan," diye hatırlattı Max bana usulca. "Ona hayatına devam etmesini söyledin."

"Evet, ama dışarı çıkıp kendini öldürtmesini kastetmedim," diye tısladım ve aylardır ilk kez sesimi yükselttim. Sandalyemi geriye iterek ayağa kalktım. "Bunu yapmasına izin veremem." Etrafıma çılgınca bakınırken, Noah'ın benim için aldığı ve amcamın evinin önüne bıraktığı arabanın anahtarlarını gördüm. "Onunla konuşmak zorundayım." Tezgâha doğru koşarak anahtarlarımı aldım ve mutfak kapısına doğru koştum, ancak amcamın yüzündeki kocaman gülümsemeyi fark edince durdum. "Neden gülümsüyorsun?" Çılgınca sordum.

"Bugün güzel bir gün Teagan. Güzel bir gün." Max keyifle iç çekti. "Ve içimden bir ses kocanı spor salonunda bulacağını söylüyor."

Yirmi Beşinci Bölüm

Teagan

Henderson Oteli'nin fuayesinde yürürken bir düzine gözün kafatasımı yaktığını hissettim. Ein'in cenazesinden bu yana ilk kez insan içine çıkıyordum ve neredeyse agorafobik hissediyordum.

Yüzümü yere eğerek beni bekleyen asansöre doğru yürüdüm ve beni yeraltındaki spor salonuna götürecek olan düğmeye bastım.

Noah'ı bulduğumda ne söyleyeceğimden emin olamadığım için içgüdülerimin beni yönlendirmesine izin verdim. Ve içgüdülerim ona gitmem için bana bağıırıyordu. *Onu durdurmam için.*

Asansör çaldığında ve kapılar açıldığında, onu bulacağımı bildiğim - ya da en azından umduğum - yöne doğru aceleyle dışarı çıktım.

Uzun koridorda dolaşırken sağdaki ilk kapıdan içeri girdim ve gözlerim hemen kocamın sırtına kilitlendi. Yumruklarını kum torbasına vururken yapayalnızdı.

Kapı aralığında donmuş bir şekilde durmuş, Noah'nın çantayı yumruklayışını izliyordum ve içimden şehvet ve umutsuzluğun berbat bir karışımı geçiyordu.

Sanki odada birinin olduğunu hissetmiş gibi arkasını döndü ve gözleri benimkilere takılınca bir adım geri çekildim, ruhuma mızrak saplanmış gibi hissettim.

"Teagan." Arkasını dönüp ellerini dar kalçalarının üzerine bırakırken sesi hırçındı. Gözleri utanmazca vücudumda geziniyor, beni doyasıya seyrediyordu. Koyu renk gözleri yanımdan geçip kısa bir süre etrafına baktıktan sonra yüzüme döndü. "Senin için ne yapabilirim?"

"Gelecek ay Cole'a karşı bir dövüşü kabul ettiğine dair bir söylenti duydum," diyerek doğrudan konuya girdim çünkü burada bulunma sebebimden kaçmanın bir anlamı yoktu.

"Bu bir söylenti değil," diye cevap verdi boynunu iki yana çevirip kaslarını esnetirken. "Gelecek ay dövüşeceğiz." Bir spor çantasına doğru yürüdü, içinden bir havlu çıkardı ve alnını sildi, gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmişti. "Ayın on yedisinde."

Duyduklarımı anlamakta zorlanıyordum. İçimde milyonlarca duygu patlıyordu ve tek söyleyebildiğim "Neden?" oldu.

"Neden?" Noah havluyla başının arkasını silerken kaşlarını kaldırdı. "Neden ne?"

"Neden dövüşmeyi kabul ettin?" Boğazım düğümlemiş gibi hissettim. Şoka girmiştim. Onu tekrar böyle terli ve erkeksi görmek... Başımı döndürüyordu ve bu duyguyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

"Çünkü benim işim bu Teagan," diye yanıtladı Noah. "Savaşırım." Etrafımda dolanarak odadan çıktı ve ben de kendimi onun arkasından yürürken buldum.

"Neden bana bundan bahsetmedin?" Koridorda peşinden koşarken sesim tizleşerek sordum. "Neden aramadın, nokta?" Noah'yı soyunma odalarına kadar takip ettim. "Aramayı bıraktın mı? Gelmeyi mi bıraktın?" Kollarımı kendime doladım ve titredim. "Neden?"

"Buraya gelmeyi bıraktım çünkü geri çevrilmekten bıktım," diye cevap verdi Noah. Sırtı bana dönükken gömleğini çıkarıp yere fırlattı. "Ve aramayı bıraktım çünkü numaramın sende de olduğunu hatırladım."

"Özür dilerim, tamam mı?" Ellerimi sıkıntıyla havaya kaldırdım. "Şu anki halim için özür dilerim." Sesim kesildi ve utanç içinde başımı öne eğdim. İliklerime kadar üşüdüğümü hissediyordum ve Noah'nın sesindeki duygusuzluk bu hissi daha da kötüleştiriyordu. "Artık ne istediğimi bilmiyorum - hayatımda ne yaptığımı ya da içimde kim olduğumu."

"Beni istemediğini açıkça belirtmiştin," dediğini duydum ve irkildim. "Bu hâlâ doğru mu?"

Hayır. Hayır. Hayır.

Ben cevap vermeyince Noah doğruca bana doğru yürüdü.

Başparmağıyla çenemi yukarı doğru kaldırarak beni ona bakmaya zorladı. "Neden buradasın Teagan?" Sesi şimdi daha yumuşaktı - şefkatliydi. "Beni mi istiyorsun? Bu kadar mı?"

"Kavga etmemeni istiyorum," diye fısıldadım, gözlerimle ona yalvarıyordum. "Lütfen onunla dövüşme, Noah."

"Neden olmasın?" Elini çenemden çekti ve geri çekildi. "Umurunda değil."

"Tabii ki umurumda," diye hıçkırarak bağırdım. "Bunu nasıl söylersin?"

"O zaman neden kendini öldürmeye çalıştın?" diye kükredi, soğukkanlılığını kaybetmişti. "Bunu bana nasıl yapabildin - bunu *kendine* nasıl yapabildin?"

"Sağlıklı düşünemiyordum." Max'le bunu birçok kez konuşmuştuk. "Ne yaptığımı bilmiyordum..." Sözlerim dudaklarımda dondu ve gözlerim Noah'nın çıplak göğsüne takılınca kalbim göğsümde durdu.

Gözlerim kanatlarını açmış minik kuşa kilitlendi. Uçuyor gibi görünüyordu ve pençelerinde bir gül tutuyordu. Nuh'un kalbinin üzerindeki eti kaplıyordu. "Bu da ne böyle?" A r a m ı z a koyduğu boşluğu kapatırken fısıldadım. Derisine dokunduğumda göğüs kasları kasıldı ve yeni mürekkebi hareket ettirdi. Parmaklarımı dövmenin üzerinde gezdirirken boğazımda bir yumru hissettim ve kocama bakıp "Bunu neden yaptın?" diye sordum,

Noah?"

"Bu bizim için," diye yanıtladı huysuzca. "Tek yapabildiğim buydu."

"Çok güzel," diye fısıldadım, kendime başka bir kelime söyleyecek kadar güvenmiyordum.

"O benim de bebeğimdi," diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Benim kanımdan. Benim... benim hatam."

"Hayır," gözyaşlarımı geri kırdım. "Benim hatam, Noah. Benim hatam."

"Thorn." Noah uzanarak elimi tuttu ve avuç içi aşağı bakacak şekilde göğsüne dayadı. Kalbinin etimin altında sert ve güçlü bir şekilde attığını hissedebiliyordum. Bu bana huzur veriyordu. Konuşurken sesi kırıldı "Sana zaman tanıyordum. Sana alan açıyordum. Başka ne yapabilirim ki?" Biraz kişisel alanımı korumaya çalıştım ama karşımdaki adamla bu neredeyse imkânsızdı. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," diye mırıldandı, can havliyle elimi tutarak. "Söyle, ben de sana vereyim."

"Noah," diye hıçkırıklara boğuldum ama o çoktan konuşmaya başlamıştı ve sözleriyle kalbimi kırıyordu. "Lütfen yapma -"

"Beni hâlâ sevdiğini söyle Teagan," diye boğuldu. Kollarını etrafıma dolayarak bana sıkıca sarıldı - *çok sıkı*. "Beni hâlâ kocan olarak istediğini söyle. Çocuklarının babası olarak - çünkü sana daha çok çocuk vereceğim! Bu sözüme güvenebilirsin."

"Anlamıyorsun," diye hıçkırdım, o acıyı tekrar yaşama düşüncesi bile hayal edilemezdi.

"Ben mükemmel değilim," diye devam etti telaşlı, neredeyse ateşli bir ses tonuyla. "Ben bir suçluyum. Bir hükümlüyüm. Sen de oradaydın, ne yaptığımı biliyorsun."

bitti. Suçlu olduğum şey." Ürperdi. "Ama seni seviyorum. Seni çok seviyorum ve eve dönmeni beklerken içim parçalanıyor." Konuşurken gözlerinde yaşlar vardı. "Beni delirtiyorsun ve ben hâlâ sabahları uyandığımda o huysuz kıçının ayaklarının üşüdüğü için inlediğini duymak istiyorum. Seni o kadar çok özleyorum ki Teagan. Diş macunu tüpünün kapağını asla yerine koymamanı ya da işin bittiğinde küveti boşaltmamanı. Arkasını temizlemek isteyeceğim başka birini düşünemiyorum ve eve gelmeyeceğin düşüncesi beni çıldırtıyor."

"Bu çok fazla," diye hıçkırdım, elinden kurtulmaya çalıştım ama o çok güçlüydü ve ben sadece yarım yamalak çabalıyordum. Gerçekten istediğin şeyden uzaklaşmak zordu. "Bunu şu anda yapamam."

"Bu benim için de çok fazla ama ben varım Thorn. İçine *girdim* ve benim için çıkış yolu yok," diye kükredi Noah dudakları dudaklarıma çarpmadan birkaç saniye önce.

Öldüğünden beri ilk kez kızımдан başka bir şey için özlem duydum.

Dudakları dudaklarımı kapladığı an, göğsümdeki boşluğun büyük bir kısmı kendini toparladı ve nefes almamı biraz daha kolaylaştırdı. İşte tam o anda, şu anda her şeyden çok istediğim şeyin kocam olduğunu fark ettim.

Noah'ı istedim.

Noah

Ona bu şekilde dokunmamam, sert davranmamam gerektiğini biliyordum ama durabilecek durumda değildim ve Teagan da bana durmamı söylemiyordu.

Bu yanlıştı ama ellerimi ondan çekemiyordum. Onun içinde olmam gerekiyordu.

Ona dokunmak.

Ona sarılmak.

Onunla birlikte
olmak.

Ama sonra bir damla gözyaşının yanağından süzülüp benimkine düştüğünü hissettim ve tereddüt ettim.

Lanet olsun.

Onu öpmeyi bırakmak beni öldürüyordu ama yaptım. Bunu onun için yaptım. Çünkü henüz hazır değildi.

Öpüşmemizi keserek yüzünü ellerimle kavradım ve alnına son bir öpücük kondurmadan önce başparmaklarımla nemli yanaklarını sildim.

Teagan önümde durdu ve eliyle dudaklarına dokundu. "Neydi o?" diye fısıldadı.

"Bu sana her şeyin bitmediğini göstermek içindi," diye cevap verdim, bilerek ondan bir adım geri çekildim ve ona kendi kararını vermesi için gereken alanı tanıdım.

"O zaman neden durdun?" diye sordu, açıkça sinirlenmişti ve kalbim göğsümde yükseldi.

Belki de her şeye rağmen bana geri dönüyordu.

"Çünkü bana ihtiyacın vardı."

Yirmi Altıncı Bölüm

Teagan

Ertesi akşam South Peak Road'daki evin mutfağına girdiğimde ağzımdan çıkan sözler "Neden burada olduğumu bilmiyorum" oldu. Söyleyebileceğim en dürüst şey buydu. Burada olmak için hiçbir nedenim yoktu, sadece daha önce arabaya bindiğimde doğruca Noah'ya gitmiştim.

Dün ona onu sevdiğimi söyledim. Einín öldüğünden beri bunu ona ilk kez söylüyordum. Spor salonuna bunu söylemek için gitmemiştim ama kalbimin başka planları vardı. Onu orada görmek zor iyileşen yaralarımı deşmişti.

"Tamam," dedi Noah dikkatli bir ses tonuyla, benden uzak durarak, bir eliyle buzdolabının kapısını açık tutarken, diğer eliyle de açık bir kutu süt tutuyordu.

"Arabayla gezmeye çıktım," diye devam ettim kocamın yanından geçip süzgeçten bir bardak alırken, kelimelerim aceleyle çıkıyordu. "Ve kendimi burada buldum."

Noah'a bardağı uzatarak mutfağımızda gergin adımlarla dolaşmaya devam ettim. "Bunu yapmak istememiştim... Niyetim bu değildi..." Bir ara Nuh'un kendine bir bardak süt doldurmasını ve ardından kutuyu bana doğru kaldırmasını izledim. İçki teklifini reddederek başımı salladım ve saçmalamaya devam ettim. "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"O zaman bana bir şey söyleme," dedi Noah sakince. "Onun yerine benimle ye."

Tereddüt ettim. "Buraya yemek yemeye gelmedim."

"Sen de buraya konuşmaya gelmedin ama biz bunu yapıyoruz," diye karşılık verdi ve bana doğru bir tabak itti. "Öyleyse neden gelip benimle yemek yemiyorsun?"

Ne diyeceğimi bilemez bir halde, oturma odasına girip kanepeye uzanan Noah'nın peşinden gittim.

Utana sıkıla kanepede onun yanına oturdum ve tabağımı kucağıma yerleştirdim.

Konuşmadı ve ben de minnettar oldum.

Yemeğimizi sessizce yedik ve açlıktan ölmek üzere olduğumu fark ettiğimde şaşırdım. Sonunda tabağımı temizledim.

Yemekten sonra Noah dışarı çıktı ve bilmediğim bir nedenle kendimi onun peşinden giderken ve bir süre sonra da onunla birlikte yürürken buldum.

Ne kadar yürüdüğümüzden emin değildim.

Tek bildiğim, hayatımın sonuna kadar o patıkada yürüyebilir ve eve dönmek istemeyebilirdim.

Bana dokunmadı.

Beni zorlamadı ya da konuşmaya zorlamadı.

Yapmasını beklediğim hiçbir şeyi yapmadı.

Beni şaşırttı.

İlk hamleyi benim yapmama izin verdi.

Bana gelme ya da kalma seçeneği sundu. Ben kalmayı seçtim.

Her ne yapıyorsa, beni kendine çekiyordu. Davranışları tam da etrafımda olması gereken şeylerdi. Sessizliği iyileştiriciydi ve arkadaşlığı rahatlatıcıydı.

Einín'in ölümünden beri ilk kez yalnız hissetmiyordum.

Bana nasıl hissettiğimi sormadı.

Bana herkesin baktığı gibi bakmıyordu.

Kendimi tamamen ona çekilmiş buldum.

Neredeyse ilk tanıştığımızda ona çekildiğim gibi.

Yirmi Yedinci Bölüm

Noah

Beyaz Range Rover'ın ön tarafa yanaşmasını izledim ve içimde gergin bir his belirdi.

Bu Teagan'ın üst üste bana geldiği beşinci gündü. Kendi rızasıyla.

Her zamanki gibi, bunu büyütmedim. Mutfağa girdiğinde onu fark etmedim bile. Bu hoşuna gitmiş gibiydi.

Bunun yerine, her gün yaptığım şeyi yaptım ve sessizce hazırlaması için ona biraz yiyecek uzattım.

Hemen işe koyuldu, yanımda yemek yapıyor, tek kelime konuşmuyor, sadece garip bir uyum içinde benimle birlikte oluyordu.

Karımla konuşmak istemediğimden değildi.

Konuştum.

Ama bunu onun yöntemiyle yapmam gerekiyordu.

Aylarca ayrı kaldıktan sonra Teagan'a ulaşmanın bir yolunu bulmuştum.

Bu işe yarıyordu ve bunu mahvetmek istemiyordum.

Bu haftaki tüm fizyoterapi seanslarımı kaçırmıştım. Ayrı yaşadığım eşimin yeniden ortaya çıkmasıyla hepsini iptal etmiştim.

Onun için yapamayacağım hiçbir şey yoktu.

Eğer bana ihtiyacı varsa, onun için burada olacağımdan emindim.

"Film getirdim," diye açıkladı Teagan o gece yemekten sonra bulaşık yıkarken. Tabaklarımızı havluyla kuruluyor, konuşurken bana hiç bakmıyordu. "Birlikte bir tane izleriz diye düşündüm... bilirsin..." Yanakları kızardı. "Eğer istersen."

"Bana uyar," dedim huysuzca, içten içe sevinerek. "Ama kadın filmleri yok." Teagan kendi kendine gülümsedi. "Anlaştık."

Odadan çıkmadan önce havluyu tezgâhın üzerine bıraktı ve birkaç dakika sonra elinde bir DVD kutusuyla geri döndü.

"Ayarla," dedim ona. "İki dakika içinde döneceğim."

Salona döndüğümde, koltuğa oturmadan önce kanepede yatan eşimin üzerine büyük bir yorgan serdim.

Teagan şaşkın bir ifadeyle bana baktı ama tek kelime etmedi. Ben de söylemedim.

Yorganın altına yerleşerek uzaktan kumandadaki play tuşuna bastı ve ben de ışıkları kısıtım.

Saatler sonra, bir şeyin göğsüme sertçe bastırıldığını hissettiğimde uykuya daldığımı fark ettim.

İrkilerek gözlerimi sarı saçlara açtım.

Kucağımda kıvrılmış, derin bir uykudaydı. Gözyaşı yoktu.

Kabus yok.

Çığlık atmak yok.

Dinleniyordu. Derin bir uykudaydı çünkü yorganı üzerimize örttüğümde kıpırdamadı bile.

Ona dokunmak için can atıyordum. Kollarımı vücuduna dolamak, onu kendime bağlamak ve bir daha asla bırakmamak için.

Bu çok büyük bir olaydı.

Bana geri dönüyordu. Yavaş yavaş.

Derin bir nefes alarak alnına yumuşak bir öpücük kondurdum ve göz kapaklarımdan bir kez daha kapanmasına izin verdim.

Bu gece yıllardır uyumadığım kadar iyi uyuyacağımı biliyordum.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Teagan

Son sekiz yıldır hayatım duygusal bir iniş çıkıştan ibaretti. On yedi yaşımdan beri kocamla birlikteydim. O benim kalbimi kırmıştı, ben de onunkini. İnişlerimiz ve çıkışlarımız oldu, çoğunlukla inişler, ama hala ona gençken olduğum kadar umutsuzca ve pervasızca aşkıttım.

Beni tamamladı ve beni kırdı. Beni delirtti ve iyileştirdi.

Duygularımı tam olarak açıklayamıyordum çünkü bana yabancıydılar.

Doğam gereği her zaman bencil bir insan olmuştum ve Noah ile de durum farklı değildi.

Tüm ilgisini istiyordum.

Tüm zamanını.

Onun hepsini

istiyordum. Daha azı

olmazdı.

Evlendiğimizde birbirimizi iyi tanı mıyorduk. Şimdi de birbirimizi iyi tanı mıyorduk. Savunmak için mücadele ettiğim bir ilişkiydi. Hisler, duygular ve ham içgüdülerle yürütölen bir ilişki. Beni tanımasa da, yine de *tanıyordu*.

Artık ben de bir şeyler biliyordum.

Eve, kocamın yanına dönmek istedim.

Noah, olmasını istediğimi bilmediğim zamanlarda yanımda olmuştu.

Doğru zamanda neye ihtiyacım olduğunu bilmenin özel bir yolunu bulmuştu. Beni şimdiki zamana geri getirdi. Yaşama.

Ben de burada olmak, onunla şu anı yaşamak istiyordum. Birbirimize geri dönmenin yolunu bulmuştuk.

Kolay olmamıştı ama başarmıştık.

Ondan bir daha asla o kadar uzak olmak istemedim.

Hatta geçen hafta kendimi onunla tartışmak isterken buldum. Aylardır aklıma gelen ilk cinayet fikriydi.

Dün beni güldürdü. Uzun zamandır gülmemiştim.

Sanki acıyla var olmanın bir yolunu bulmuş gibi ydim. Bunu katlanılabilir hale getirdi.

Bir süreliğine gitmesini sağladı.

Bana farklı bir düzeyde ulaşyordu. Onun varlığıydı. Dokunuşuyla. Nezaketinde ve sevgi dolu yollarında.

Bana hiçbir şey vermeden ihtiyacım olan her şeyi veriyordu.

Tek bildiğim, onun yanındayken her şeyin bir süreliğine daha iyi hissettirdiğiydi. Onunlayken anı yaşayabiliyordum ve çok fazla düşünmek zorunda kalmıyordum... çok fazla acı hissetmiyordum.

Bana güç ve koşulsuz sevgi verdi ve ben de bu duyguya değer verdim.

Uyandığımda ölmek istemeyeceğim günü özlemle bekliyordum. Noah ile birlikte olmak bana o günün geleceğim için bir olasılık olduğunu hissettirdi.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Noah

Teagan kısmen geri taşınmıştı.

Diş fırçası bir kez daha banyoda benimkinin yanında duruyordu ve giysileri, tanıdığım ve sevdiğim Teagan dağınıklığı içinde yatak odamızın zeminini kaplamak için geri dönmüştü.

Hâlâ etrafta çok dolaşıyordu. Hâlâ sessizdi. Ama bana geri dönüyordu.

Bana dokundu, yanımdan geçti, yanıma oturdu, etrafımda dolaştı.

Benim onun varlığına ihtiyaç duyduğum kadar o da benim varlığımın güvencesine ihtiyaç duyuyor gibiydi.

Oturup evliliğimizin geleceği hakkında konuşmamız gereken zamana yaklaştığımızı biliyordum ama bunu yapmak istemiyordum.

Onu bu küçük baloncuğa sarıp sonsuza kadar yarı mutlu tutabilseydim, o zaman yapardım.

Ama bu şekilde devam edemezdi.

Bunu ikimiz de biliyorduk.

Randevuları için onunla hastaneye gittim.

Gelmemi o istemedi, ben de ondan izin almadım.

Bu garip ittifakı kurmuştuk. İlk kez birbirimizle güçlü bir senkronizasyon içindeydik.

Geçen hafta benimle kavga bile etti. Yüzüme bok attı ve her şeyi bana geri çevirdi. O an içimde öfkeden kudurmuş bir parça vardı ama bu parça karımın içinde bir kıvılcım görmenin verdiği sevinçle bastırıldı.

Bir zamanlar sahip olduğu kavgadan bir parça.

Geçen hafta ona kıçını hazırlamasını çünkü Cuma günü onu güzel bir yere götüreceğimi söyledim. Karımı hayata döndürmeye kararlıyım.

Cuma günü geldiğinde o kadar gergindim ki, gülünçtü.

Gömleğimi dört kez değiştirdim, bu dünyada bulunduğum yirmi altı yıl boyunca yaptığımı hatırlamadığım bir şeydi.

Bunu bana o
yaptı. Thorn.

Kırmızı ekoseli, düğmeli bir gömlek ve kot pantolonda karar kıldım, kolları dirseklerime kadar kıvırdım, her lanet gömleği giydiğimde hissettiğim hapsolmuşluk hissinden nefret ediyordum.

Üstteki iki düğmeyi açık bırakarak başıma bir beyzbol şapkası geçirdim ve ilk resmi randevumuz için eşimi almak üzere yola çıktım.

Teagan

Geçen hafta sonu Noah Cuma akşamı hazır olmamı çünkü beni bir randevuya götüreceğini söyledi. Bana bir seçenek sunmadı; sadece sekizde hazır olmamı söyledi ve garip bir şekilde bu fikir hoşuma gitti. Onun kontrolü ele alması hoşuma gitmişti.

Cuma günü saat sekiz olduğunda kıyafetlerimi defalarca değiştirmiştım. Şu anda beşincisini giyiyordum ve amcamın garaj yoluna giren farlar olmasaydı, aceleyle yukarı çıkıp tekrar değiştireceğimden oldukça emindim.

Aynada saçlarımı düzelttim, tenime baktım ve rujumu yeniden sürdüm.

Amcamın kapı zilinin sesi midemdeki kelebeklerin beni hasta etme çabalarını dörde katlamalarına neden oldu. Ruj tüpünü çantama tıktırarak koridora fırladım ve kapıyı içeri doğru salladım.

Kırmızı ekose gömleği ve açık mavi kot pantolonuyla verandada duran Noah'yı gördüğümde nefesim boğazımda düğümlendi. Elinde bir demet çiçekle orada dururken inanılmaz derecede genç ve savunmasız görünüyordu. "Favorilerini bilmiyorum," diye omuz silkerek itiraf etti. bukete kollarıma bıraktı. "Ben de gül aldım." Tekrar omuz silkti ve bu kez boğazını temizledi. "Güllerle yanlış yapamayacağımı düşündüm."

"Çok güzeller. Teşekkür ederim," diye ağzımdan kaçırdım ve içeri gelmesini işaret ettim. "Şunları suya koyayım, sonra hazır olurum."

Mutfağa ulaştığımda çiçekleri tezgâhın üzerine bıraktım ve derin bir nefes alarak sakinleştim, ardından hazırladığım iki bavulu mutfak masasının üzerine koydum.

İki elimde birer tane ile koridora geri döndüm.

Noah elimdekini görür görmez yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Bu düşündüğüm anlama mı geliyor?" diye sordu, tonu sertti.

Başımı sallayarak çantaları ona uzattım. "Eve gelmek istiyorum."

Noah

Teagan'ın tabağındaki yemek parçalarını çatalıyla karıştırmasını izlerken, "Çok sessizsin," dedim. Ona Chez Kreme'de bir akşam yemeğinden daha fazlasını borçluydum, bu kesindi. Tek umudum dışarı çıkma fikrimin eve gelme fikrini değiştirmesine neden olmamasıydı.

"Sadece yorgunum," diye yanıtladı küçük bir gülümsemeyle. Şarap kadehine uzandı ve sonra elini hızla geri çekerek onun yerine bir bardak su aldı.

"Şarap kötü mü?" Bira şişemi kaptım ve geri içtim. "Sana başka bir şey sipariş edebilirim."

"Olamaz." Yanakları alev alev yanıyordu. "Ben sadece..." Titrek bir nefes verdi ve "Özür dilerim. Alkolü reddetmeye alışkınım."

Ve bir anda üzerimize kara bulutlar çöktü.

Einín.

"Thorn, seni çok seviyorum." Kelimelerle aram pek iyi değildi, duygularımı ve hislerimi ifade edemiyordum ama denedim. Teagan için, benden istediği şey olmaya çalıştım. Bunu onun için yapmak için kıcıımı yırttım. Daha azını hak etmiyordu. Bir zamanlar taptığım kızdı, şimdi hayatımı paylaşmaya yemin ettiğim kadındı, geri dönülmez bir bağı paylaştığım partnerimdi. İkimizin de sırtında taşıdığı zincirin acı dolu bir halkasıydı. Ama bunu birlikte taşıdık. "Seni tekrar mutlu edeceğim," dedim ona. "Denerken ölmem gerekse bile."

"Zaten biliyorsun," diye fısıldadı. Masanın öbür ucuna uzanarak küçük elini benimkinin üzerine koydu ve sıktı. "Seninle olmak beni güvende hissettiriyor."

"Güzel." Derin derin yutkundum, adem elmamın titrediğini hissettim. "Çünkü öylesin." Elimi avuç içime doğru çevirerek parmaklarımı onunkilerle birleştirdim ve gülümsedim. "Her zaman seninle ilgilenmek için burada olacağım."

"Neden hayatta olduğumu biliyorum," dedi beni şaşkına çevirerek. "Senin sayende. Çünkü ruhumun derinlerinde bir yerde, vazgeçmeyi reddeden bir parça vardı. Yaşadığımız her anı, hayatıma girdiğin andan senin hayatından çıktığım ana kadar hafızamın topladığı yüzünün her görüntüsünü tutan aynı parça."

Teagan iç çekerek, "Hâlâ nefes alıyor olmamın sebebi sensin. Vazgeçmememin sebebi sensin. Tek sebep sensin. Benim tek her şeyim..."

Bir bebeğin ağlama sesi küçük baloncuğumuzu kırdı ve Teagan'ın tamamen susmasına neden oldu.

İçimden inleyerek restoranın etrafına hızlıca bir göz attım ve bizden üç masa ötede bebeğini emziren bir kadın olduğunu gördüm.

Karımın o kadının hemşireliğini izlemesini ve gözlerini dolduran gözyaşlarını izledim ve kalbim kırıldı.

"Sen..." Teagan bana bakarak fısıldadı. "Sen de hissediyorsun, değil mi?"

"Öyleyim," diye cevap verdim, dökülmemiş duygularla dolu bir ses tonuyla. İlk kez acımı kabul etmişti. Duygularımı. "Ben... kırıldım."

"Özür dilerim," diye fısıldadı, bakışlarını tabağına indirerek. "O yoldan geçtiğim için." Gözyaşlarını geri kırttı. "Kızınızı güvende tutamadığım için."

İşte tam o anda soğukkanlı yüzümün duvarları etrafımda yıkılmaya başladı. "Sana yardım etmek istiyorum," dedim ona. "Sana nasıl yardım edeceğimi söyle."

"Doldur beni," diye hıçkırdı. "Sarıl bana, sev beni ve asla bırakma."

"Seni zorlamaktan korkuyorum," diye itiraf ettim. "Seni tekrar kaybetmekten çok korkuyorum." "Bunun olmasına izin vermeyeceğim," diye fısıldadı. "Sana senden daha çok ihtiyacım var. asla bilemezsin."

"Hadi o zaman," dedim. Sandalyemi geriye ittim, karımın eline uzanmadan önce peçetemi ve birkaç elliliğimi masaya attım. "Seni eve götürüyorum."

Teagan

"Yanımdayım." Restoranın karanlık otoparkında ona sarıldığımda Noah beni teselli etti. Sesi sert ve duygu doluydu. "Ben buradayım, Thorn." Elleri saçlarımdaydı, beni kendine çekiyordu ve aylardır hissetmediğim kadar güvende hissetmemi sağlıyordu. "Ben buradayım."

Restoranda o kadını görmek beni gerçekten kendime getirmişti. Onun hemşireliğini izlerken vücudum özlemle ağrıyordu.

Bir günlüğüne bile olsa onunla yer değiştirmek için her şeyimi verirdim.

"Çok zor, Noah," diye itiraf ettim, gömleğini sıkıca kavradım, her Gücümün onda birini onun varlığından alıyorum. "Gittiğim her yerde bir şey ya da biri bana onu hatırlatıyor."

"Benim için de aynı şey geçerli," diye itiraf etti, bana sarılırken sesi titriyordu.

Üzerimizdeki ağaçlar gürültüyle sallanıyordu. Soğuk dağ havası yüzümü kesiyor, her şeyi daha gerçek hissettiriyordu.

"Seni seviyorum," diye hıçkırdım, yıkıldım, içimdekileri döktüm. Yanağımı göğsüne bastırarak göğsünde atan kalbini dinledim. "Sana çok aşığım." Bu kesinlikle dengesiz ve tüm kalbimle sağlıksızdı. Ama seviyordum. Onu ne yapacağımı bilemediğim kadar çok seviyordum. Onca yıl. Tüm acılar. Tüm kavgalar. Tüm gözyaşları. Bunları Noah ile yaşamıştım. O benimle evlendi. Benimle ilgilendi. Bunun için onu asla unutmazdım.

Kızımızın kaybından dolayı ikimizin de taşıdığı sorumluluk yükü neredeyse dayanılmaz bir ağırlıktı, ancak bunu birlikte taşıdık.

Yükü paylaştık.

Birlikte çalıştık.

Biz birdik.

Kocamın kucağında dururken, içimde çok uzun zamandır olmayan bir duygu, tutku filizlendi.

Belindeki tutuşumu sıkılaştırdım, onu kavradım, bedenime çektim, içinde kaybolmak istedim. Onu bu gezegendeki herkesten daha çok seviyordum ve o anda bunu yapabileceğimizi düşündüm.

Bunu atlatabiliriz.

Bunu birlikte

yapabiliriz.

Bunu tek başıma yapamayacağıma emindim ama Noah ile belki bir şansım olabilirdi.

Bir mücadele şansı

Noah

Ağrın var mı?" O gece yatağa girdiğimizde fısıldadım.

Ameliyatından bu yana karımın içine ilk kez giriyordum ve onu incitmekten korkuyordum. Onunla sevişmek harika hissettiriyordu ama endişeliydim. Bu kadın dünyada sahip olduğum tek şeydi. Onu kırmak bir seçenek değildi.

"Hayır," diye nefes aldı, bacaklarını belime dolayarak beni daha derine çekti. "İyi hissettiriyor..." diye haykırdı usulca ve kolunu bana doğru iterek parmaklarıyla saçlarımın arkasını yakaladı. "Eve dönmek gibi bir his."

Bunu gerçekten söylememeliydi.

Sözleri beni harekete geçirdi ve içine bir genç kız gibi boşalmaya başladım.

Neyse ki benim orgazmım onunkini de beraberinde getirdi ve etrafımda sarsıldı. "Sakın geri çekilme," diye fısıldadı çılgınca. "Üzerimde kal," diye ekledi,

Beni üzerine çekti. "İçimde kal."

"Ama ya ben..."

"Lütfen, Noah," diye yalvardı. "Burada benimle kalmana ihtiyacım var."

Yavaşça başımı sallayarak başımı boynuna gömdüm ve hızla **a t a n** nabzına bir öpücük kondurdum.

Bu uzun bir gece olacaktı.

Otuzuncu Bölüm

Umut

Teagan: *Onun için çok endişeleniyorum. Çok inatçı.*

Umut: *Endişelenme. Dövüşe hazır ve her şey başarısız olursa, gerçekten sert bir kafası var.*

Teagan: *Hiç komik değil Hope. Onun için çok endişeleniyorum.*

Umut: *Nefes almalısın. Derin nefes al - ve belki bir valium. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum.*

Teagan: *Tutamayacağın sözler verme.*

Ben yapmadım. Noah iyi olacak. Cole'u krema yapacak.

Teagan: *Umarım öyledir.*

Bu gece dövüş gecesi idi ve ben gergindim. İnanılmaz derecede gergindim.

Tabii ki Teagan'a attığım her mesajda dişlerimin arasından yalan söyledim, kırılgan arkadaşımı salak kocasının iyi olacağına ikna etmeye çalıştım, oysa gerçekte bilmiyordum.

Son altı ayda olanlardan önce Noah'ın Cole'la dövüşmesinden bahsediyor olsaydık, o zaman bunun hiç akıllıca olmadığını söyledim. Noah açık ara kazanırdı.

Ama artık her şey farklıydı. O farklıydı. Zayıftı. Daha savunmasız.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama amcam için endişeleniyordum. Tek umudum dövüşün çabucak bitmesi ve aklını başına toplayıp hâlâ işleyen bir beyni varken dövüş dünyasından defolup gitmesiydi.

Noah'nın intihar görevi bir yana, onunla gerçekten gurur duyuyordum. Son birkaç aydır gösterdiği zarafet ve incelik takdire şayandı ve hiç kimse, Max Jones bile, onun karısına duyduğu sevgiden şüphe edemezdi.

Tekrar bir araya gelmişlerdi.

Teagan evdeydi.

Bu sefer temelli.

O ve Noah artık şeytanlarıyla birlikte savaşıyorlardı ve sonunda birlikte ayrı olduklarından daha güçlü olduklarını anlamışlardı.

Başaracaklarını umuyordum.

Kolay olmadı.

Çocuklarının ölümünden sağ çıkmak onları neredeyse yıkmıştı. Bu onları yıkmadıysa hiçbir şeyin yıkamayacağını hissediyordum.

Noah ve Teagan, ailemizin geri kalanıyla birlikte bir saat kadar önce Denver'a gitmek üzere yola çıkmış, beni de editörümün teslim tarihine yetiştirmek üzere geride bırakmışlardı.

En azından ben onlara öyle söyledim.

Gerçek şu ki, son teslim tarihi diye bir şey yoktu - aslında vardı ama ben bunu dert etmiyordum.

Son üç gündür tüm dikkatimi Jordan'a vermiştim. Bu gece buraya geliyordu.

Sonunda pes ettim ve onunla buluşmayı kabul ettim.

Çalan kapı ziline sesiyle irkildim ve yerimden sıçradım. Kolumdaki saate bir göz attığımda, saatin sadece altı buçuk olduğunu fark edince kaşlarımı çattım. Erken gelmişti. Saat yediye kadar burada olmaması gerekiyordu. Hemen kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

Jordan'ın o kapının diğer tarafında duruyor olması, hızla atan nabzımı rahatlatmak için hiçbir şey yapmadı.

Daha da kötüleştirdi.

Çok daha kötüsü.

"Bekle," diye seslendim koridordan aşağıya ve banyoya koşmadan önce.

Aynadaki yansıma bakarken kendime "Sakin ol," dedim. "Silahlarını soğut, Carter."

Bu romantik bir ziyaret değildi - aslında tam tersi.

Boşanma davamız hakkında konuşmak için buradaydı - haftalar süren tekliflerden sonra nihayet pes edip onunla buluşmayı kabul ettiğimde ona söylediğim buydu. Akıl sağlığım için bu şekilde düşünmek zorundaydım. O adam söz konusu olduğunda umutlanma riskini göze alamazdım.

Görünüşe göre Jordan Cork'tan ayrılırken evrakları doldurmamış. Nedenini bilmiyordum ama öğrenmek üzereymişim gibi bir his vardı içimde. Son birkaç aydır onunla birkaç kelimeden fazla konuşmamıştım, kalbimi ve ruhumu beni gerçekten önemseyen iki insana yardım etmeye vermeyi seçmiştim. Kocam gibi bir şarlatana değil. Annabelle'i Derek'in dairesinde bulduğum günden beri ne telefonlarına cevap vermiş ne de mesajlarına yanıt vermiştim. İsteddiği kadar yalan söyleyebilirdi.

Gerçek şu ki, artık ona güvenmiyordum ve eğer güveniniz yoksa, hiçbir şeyiniz de yoktu.

Titreyen ellerimle buklelerimi düzelttim, yanaklarımı hızlıca sıktım ve kendimi destekledim. Bu toplantının nasıl geçeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sonsuza kadar bundan kaçamayacağımı biliyordum.

Koridorda yürüdüm ve ön kapıyı açmadan önce birkaç derin sakinleştirici nefes aldım.

Dünyada geçirdiğim yirmi altı yıl boyunca onu her gördüğümde olduğu gibi, gözlerim yüzüne iliştiği anda kalbim göğsümde takla attı.

"Umut," diye onayladı. Ellerini solmuş mavi kot pantolonunun ön ceplerine sokmuş, neredeyse gergin bir şekilde bana bakıyordu. Üzerindeki koyu renk paltonun fermuarı yarıya kadar açıktı ve altındaki bembeyaz gömleği ortaya çıkıyordu.

"Jordan," demek için kendimi zorladım. Lanet olsun, yeşil gözleri beni her zaman olduğu gibi yakıyordu. Neden geleceğimi görmeden bu adamın gözlerinin içine bakamıyordum? Ona bakabilseydim ve her seferinde dağılmasaydım her şey çok daha kolay olurdu.

Jordan Porter'a uzun bir boy ve insanların elde etmek için servet ödediği tüm yıl süren bronzluk bahşedilmişti. Bir yüzücü gibi yapılıydı. Geniş omuzlar. Dar kalçalar. Siyah, kıvrırcık saçlarının her ikisi de sıkı tıraş edilmişti.

yanlarda, tepede biraz fazlalık bırakarak, bugünlerde erkeklerin saçlarını taktığı o gerçekten seksi şekilde hafifçe öne doğru salınarak

Beni öpmesini istedim. Bunca zaman sonra. Gördün mü? Bende çok *yanlış* bir şeyler olduğunu biliyordum. Onu hâlâ istememeliydim ama istiyordum. Kötü bir şekilde.

Kendimi kenara çekilmeye zorlayarak Jordan'a içeri girmesini işaret ettim ve içeri girdiğinde ona dokunmamak için yumruklarımı iki yanımda sıkmak zorunda kaldım. *İyi görünüyordu, diye* düşündüm istemeye istemeye kendi kendime. Çok iyi...

"Benimle buluşmayı kabul ettiğin için teşekkürler," dedi ceketini çıkarıp saçlarına düşen yağmur damlalarını silkelerken. "Tanrım, ne zamandır bu eve girmemiştin..." Bana dönmeden önce etrafımıza bakındı. "Ne - yirmi yıl olmalı?"

"On tane dene," diye karşılık verdim ve kapıyı arkasından kapattım. "Mezuniyet balomdan sonra gizlice buraya gelmiştik, hatırladın mı?" Yanaklarım yanarken onun yanından geçip oturma odasına girdim.

"Ah evet," dediğini duydum arkamdan. "O geceyi unutmuşum." "Ben unutmadım," diye öfkeyle karşılık verdim. Kendimi öfkelenmekten alıkoyamıyordum.

Aramızda olan onca şeyden sonra olmazdı. "Yani." Şömineye en yakın koltuğa doğru yürüyüp oturdum ve yüzümü ona döndüm. "Ne konuşmak istiyordun?"

Teagan

Bu kötüydü.

Noah'nın kafese girmesini izlerken bir şeylerin yanlış gittiğini hissettim. Kalabalık çılgılık atıyor ve onun adını haykırıyordu.

Tek yapmak istediğim ağlamaktı.

O benim kocamdı - elimde kalan tek şey. Onu kaybetmeyi göze alamazdım.

Noah'nın hayranlarını selamlayışını izlerken birden aklıma beni Cork'ta bulduğu gecenin üzerinden tam bir yıl geçtiği geldi.

Hayatımı işgal edip kalbimi yeniden ele geçirmesinin üzerinden bir yıl geçti.

Çok şey olmuştu.

Reese'in bu kafesin diğer tarafında oturduğunu bilmek artık beni rahatsız etmiyordu. Her şey olmadan önce, o aptal kadını takıntı haline getirmiştım. Artık takmıyorum. O benim için bir hiçti. Uzak bir anıdan başka bir şey değildi.

Önemli bir şey yok.

Hayatta önemli olan tek şeyin onsuz yaşayamayacağın şeyler olduğunu öğrenmeye başlamıştım. Öfke ve kıskançlık olmadan da kolayca yaşayabilirdim. Ama onsuz yaşayamayacağımı fark ettiğim tek şey, metal kafese kapatılmış, zaten sahip olduğu ama asla kabul etmediği bir özgürlük için savaşıyordu.

Noah kafesin ortasında durdu, gözleri üzerimdeydi, beni yakıyordu. Duygu ve sıcaklık doluydu. Bana sertçe baktı ve ben de ona baktım, onu ne kadar çok sevdiğimi bilmesini istedim. Şu anda onunla ne kadar gurur duyduğumu bilmesini istiyordum.

Eldivenle kaplı eli göğsüne, dövmesine gitti ve bayıldığımı hissettim. Ne demek istediğini anlamıştım. Bunu kızımız için yapıyordu. Benim için yapıyordu.

Titreyen elimi kaldırarak kalbimin üzerine koydum ve *seni seviyorum* sözcüklerini mırıldandım.

Cevap vermedi.

Gözleri yüzümde ve eli kalbinin üzerinde, tamamen hareketsiz kaldı.

Sonra hakem zili çaldı ve o an yok oldu, bozuldu, taraftarların uğultuları ve çığlıklarıyla buharlaştı.

Her iki adamın da birbirlerinin etrafında aslanlar gibi dönmesini izledim, kimin ilk hamleyi yapacak kadar pervasız olacağını görmek için bekliyordum.

Cole'un kocamın vücuduna indirdiği yumrukların her birini hissettim ve her geri döndüğünde onun adına tezahürat yaptım.

Acımasız bir dövüştü. Kan banyosu. Ve dökülen kanın çoğu Noah'dan geliyordu.

"Bu tamamen yanlış," diye fısıldadım yanımda oturan Logan'a. "Buna hazır değil." Kazanamazdı. Vurulmuştu. Zayıflığı tüm dünyaya ifşa olmuştu ve şimdi rakibi o lanet omzundan sonuna kadar faydalanıyordu.

"Biliyorum," diye cevap verdi Logan, dizimi okşarken endişeli bir ses tonuyla. "Cole zayıf bir orospu çocuğu. Noah'yı temiz dövemiyor, o yüzden kirli dövüşüyor."

Kendimi destekledim ve kafese baktım.

Anında kusacak gibi hissettim. Cole, Noah'yı yere yatırmıştı ve parmaklarını Noah'nın omzuna acımasızca saplıyordu. Bunu her raunt boyunca yapıyor, kocamı zayıflatıyor ve dizlerinin üzerine çökmesini sağlıyordu. Teknik olarak Cole yasadışı bir şey yapmıyordu, bu yüzden hakem devam etmesine izin verdi, ama ahlaki olarak ruhsuzdu.

Logan'a dönerek, "At şunu," diye ağzımdan kaçırdım. "Dövüşü bırak Logan." "Yapamam," diye cevap verdi bacaklarını işaret ederek.

Oooohh ve *ahhhhh* sesleri kulaklarımı doldurdu, ardından yoğun yuhalamalar başladı. Kalabalık bile dövüşün kirli olduğunu biliyordu.

Bunu durdurmam lazım.

Ayağa fırlayarak kalabalığın arasından geçtim ve seyircileri kafesten ayıran barikata doğru koştum.

"Çok yaklaşmayın Bayan Messina," dedi güvenlik görevlilerinden biri, barikata ulaştığımda yolumu keserek.

"Geri çekil," diye onu uyardım ve Colton'ın beni parmaklıkların üzerinden kaldırırken uzattığı kollarını tuttum.

"Dövüşü bırak Colt," diye bağırdım.

"Yapamam," diye karşılık verdi, açıkça yıkılmıştı. "Noah beni öldürür."

"Hayır!" Kükredim, "Orada öldürülecek. At şu lanet kavgayı, Colton!"

Colton kıpırdamayınca, meseleyi kendi ellerime aldım ve havluyu omuzlarından aldım.

"Dur!" diye bağırdım. Kafesin içine girerek kocama doğru koştum ve havluyu hakemin ayaklarının dibine fırlattım. "Dövüşü durdurun. Lütfen!"

Cole onu tutmayı bıraktığında "Noah," diye haykırdım. "Tuttum seni," diye bağırdım ve kollarımı onun hırpalanmış bedenine doladım. Sonra dizlerinin üzerine çöktü, başı öne eğikti, koca bedeni titriyordu.

Bedenimi saran dehşet duygusuna yenik düşerek önünde dizlerimin üzerine çöktüm. "Noah," diye tekrarlardım, kanlı yüzünü titreyen ellerimle kavradım. "Beni duyabiliyor musun?" Sesim kesildi. "Cevap ver bana."

"Thorn?" Yüzüme konsantre olmaya çalışan Noah'nın gözleri odaklanamamış, donuklaşmıştı. "Teag...an?"

"Buradayım," diye hıçkırdım, terden sırılsıklam olmuş saçlarını yumruğumla kavradım. "Buradayım, Noah."

O kadar kötü dövülmüştü ki sol gözü şişlikten neredeyse tamamen kapanmıştı.

Kan kafasına bulaşmış, alnından aşağı damlıyordu.

Gözlerindeki kanı silerken, "Artık yok," dedim, sesim perişandı. "Bu barbarlık."

Noah itiraz etmek için ağzını açtı ama ağzından bir şey çıkmadı. "I..."

Gözleri yuvalarından fırladı ve beni dayanılmaz bir ağırlığın altında kıstırdı.

Noah üzerimde kıvranmaya başladığında "Doktor çağırın!" diye bağırdım. "Biri lanet olası bir doktor çağırsın."

Bölüm Otuz Bir

Umut

En son ne zaman babamı istediğimi hatırlamıyordum.

Yıllar geçmiş olmalıydı ama burada, kalbimi defalarca kırmış olan adamın karşısında otururken babamı gerçekten istiyordum. Onun güçlü kollarının etrafımda olmasına ihtiyacım vardı. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesine. Benim için her şeyi yoluna koyacağına söz vermesini. Ama elimde sadece acımın kaynağı vardı.

Jordan Porter'ı anlayamıyordum. Neden buraya gelmişti ya da neden çoktan gitmemiştir. Hiç mantıklı gelmiyordu. Yıllar önce hayatımdan çok hızlı bir şekilde çıkıp *gitmişti* ve şimdi de *gitmiyordu*.

"Önemli bir şey konuşacak mıyız?" Jordan herhalde onuncu kez geçmişten bahsetmeye çalıştığında sordum. "Çünkü geçmişimiz benim için zor bir sınır, Jordan."

Jordan, "Beni sevmekte utanılacak bir şey yok Hope," diye fısıldadı ve ben tereddüt ettim.

Hayır, yapmadı.

"Seni sevmekten utanmıyor musun?" Başımı tiksintiyle salladım. "Benimle evlendin ve sonra beni *terk ettin*!"

Elini saçlarında gezdirdi ve derin bir iç çekti. "Bunu bilerek yapmadım."

"Ama yine de yaptın. Bilerek ya da bilmeyerek. Yine de benim dünyamı yıktın. Kendini yok ettin ve beni de kendinle birlikte aşağı çektin," diye tısladım. "Bence bu oldukça utanç verici."

Bana gönderdiği karışık sinyaller kalbime hiç iyi gelmiyordu. Benden ne istediğini anlamaya çalışırken bir yığın halindeydim.

Çok gençtik. Ona çok aşık olmuştum. Duygularım değişmemişti. İçim parçalanmıştı çünkü sadece Jordan Porter'ı sevmeye programlanmış gibiydim. Ama ne yapmam gerektiğini biliyordum. Onu uzaklaştırmam gerekiyordu. Akıl sağlığım için, kalbimin etrafına sardığı zincirlerden kurtulmalıyım.

O kadar uzun yıllar ortalıkta yoktu ki nasıl başa çıkacağımı öğrenmiştim. Onsuz bir hayata nasıl uyum sağlayacağımı, ama şimdi geri dönmüştü. Ne halt ediyordum ben?

bu duygularla ne yapmam
gerekiyordu? Onu unutmuş gibi
değildim.

"Sen hep benimleydin!" Jordan kükredi, sonunda o sinir bozucu soğukkanlı tavrından kurtulurken göğsü kabarıyordu. Ayağa kalkarak oturma odasının penceresine doğru yürüdü ve dışarı baktı. "Bedenen seninle birlikte olmamam, dünyanın en önemli unsuru olmayı bıraktığın anlamına gelmez."

"Bu çok kötü oldu," diye bağırdım. Ayağa kalkarak öfkeyle sehpayı tekmeledim. "Çünkü senin kâğıtlarını imzaladım. Yeterince acı çektim ve yoruldum, Jordan." Gözlerinin içine bakarak, "O yüzden bana bir iyilik yap ve benden uzaklaş çünkü seninle bir kez daha tartışmak istemiyorum. Hep kaybediyorum ve bu çok zor."

"Gidiyorum Hope," diye cevap verdi, gözleri yüzüme kilitlenmişti. "Başka seçeneğim yok. Bugün gitmem gerekiyor."

"Bu sözleri söylediğini duyduğuma neden şaşırmadım?" Ciğerlerimdeki havanın çekilip alındığını hissederek sıkılarak konuştum. Gözlerimi hızla kırıştıtarak geriye doğru birkaç adım attım. "Bundan hoşlanıyor musun?" Kendimi işaret ettim. "Beni incitmekten hoşlanıyor musun?"

Tanımlanamaz duygularla dolup taşarak ona doğru yürüdüm ve her seferinde olduğu gibi benden kaçmadı. "Neden buraya geri döndün, Jordan?" diye sordum. Parmaklarımı gömleğinin önünde kıvrarak ona vurma isteğine karşı koydum, bunun yerine sert bir çığlık attım "Yani, tekrar gideceksen neden geri gelme zahmetine giriyorsun, ha?"

"Geri döndüm çünkü geride bir şey bıraktığımı fark ettim," dedi bana, sesi sert ve kalındı.

Bana yaklaştı ve ben ürperdim.

Ellerini yavaşça belime koydu ve kaşlarını benimkilerin üzerine indirdi. "Çok uzun zamandır aradığım bir şey."

"Ne?"

"Sen." Elleri bileklerimde dolaştı. "Umut arıyordum."

"Hayır!" Başımı salladım, acımasız sözlerini ve işkence dolu vaatlerini reddettim. "Bunu kastetmiyorsun."

"İstiyorum," diye mırıldandı, aramıza koyduğum boşluğa sahip çıkarak. "O kadar içten söylüyorum ki bunu vücuduma kazımak istiyorum."

"Yapamazsın." Gözlerim yaşlarla doldu. "Yapamazsın." Etrafıma amaçsızca baktım ve omuzlarımı silktim. "Beni terk ettin."

"Ve uyanık olduğum her anı bundan pişmanlık duyarak geçirdim," diye boğuk bir sesle konuştu. Uzandı ve elleriyle yzümü kavradı. Hemen gözlerimi kapattım, bunu engellemek için çaresizce ırpınıyordum.

"Bana bak." Reddettiğimde beni nazıkçe sarstı. "Umut, bana bak."

Yavaşça gözlerimi açtım ve onunkilere baktım.

"ok üzđünüm," diye fısıldadı. "Sana yalan söylediğim ve seni terk ettiğim için." Titrek bir nefes verdi. "Sana yemin ederim, yaptığım her şey senin içindi." Elleri saçlarını düğümlemek için hareket etti. "Seni hak etmediğimi biliyorum ama bu sana aşık olduğum gerçeğini değiştirmiyor. Seni istiyorum Hope ve bir daha çekip gidemeyecek kadar güçsüzüm. Bu yzden sana imkânsızı soracağım." Alnını benimkine bastırdı. "Benimle gel, Hope Carter."

"Bunu öylece söyleyemezsin ve bunu kabul etmemi bekleyemezsin Jordan," diye hıçkırarak ağladım. "Öylece hayatıma girip seninle gelmemi isteyemezsin! Daha önce senin için her şeyi riske attım ve bak beni nereye getirdi."

"Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum," diye karşı çıktı kısık sesle. "Seni incittiğimi ve her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Ama sana karşı dürüst olmam gerek Hope -" Sesi kesildi ve devam etmesi bir an aldı. "Eğer bunu şimdi yapmazsam, asla yapamayacağım ve hayatımdaki en önemli kişi olmadığına inanarak seni tekrar terk edemem. Çünkü öylesin. Her zaman öyleydin ve her zaman öyle olacaksın."

"O zaman tüm bunları bana neden yaptın?" Hıkıra hıçkıra ağladım. Ellerim kendiliğinden uzandı ve yzünü kavradı. "Beni neden kırdın?"

"Aıklamam gereken çok şey var," diye fısıldadı. "Bunu biliyorum."

"Eğer seninle gelirim," dedim titrek bir sesle - seçeneklerimi tartıyordum. "Tam açıklama istiyorum."

Jordan kaşlarını kaldırdı ve ben de ona sertçe

baktım. "Bana bir daha asla eskisi gibi

bakamayacaksın," diye cevap verdi.

Başımı salladım. "Umurumda değil. Bilmek

istiyorum." "Umursayacaksın," diye mırıldandı.

Jordan benden bir adım geri çekilerek gömleğinin manşetlerini açtı ve kollarını sıvadı.

"Bu da ne böyle?" Bileklerinin iç kısımlarına bakarken sesim ancak yumuşak bir çığlıktan öteye gidemiyordu. Zorlukla nefes alabiliyordum. Jordan'dan neden zaten bildiğim bir şeyi açıklamasını istediğimden emin değildim, sadece bunu onun ağzından duymam gerekiyordu.

"Bunun ne olduğunu biliyorsun," diye boğuldu, yeşil gözleri yüzüme kilitlenmiş, burnumu sokmamam için yalvarıyordu.

Yaklaşarak sol elini avucumun içine aldım ve kolunu dikkatlice dirseklerine kadar sıyırdım. "Bu kesikler mi?" Gözlerim bileklerinin iç tarafındaki çirkin çapraz yaralara kilitlenmişti.

"Kendi kendini yaraladı." "Neden?"

Jordan iç çekti. "Çünkü bazen fiziksel acıyla baş etmek duygusal acıyla baş etmekten daha kolaydır."

Parmaklarım bileklerindeki yara izlerinin üzerinde gezindi. Çiğnenmiş etinin çizgilerine dokundum. Morarmış ve hırpalanmış damarlarının mor kabarıklığına. Damarlarındaki izler içimde bir huzursuzluk titremesine neden oldu.

Bu, hayatı boyunca çektiği acıların bir kanıtıydı.

"Bütün bunlar ne zaman başladı?" Daha fazlasını söyleyip onu korkutarak saklanmayı sevdiği kabuğuna geri döndüreceğime güvenmediğim için sordum.

"The Hill'den ayrıldıktan kısa bir süre sonra," diye yanıtladı. "Ben... bazı şeylerle mücadele ediyordum." İç çekerek bir elini saçlarında gezdirdi. "*Unutmak* istedim. Her şey alkol ve biraz otla başladı." Sert bir şekilde güldü. "Ama belli ki içimde çok fazla Derek var çünkü kontrolden çıkmam uzun sürmedi."

"Kontrolden çıktı," diye tekrarladım uyuşukça.

Dünyam ayaklarımın altından çekilip alınmış gibi hissediyordum.

"Eroin, Hope," diye açıkladı Jordan, sesi düz ve soğuktu. "Gitmekle sana kazık attığımı düşünüyorsun ama ben zehirliydim. Seni saçmalıklarından korumak için ayrıldım."

"Saçmalık mı?" Şaşkınlıkla başımı salladım. "Sen uyuşturucu bağımlısı değilsin, Jordan." "Değil m i y i m ?" diye karşı çıktı. "Çünkü kolun kadar uzun bir dosyam var. aksini söylüyor."

"Buna inanamıyorum," diye fısıldadım, her şeyi anlamaya çalışıyordum.

Jordan, "O benim sponsorumdu," diye fısıldadı ve sonunda bizi boğan korkunç sessizliği bozdu.

Başımı kaldırıp ona baktım.

"Annabelle?" Jordan başını salladı.

"Onunla hiç yatmadım."

Şimdi geri çekilen bendim. "Yalan söylüyorsun." Öyle olmak zorundaydı. Onun nişanlısıydı.

"Sana yalan söylemiyorum," diye karşılık verdi, bir adım daha yaklaşarak. "Şimdiye kadar birlikte olduğum tek kadın sensin."
"Nasıl?"

"Nasıl?" şaşkınlıkla başını salladı "Ne demek nasıl?"

"Seks, Jordan," diye tükürdüm. "Gerçekten beni o kadınla yatmadığına inandırmaya mı **ç a l ı ş ı y o r s u n ?**"

"Bana ihtiyacım olan her şeyi verdin," diye homurdandı, sesi garip bir şekilde kırılgan çıkıyordu. "Neden onunla seks için birlikte olayım ki?"

"Çünkü sen bir erkeksin," diye tısladım, parmaklarımı şakaklarıma bastırarak.

Bu kadarı çok fazlaydı. "Peki neden onunla nişanlandın?" "Çünkü bana ihtiyacı vardı."

"Sana ihtiyacım vardı."

"Biliyorum Hope. Tanrım, biliyorum. Ama Annabelle.... Ben ona nişanlısı gibi davranarak tacizci eski sevgilisiyle düştüğü çukurdan çıkmasına yardım ettim; o da bana....

"Ben," diye kestirip attım. "Devam et. Cümleleri bitir."

"Hayatıma devam etmen için sana ihtiyacım vardı," diye boğuldu.

"Korkunç bir yalandı ama duymam gerektiğini düşündüm."

"Neden?" diye sordum. "Ve neden o pisliği vücuduna soktun?"

"Çünkü unutmak istiyordum ve bu süreçte kendimi öldürsem de umurumda değildi," diye dürüstçe cevap verdi. "Aslında, bir nevi buna güveniyordum."

"Anlamadığım şey de bu," diye itiraf ettim, duygularım arasında sıkışmış hissediyordum.

Bir yanım kollarımı bu adama dolamak ve acısı boyunca onu teselli etmek istedi.

Diğer yanım ise onu tokatlamak istiyordu.

"Anlamana gerek yok," diye fısıldadı. "Gitmekle sana bir iyilik yaptığımı bil yeter."

"Hayır," diye tısladım, başımı sallayarak. "Kararları sen veremezsin ve beni böyle asılı bırakamazsın." At kuyruğumu sıkılaştırdım ve duygularımı dizginlemek için mücadele ettim. "Beni mahvettin. Geçtiğimiz yedi yıl boyunca neyi yanlış yaptığımı bilmeden yaşamak zorunda kaldım. Beni çok kötü kırdın. Ve hiçbir başarı ya da para içimde bıraktığın boşluğu dolduramazdı. Kalbimi benden aldın, Jordan. Nedenini bilmeden devam edemem. Bu çok acı veriyor."

"Aşağı iniyordum Hope," diye tısladı. "Seni yanımda götürmemeye karar verdim."

"Yalancı."

Sıkılmış dişlerinin arasından, "Sana yalan söylemiyorum," diye mırıldandı.

"Etrafta ben bir yabancıymışım gibi dolaşıyorsun, Jordan!" Onun aptal, güzel yüzüne her baktığımda, haysiyetimden bir parça daha kayıp gidiyor, öfkemi körüklüyor ve gazabımı ateşliyordum. "O gece beni neden terk ettiğini söyle. Söyle yoksa giderim. Yemin ederim giderim ve *asla* geri dönmem!"

"Çünkü tecavüze uğradım, tamam mı!" Kelimeler göğsünden yırtıldı ve beraberinde bir duygu saldırısı getirdi. "Tecavüze uğradım ve sonrasında gözlerinin içine bakmaya dayanamadım!"

Ellerim ağzıma gitti. "Jordan..."

"Üvey babam bana tecavüz etti, Hope. Tekrar tekrar. Günlerce. Beni yatağa bağladı ve o piç kurusu vücuduyla bana tecavüz etti. Bana tecavüz etti... Kahretsin, söyleyemiyorum bile..." Jordan saçını çekerek benden uzaklaştı, göğsü kabarıyordu. Nefes almakta zorlanıyor gibi görünüyordu. "Ve işi bittiğinde beni orada bıraktı." Utanç içinde başını öne eğdi. "Derek beni bulduğunda neredeyse kan kaybından ölüyordum" dediğinde boğazından bir hıçkırık koptu.

Boğazımdan kopan çığlığı tutamadım. Bu bir kâbustu.

Bir kâbus görüyordum ve uyanmaya o kadar ihtiyacım vardı ki...

"Sonrasında ölmek istedim." Jordan konuşmaya devam etti.

ömür boyu acı veren anılar. "Ölmek istiyordum Hope." Bu sırada ben yere çöktüm ve ağladım.

"*Seni sevdiğim için* terk ettim, *sevmediğim için* değil!"

"Sana yardım edebilirdim..." Söylemeye başladım ama sözümü kesti.

"Nasıl Hope?" diye sordu Jordan. "Bana nasıl yardım etmiş olabilirsin?"

"I..." Kendimi kötü hissettim. Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilemedim. "Çok özür dilerim."

"Seni terk ettiğim o gün mü?" Jordan yanımda yere çöktü. "O gün Derek beni bir tesise götürdü." Kollarını bacaklarına dolayarak başını öne eğdi. "Sekiz ay boyunca orada kaldım."

Nefesim kesildi, dehşete düştüm. "Seni kilitledi mi?"

"Kendimi kilitledim!" Jordan düzeltti. "Kimseye yakın olmak istemedim. Derek buna karşı çıktı ama yapılması gerekeni yaptı." Burnunun kenarını sıktı. "Evrakları imzaladı."

"Neden bana söylemedin?" Ağladım.

"Ne?" diye sordu, o da ağlıyordu. "Sana ne söylemem gerekiyordu? Karşı koymaya çalıştığımı ama yapamadığımı mı?" Saçlarını tutup çekti, bunu konuşurken bile acı çektiğı belliydi. "Bunun nasıl bir his olduğu hakkında bir fikrin var mı? Yetişkin bir adam olmak ve kendini koruyamamak?"

"Erkeklerin de başına geliyor," diye fısıldadım gözyaşlarımı kırptıştırarak. "Evet," diye şakayla karışık güldü. "Oluyor."

"Tecavüze uğrayan ben olsaydım beni terk eder miydin?" "Bu aynı şey değil."

Dizlerimin üzerinde kayarak ona doğru süründüm ve kollarımı ona doladım. Dokunuşumla sertleşti ama beni itmedi "Kurbanı olduğum bir şey yüzünden beni terk eder miydin?"

"Hayır!" diye tısladı. "Tabii ki hayır." "O zaman bana söylemeliydin."

"Söyleyemezdim," diye fısıldadı.

"Neden?"

"Çünkü bu tek seferlik bir şey değildi" dediğinde yeşil gözleri cam gibiydi ve kendinden nefret ediyordu.

"Tek seferlik bir şey değildi de ne demek?" Kanım dondu. "Jordan." Sesim titriyordu. Vücudum titriyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Annem onunla evlendikten yaklaşık bir ay sonra başladı."

"Ama sen sadece on dört yaşıdaydın... Tanrım." Sarsıldım. Fiziksel olarak kasıldım, sanki içim dışıma çıkıyormuş gibi hissettim.

"Ben gidince durdu," diye fısıldadı, beni ikna etmeye çalışarak. "Büyüdüm."

Daha güçlü. Karşı koyabilirdim..." "Jordan," diye ağladım.

"Ama bazen yapmadım..." Şiddetle ürperdi. "Bazen... Tanrım, bazen orada öylece yatar ve kabul ederdim..." Sesi kesildi ve devam etmesi birkaç dakika aldı. "Sana geldiğimde bunun benim için yeni bir başlangıç olduğunu düşünmüştüm. Özgür olduğumu sanmıştım. Hayatıma seninle başlamak için özgür olduğumu." Yine mizahsızca güldü. "Yanılmışım."

"Bundan nefret ediyorum," diye boğuldum. Uzanıp yanağını hafifçe avuçladım ve benden hafifçe geri çekildiğini fark etmemiş gibi davrandım. Parmaklarımın elmacık kemiğinin üzerinden geçmesine ve çenesine doğru inmesine izin vererek iç çektim. "Zamanda geriye gitmek ve senin için bazı şeyleri değiştirmek istiyorum."

Dokunuşumun altında kaskatı kesildi. "İşte bu yüzden bilmeni istemedim." Gözlerini kapatarak konuşmaya devam etti. "Şu anda bana bakış şeklin. Kullandığın ses tonu."

"Ne sesi?"

"Yazık," diye tısladı. "İğrenme." Jordan aniden ayağa fırlayıp benden uzaklaştığında elim boşluğa düştü. "Gitmem gerek."

Odadan koşarak çıkışını izledim ve anında ayağa kalkıp peşinden koşmaya başladım.

Beni terk etmiyordu.

Bir daha asla.

Merdivenlerden hızla inerek, tam motosikletinin pedalına bastığı sırada ona ulaştım.

"Dengeli değilim Hope," dedi uyarı tonunda, yüzü yere dönük bir şekilde.

"Umurumda değil," diye cevap verdim bacağımı motosikletin arkasından geçirip binerken.

"Sana hiçbir şeyi garanti edemem," diye fısıldadı titreyerek. "Ben her şeyi berbat etme konusunda sabıkası olan bir bağımlıyım."

"Ve ben tamamen sana ait bir kalbi olan bir Carter'ım." Kollarımı beline dolayarak yanağımı sırtına bastırdım ve "Sen nereye gidersen ben de oraya giderim" dedim.

Otuz İkinci Bölüm

Noah

"Sen kavga çıkarmazsın," diye kükredim, göğsüm kabarmıştı. "Hem de hiç." Buna inanamıyordum.

Onca çalışma, aylarca süren yorucu antrenmanlar ve ekibim havlu atmıştı - düzeltiyorum; *eşim* havlu atmıştı.

"Eğer kaybetmeseydi, o kemerden çok daha fazlasını kaybedecektin," diye tersledi Logan. "Lanet olsun, Noah, seni orada yendi, dostum."

Yumruklarımı sıkarak arkamdaki serin fayanslı duvara yaslandım ve iç çektim. "Beyin sarsıntısıydı." Çenemi sıkarak kendimi sakinleştirici bir nefes almaya zorladım. Hava geldi ama sakinlik gelmedi. Şu anda o kadar sinirliydim ki önümü bile zor görüyordum. "Daha önce de kırık bir çeneyle dövüştüm dostum. Hiç pes ettiğimi gördün mü?"

Logan bana cevap vermeyince Colton'a döndüm ve gözüme tuttuğum buz torbasını ona doğru fırlattım. "Onu durdurmalıydın."

"Ne yapmamı bekliyordun?" Colt yüzü kıpkırmızı kesilerek karşılık verdi. "Onu yere mi serecektin?" Başını iki yana salladı. "O senin karın Noah ve bu gece senin için yaptığı şey cesaret ister."

"Bu gece seni kaybedebilirdim Noah," diye tısladı Teagan, soyunma odasına hışımla girdi, güzel gözleri yaşlarla dolmuştu. "Her şeyden sonra..." sesi boğazında düğümlendi ve ürperdi. "Seni asla kaybedemem, Noah."

"Thorn," diye inledim. "Bunun dışında kalmalısın. Orada kendi başımın çaresine bakıyordum."

"Kendini idare etmek mi?" Teagan öfkeyle tekrarladı. "Orada öldürülüyordun!"

Colton'a dönmeden önce, "O zaman izleme," diye homurdandım. "Oraya geri dön," dedim ona. "Cole'un takımından rövanş iste. Tam burada. Hemen şimdi."

Colton bana bön bön baktı. "Noah, bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, dostum -" "Yap şunu Colton," diye kükredim.

"Sakın buna cüret etme Colton," diye emretti Teagan.

"Teagan!" Tısladım. "Lanet olsun bebeğim, sen karışma."

Colt'a başımı salladım ve o da derin bir iç çekerek soyunma odasından çıktı.

"O haklı," diye söze girdi Logan. "Eğer oraya geri dönersen, bensiz yaparsın." Yavaşça ayağa kalkan Logan çıkışa doğru topallayarak yürüdü. "Kendini öldürtmene seyirci kalmayacağım," dedi omzunun üzerinden. "Bunun bir parçası olmayacağım."

"Noah." Elinin tersiyle yanağını silen Teagan, "Son yirmi yıldır vücuduna cehennemi yaşıyorsun," diye fısıldadı. Burnunu çekti ve ekledi: "Yaşamana ve nefes almana ihtiyacım var Noah. Sana ihtiyacım var."

"Hiçbir yere gitmiyorum, Thorn."

"Ciddiyim, Noah," diye tersledi Teagan. "Bunu tekrar yapmanı izleyemem. I bunu tekrar yaşamayı izlemeyeceğim."

"Nereye gidiyorsun?" Teagan'ın hışımla kapıya yönelip onu açmasını izlerken kendimi ağrılı ve sinirli hissederek seslendim

Arkasını dönerek bana doğru baktı. "Evde seni bekleyen bir ev dolusu insan var. Seni seven insanlar. O lanet kemer olsa da olmasa da senin yeterli olduğunu bilen insanlar. Seni bekliyor olacağım, bir daha gitmeyeceğim ama artık bir kafeste intihar edişini izlemeyeceğimden de eminim. Bunu yeterince yaptım."

Bunu söyledikten sonra Teagan bir kez daha bakmadan çıkıp gitti.

Teagan

Kendimi işe yaramaz ve sinirli hissederek Noah'nın soyunma odasından hışımla çıktım. Orada kalıp onunla kavga etmenin bir anlamı yoktu. Muhtemelen ona vurur ve aptal kafasının diğer tarafını da kırardım.

Anlamadı mı?

Bu sporun onu öldüreceğini göremeyecek kadar inatçı ve dik kafalı mıydı?

Ödeşmesi gereken bir hesabı olduğunu biliyordum ama vurulmuştu. Asla vurulmadan önceki gibi dövüşemeyecekti. Bu onun için olmayacaktı.

Öfke içimde çalkalandı. Ona ihtiyacım vardı. Yaşıyor, nefes alıyor ve tercihen kafası sağlamdı. Buna daha fazla katlanamazdım. Defalarca dışarı çıkmasını ve sebepsiz yere dayak yemesini izleyemezdim.

Artık mesele para değildi.

Nuh bir daha hiç savaşırsa bile, hayatının geri kalanında çok rahat yaşamasına yetecek kadar para biriktirmişti.

Ben buradaydım, bunu yapmaması için ona yalvarıyordum ve o reddediyordu. Ben bu dünyadan gitmek istiyordum ve onun da benimle birlikte bu dünyayı geride bırakmasını istiyordum.

Son zamanlarda çok yakınlaşmıştık ve tekrar başa döndüğümüzü düşünmek kalbimi kırıyordu. Kavga ve tartışma. Onunla bu konuda tartışamayacak kadar yorgundum ve ona ültimatol veremeyecek kadar aşkıttım.

Kendi düşüncelerime o kadar dalmıştım ki bana doğru koşan Kyle'ı neredeyse fark etmeyecektim. "O nasıl?"

"Oh, her zamanki gibi inatçı ve işbirliğine yanaşmıyor," dedim. "Rövanş istiyor."

Kyle sırtıttı.

"Bana bir iyilik yap," dedim bıkkınlıkla. "Kardeşinle bir konuş. Söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyor."

Kyle, "Paramparça görünüyorsun," dedi ve ben de başımla onaylamak zorunda kaldım. Yorgunluğun da ötesindeydim.

Bir ömür boyu heyecana doymuştum.

"Al," dedi ve bana kamyonetinin anahtarlarını uzattı. "Yarım blok ötede, beşinci sokağın aşağısında park halindeyim. Sen eve git, ben de gidip Top Gun'a biraz akıl vereyim."

"Evet," diye iç geçirdim. Burada olmanın ikimize de bir faydası olmayacaktı ve ben kemik yorgunu olmuştum. "Bekle," diye arkasından seslendim. "Peki ya sen?"

"Bu yüzden bu kadar çok oğlum oldu." Kyle sırtıttı. "Elimde bir sürü şoför var."

"Onu durduracağına söz veriyor musun?" Sesimin zayıf çıktığını biliyordum ama bir güvenceye ihtiyacım vardı ve Kyle'ın sözüne güveniyordum.

"Onu durduraktan daha iyisini yapacağım," diye seslendi omzunun üzerinden. "Onu evine, senin kapına bırakacağım."

"Teşekkürler,
Kyle." "Her zaman,
sarışın."

Ön tarafta bir medya çılgınlığı yaşanacağını çok iyi bildiğim için arenayı arka çıkıştan terk ettim.

Belki Kyle onunla konuşup aklını başına getirebilir. Bunun devam etmesini engellemek için bir şeyler yapmalıydım.

Bu, güçlü kokulu bir bez yüzüme bastırılıp her şeyin kayarak unutulmasına neden olmadan önceki son tutarlı düşüncemdi.

Uyku geldi Çabuk, çalmak Ben gelen BİLİNÇ olmadan
İznimle.

Otuz Üçüncü Bölüm

Teagan

Tekrarlayan korkunç bir kâbus gibi, kendime geldiğim anda nerede olduğumu biliyordum. Dünyada beni iliklerime kadar dehşete düşürme ve sağduyumu yok etme yeteneğine sahip tek bir yer vardı.

Evet, bu lanet dünyada asla geri dönmemeye yemin ettiğim tek bir yer vardı.

Benim için şanssızlık, işte oradaydım. Esrar ve puro kokusu ve etrafımı saran devasa ateş çemberi çok tanıdık.

Yıllarca buranın hayalini kurmuştum. Bu çorak boşlukta ölüme ne kadar yaklaştığımı hatırladıkça aklımdan çıkmıyordu.

Yine buradaydım ama bu sefer tek başımaydım - Noah olmadan.

Yalnızdım ve çelik bir direğe bağlanmış gibiydim.

Gözlerimi kapatarak, kollarımı başımın üzerinde tutan zincirleri çekip çekiştirirken hâlâ uyuyormuş gibi yaptım.

Bundan nasıl kurtulacaktım?

Olmadığımı fark ettim ve kalbim sıkıştı.

Kocamla konuştuğum son sözler acımasız ve çirkindi. Ben burada ölecektim ve o da kendini suçlayacaktı. Ona asla veda etme şansım olmayacaktı.

Gözyaşlarım göz kapaklarımdan arkasını yakıyor, beni haşlıyor ve sonsuz bir pişmanlıkla çalkalanıyordu.

Ölmek istemediğimi fark ettim. Yaşamak istiyordum.

Yaşlanmak ve Noah ile bir hayat kurmak istiyordum. Kırk yaşına gelene kadar onu MFA'da dövüşürken izlemek zorunda kalsam bile.

Tanrım, şimdi çok aptalca geliyordu.

Çok küçük bir şey için kavga ediyorduk.

Gerçekten de doğrudur; elinizden gidene kadar neye sahip olduğunuzu bilemezsiniz.

Bu durumda olmaktansa geri dönüp Noah ile saçma sapan şeyler yüzünden tartışmayı tercih ederim.

Noah beni bulabilecek miydi? Ölümünden sonra yani?
Bedenimi ona geri verme lütfunda bulunurlar mıydı?
Bundan şüpheliydim.

Ne olduğunu asla öğrenemeyecekti. Onu
terk ettiğimi düşünebilir.

Tekrar.

Fiziksel acı içinde kıvrılırken inlememek için kendimi zor tuttum;
kocamın acısını düşünmek dayanılacak gibi değildi.

Einín'in ölümü için kendini ne kadar kötü suçladığına bir
bakın. Bu ona ne yapacaktı?

Noah

Colton beni South Peak Road'a geri bıraktığında, Kyle arka koltukta yüksek sesle horluyordu, acı içinde kıvranıyordum ve sağlık görevlilerinin ambulanslarının arkasına binme teklifini reddettiğim için çok pişmandım.

Şu anda elime birkaç tane harika ağır kesici almak için hastaneye yatmaya değer.

Colt eve giderken yol boyunca benimle hiç konuşmadı ve arabadan indiğinde tek kelime etmeden uzaklaştı.

Onunla işleri berbat etmişim - Logan'la da. Bunu biliyordum. Onu korkunç bir duruma sokmuştum ve sonra da kendi kontrolü dışındaki bir şey için onu suçlamışım. Bunu daha sonra telafi edecektim ama önce karımın gönlünü almalıydım.

Tanrım, ona karşı çok duyarsız davrandım. Beni sevdiği ve sağlığım için endişelendiği için ona kızıyordum. Benim neyim vardı böyle?

Gurur, diye düşündüm kendi kendime. Gururum incinmişti çünkü bu gece sonunda işimin bittiği anlaşılmıştı. Cole beni eşek sudan gelinceye kadar dövmüştü ve Teagan da dövüşü bırakarak bana merhamet göstermişti. Artık profesyonel olarak yarışacak durumda değildim ve bundan vazgeçmeye hazır değildim. Bunu kontrol edemez ya da saatleri geri alamazdım. Gerçek şuydu ki, dövüş kariyerim yirmi yedi yaşında sona ermişti ve bununla barışmanın bir yolunu bulmalıydım.

Omuzlarım çökmüş bir halde verandanın basamaklarını çıktım, Kyle'ın bilgece sözleri hala zihnimde dönüp duruyordu...

"Seni aptal küçük pislik," diye tısladı ağabeyim. "Eğer bu lanet intihar görevini durdurmazsan, seni kendim öldüreceğim. O senin kadının. Endişeleri haklı. Uzun ve mutlu bir evlilik mi istiyorsun? O zaman yaşlı bir adamı dinle. Yap. Mutlu et. Mutlu et. Kızı gereksiz yere zorlama. Ve o her şeyden önce gelir. Gurur. Mücadele. Kariyer. O senin bir numaran olmalı. En üst, orta ve tek öncelik. Bunu unutma evlat, senden bir koca yaratabiliriz."

Beni dizlerimin üstüne çöktürdü.

O kadını sevmek benim ölümüm olacaktı ve onun yaşayacağı anlamına gelecekse seve seve ölürdüm. Dünyamın Thorn'umdan yoksun kalmayacağı anlamına geliyorsa emekli olurdum. O benim için çok zeki, çok iyi ve yaralı bir gururu riske atamayacak kadar önemliydi.

Ön kapıdan içeri adımımı attığım anda midemde korkunç bir his vardı. Bir şeyler yanıltı. Hem de çok yanıltı.

"Thorn?" Adını haykırarak odadan odaya koştum, karımı aradım ama bir şey bulamadım. "Teagan?"

Neredeydi o?

Evin her katını kontrol ettim, her odaya ve dolaba baktım. Hiçbir şey yoktu.

Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum; içimdeki her şey alarmdaydı, endişe ve kaygıyla sınırsız sarılmıştı.

Neler oluyordu ve karım neredeydi?

Cebimdeki telefonum çaldığında hemen çıkardım ve ekranda onun adı belirdiğinde fiziksel olarak rahatladım.

"Thorn" mu? Tanrıya şükür. Hangi cehennemdesin, bebeğim?"

Kabuslarımdaki sesi duyduğumda kalbimdeki rahatlama damarlarımda hızla buza dönüştü.

"Lanet olası Noah Messina," diye alay etti JD Dennis. "Nasıl sın baka lım, seni küçük kundakçı?"

"Yaşıyorsun," dedim açıkça.

"Ve senin küçük güzel karın da öyle," diye alay etti. "En azından şimdilik." "Ne istiyorsun, JD?"

Kafa derim diken diken oldu.

Vücudum yüksek alarmdaydı.

Seçeneklerimi tarttım - hiç seçeneğim yoktu. Tek bir tane bile.

Teagan'ın hayatı için her şeyi yapmaya hazırdım ve bu puştun istediği de tam olarak buydu.

Benim üzerimde güç.

"Ateş Çemberi'ne gel, konuşalım." "Yola çıkıyorum.

"Oh ve Noah?" JD ekledi. "Yalnız gel. Kimseye bir şey söylemezsen karın da aile mezarlığında babana katılır."

Teagan

"Seni öldüreceğim." JD Dennis olarak tanıdığım kızıl saçlı adam bana sadistçe gülümseyerek asılı bedenimin etrafında yavaş daireler çizerek yürüdü. "Güneş doğmadan önce, o güzel vücuduna bir düzine kurşun sıkmış olacağım."

"O zaman devam et." Beni bağlayan zincirleri çekiştirdim. Kollarım başımın üzerine asılmış, bir çift çelik prangada sallanıyordu, ayaklarım iple bağlıydı. "Beni zaten yakaladınız, neyi bekliyorsunuz?"

"Ölmekten korkmuyor musun?"

"Zaten beni öldürecekse korkmanın pek bir anlamı yok," diye karşılık verdim yorgun ve mizahtan yoksun bir kahkahayla. JD bana her türlü işkencenin yapıldığını fark etmemişti. "Ölüm artık beni korkutmuyor. Yap o zaman."

"Yakında," diye düşündü. "Biraz sabırlı ol."

"Lanet olası bir anevrizma geçir," diye karşılık verdim. Freddy Kruger bu ucubeyle kıyaslandığında çok güzeldi. Yüzünün bir tarafı kelimenin tam anlamıyla erimişti "Birinin kuzeydeki bir motelde senin kışını tüttürdüğünü sanıyordum?"

JD, parçalanmış yüzünü göstererek, "Kocanın nezaketi," diye homurdandı. "Ama gördüğünüz gibi, kurtulmayı başardım."

"Yazık," diye mırıldandım nefesimin altında. Yangını Noah mı çıkarmıştı? JD'yi öldürmeye mi çalışmıştı? Aman Tanrım. Buradan ayrılmama asla izin vermeyeceklerdi.

"Küçük bir bayan için çok pis bir ağzın var."

"Annen sana hiç bedeninin önemli olmadığını söylemedi mi?" "Hayır, aslına bakarsanız söylemedi."

"Eminim bunu hayatın boyunca en az bir kadından daha duymuşsundur," diye alay ettim. Fiziksel olarak bitkin düşmüştüm ve donmak üzereydim ama yine de bir balgam topu koparıp yüzüne tükürecek enerjiyi toplamayı başardım.

"Şimdiye kadar anlamadın mı?" diye kıkırdadı karanlık bir şekilde. "Karşılık vermek sana pahalıya patlayacak, sarışın." Yardakçılarından birine dönerek, "Taz, küçük karının gömleğini çıkar," dedi.

Sırık gibi sarışın, arkası yağlanmış at kuyruklu adam bana doğru yürüdüğünde itiraz etmeye zahmet etmedim. Kot pantolonumu ve ceketimi çoktan almıştı. Bıçağını çıkarıp gömleğimi önden yırtarak omuzlarımda açık bir gömlek gibi sarkıtığında da irkilmedim. Onlara bu zevki tattırmayacaktım. Burada bulunan diğer üç adam bedenime bakarak etime doymak istiyorlardı.

"Ah," dedi JD neşeyle. "Bu çok daha iyi." Dikkatini tekrar bana çevirerek sahte bir ilgiyle beni inceledi, ancak bakışları karnımın çıplak etine indiğinde gözleri gerçek bir merakla parladı. JD bile tenimin üzerinde gezinen buz grisi gözlerindeki keskin ilgiyi görmezden gelemez ya da gizleyemezdi.

Sezaryen izimi barındıran karnımın yumuşak, sarkık, gümüşü pullu derisi acımasız bir hatırlatıcıydı. Kirin altında beslemem ve güvende tutmam gereken çocuğu hatırlatıyordu.

Bu piçin benden çaldığı çocuk.

Benim bebeğim.

"Doğru," diye düşündü, bana doğru bir adım atarak. "Senden kesip çıkarmak zorunda kaldılar."

"O mu?" Tam bir dehşet içinde sordum. "O mu?" Zincirlerimi öyle bir çektim ki derimin katmanları sıyrıldı, bu adamı öldürmeyi arzuladım. Ciğerlerindeki havayı almak için can atıyordum. Onun varlığını yok etmek için can atıyordum. "O benim kızımdı, seni hasta orospu çocuğu ve onun kanı senin ellerinde."

Çetesine dönerek, "Messina'nın piçi," diye açıkladı başını bana doğru eğmeden önce. "Ve eğer yıllar önce Noah Messina'dan uzak durmanı söyleyen kız kardeşimin tavsiyesini dinlemiş olsaydın, belki de o küçük bebeğin farklı bir babaya ve farklı bir sonuca sahip olurdu," diye kükredi bana. "Ama sen bizim uyarılarımıza kulak asmadın. Sadece dinlememekle kalmadınız, aynı zamanda işlerimize doğrudan müdahale ettiniz."

"Sen bir bebek katilisin," diye bağırdım, beni yerimde tutan bağlara karşı çırpınarak. "Sen bir pisliksin."

Birden JD yüzüme baktı ve parlak gümüş bir bıçağı dağladı. Bıçağın ucunu yara izime bastırırken, "Bu yarayı açarsam kanamanın ne kadar süreceğini merak ediyorum," diye homurdandı. "Saniyeler mi?" Basıncı arttırdı. "Dakikalar mı?"

İnleyerek bıçaktan uzaklaştım. Bıçağı sallayan sadist psikopattan uzaklaşırken yüksek sesli bir hıçkırık kararlılığımı kırdı.

Etrafımdaki adamlar gülüyordu. Korkumdan zevk alıyorlardı. Liderleri gibi onlar da kafadan hastaydı.

JD bıçağını tekrar kot pantolonunun içine sokarken, "Hep laf, sarışın," diye alay etti. "Sevimli bir kedi yavrusu gibi alıngansın ama içinde gerçek pençeler ya da dövüş yok."

İçimdeki öfke, tüm sağduyuyu geride bırakarak, hayatta kalma isteğimi geçersiz kıldı.

"Al sana bir konuşma, göt herif," diye hırladım. "Sevgili yaşlı baban bir hapisane hücresinde tek başına öldüğünde ve sen ona veda etmek için orada olmadığında nasıl hissettin?" Doğrulup çenemi dışarı çıkardım ve ters ters baktım. "Ve sen de benim bir kedi yavrusu olmam hakkında konuşmak istiyorsun?" Mizahsızca güldüm. "Kim bilir kaç yıldır kaçıp saklanan korkak sensin."

JD'nin burun delikleri açıldı.

Yanakları saçlarıyla aynı renge döndü. "Hiç akıllıca değil, sarışın." Sözler JD'nin ağzından çıktıktan saniyeler sonra, botu yüzüme doğru geldi ve hiç hissetmediğim bir güçle ağızma vurdu. "Hiç de akıllıca değil."

Künt kuvvet travmasının doğrudan bir sonucu olarak başım geriye doğru sarsıldı. Ve sonra beni tekrar tekrar tekmeledi.

Acı beni yuttu.

Yakıcı acı vücuduma yayıldı, tek hissedebildiğim acı, görebildiğim karanlık ve koklayabildiğim kan olana kadar duyularımı terk etti. Kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Hızlı ve sert nefes alıyordum. Hızlı nefes almama rağmen sanki boş bir uçurumdan nefes alıyormuşum gibi hissediyordum. Ciğerlerime dolan oksijenin hiçbir faydasını göremiyordum. Göğsüm yanıyordu. Gözlerim yanıyordu. Görüşüm bulanıklaşıyordu.

Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum; alaycı, gülen boncuk gözlerini. Tenim utançtan kızarmıştı. İçten dışa doğru ölüyordum ve bu adamlar bundan zevk alıyordu. Eğer bu yaptığım son şey olsaydı, yüzümü kurtarırdım. Bu adamlara beni ele geçirdiklerini bilmenin tatminini yaşatmayacaktım. Çünkü başarmışlardı. Ve ben çatlamaya yakındım.

"Benim için geleceğini biliyorsun," diye gargara yapmayı başarırken kendi kanımla boğuldum ve sıçradım. "Noah gelip beni bulacak!"

"Aslına bakarsanız çoktan yola çıktı bile," diye karşılık verdi JD sırtarak. "Aptal herif seni kurtarabileceğini sanıyor." JD karanlık bir şekilde güldü. "Bundan zevk alacağım. Kimin yüzünü izlemeyi tercih ederim bilmiyorum. Ben onun kıymetli Thorn'unu öldürürken onunkini mi, yoksa ben onu öldürürken seninkini mi?" JD bana doğru yürüdü ve derin bir nefes almadan önce yüzünü boynumun kıvrımına daldırdı. "Siktir," dedi gözlerinde bir parıltıyla. "O güzel vücudunu kesip biçmeden önce kendime bir eş bulmaya çalışabilirim."

Derim tedirginlikle karıncalandı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Tiksintiyle gözlerimi kısıtım. Bu sıçan piçine bir şey için yalvarmadan önce cehennemde soğuk bir gün olacaktı - kesinlikle hayatım için değil. "Anlamıyorsun," diye tersledim. "Sen zaten kazandın. Çocuğumu benden aldın. İçimde kırılacak bir *şey kalmadığını* söyledüğimde bana inan."

"O hariç," diye düşündü JD. Kolunu kaldırarak yüzüme vurdu ve ben haykırınca güldü. "Sevgili kocan hariç."

"O senden daha iyi bir adam," diye ağzımdan bir avuç kan tükürdüm. Öfkeyle, etrafta dikilip bu hıyarın bana yaptığı muameleyi izleyen diğer adamlara baktım. JD de dahil olmak üzere toplam beş adam vardı ve bu adamlardan üçünün yüzünde karanlık, kana susamış bakışlar vardı, sanki bu onları tahrik ediyordu "O hepinizden daha iyi bir adam," diye tısladım dördüncü adama bakmadan önce. JD'nin Taz dediği adama. Kıyafetlerimi parçalayan oydu ve yine de memnun görünmüyordu.

Bana diğer erkeklerin baktığı gibi bakmadı ve onun soğuk kahverengi gözlerine baktığımda tek düşünebildiğim *'belki bu bana tecavüz etmez' oldu.*

Araba lastiklerinin gıcırta sesi havayı doldurdu ve JD gerçekten de sevinçle alkışladı. "Parti zamanı çocuklar," dedi adamlara.

Ve bir anda intikam meleğim görüş alanıma girdi. Daha önce gördüğüm her şeyden daha güzel ve insanlık dışıydı.

Benim kocam.

Benim için gelirdi.

Her zaman söz verdiği gibi. Beni kurtarmak için buradayım.

Benimle kan akıtmak için buradasın.

Otuz Dördüncü Bölüm

Teagan

"Bırak onu, JD." Noah çatırdayan alevlerin arasından geçip tuzağa doğru yürürken ölümcül soğuklukta bir ses tonuyla konuştu. Noah'nın yüzündeki ifadeden bunun bir tuzak olduğunu o da biliyordu ama başka seçeneği yoktu. Siyah ve maviydi ve topallıyordu, Cole'a karşı daha önceki dövüşünden açıkça yaralıydı, ama *buradaydı*.

Noah'nın beni böyle görmesini istemedim. Onun konumunu tehlikeye atmak istemedim. Onunla çatışmak. Ağzımdaki kanı yuttum. Yüz hatlarımı vurduğumduymaz olmaya zorladım. Ne kadar acı çektiğimi bilmesine gerek yoktu.

"Elbette yapacağım," diye yanıtladı JD. "Bana istediğimi verdiğin zaman." Üç adam hemen Noah'nın etrafını sardı, hepsi de bıçaklarını sallıyordu.

onların bariz silah tercihi.

Diğer yandan Taz, JD ile birlikte yanıma geldi. Seçtiği silah bir tabancaydı ve ben siyah metal silahtan ürkererek kaçtım.

Yavaşça etrafında dönerken Noah'ın başı yana eğikti. Gençken bu hareketi ukalalık olarak yorumlayabilirdim. Ama şimdi Noah'yı tanıdığım için bu hareketin tedirginlik olduğunu biliyordum. Korku olarak. Etrafını inceliyordu. Tehlikeyi hesaplıyordu. Bir kavgaya hazırlanıyordu.

"Ne istiyorsun?" Noah sonunda bana hiç bakmadan sordu. Sesi gergindi. Sanki sözlerini, her hareketlerini analiz ediyormuş gibi yavaş ve dikkatli konuşuyordu.

Kocamın tetikte olduğunu biliyordum ve bana bakmamasını umuyordum. Beni böyle görmesini istemedim.

"Biliyor musun," diye düşündü JD. "Kaltağını öldürüşümü sana izletmek istediğimi sanıyordum ama onun ukalalığından hoşlanmaya başladım."

Akıllı ağzım o anda bir balgam topu koparıp doğruca JD'nin yüzüne tükürmekten kendini alamadı. "Geber, pislik."

"Biliyor musun?" JD yüzündeki tükürüğü silerken "Biliyor musun?" dedi. Taz'a baktı ve karanlık bir şekilde gülümsedi. "Çöz şu kaltağı. O ağzını kullanacağım."

"Ona bir daha dokunursan seni öldürürüm," diye hırladı Noah, göğsü kabarmıştı.

Bana doğru gelmek için hareket etti ve vücuduna üç bıçak dayandı.

Taz tereddüt etmeden arkasından bir bıçak çıkardı ve beni kesti.

Acı içinde inleyerek ağır bir şekilde yere düştüm.

"Güzel," dedi JD sırtarak. "İşte ben sürtüklerimi böyle severim. Dizlerinin üzerinde."

Noah, adamların göğsüne dayadığı bıçaklara doğru adım atarak, "Sakın buna cüret etme," diye haykırdı. Vücudundan kan damlıyordu ama benim için hareket etmeye devam etti.

"Noah, yapma," diye yalvardım, JD Dennis'in önünde dizlerimin üzerine çökerken kendimi öfkeli ve çaresiz hissediyordum. "Ben iyiyim. Yemin ederim."

"Onlara yalvarma Thorn," diye hırladı Noah acı içinde tıslamadan önce. "Benim için değil, bebeğim."

"Soyun," diye emretti JD ve ben de soyundum.

Her şeyimi çıkardım; vücudumda kalan her katmanı. Kıyafetlerimi çıkarırken JD'nin kocama odaklandığını gördüm ve o zaman aşağıladığının ben olmadığını anladım.

Noah'tı.

"Senin sürtüğünü almaktan zevk alacağım, Messina." JD bıçağını göğüslerimin ucuna saplamadan önce şöyle dedi.

Sıcak, kavurucu bir acı içime işledi ve acı içinde haykırdım.

"Çıglık at," diye alay etti JD. "Bu beni sertleştiriyor."

"Seni öldüreceğim," diye hırladı Noah bana ulaşmak için boşuna çabalarırken, "Yavaşça."

Noah

Arabamdan dışarı adımımı atmadan önce bir tuzağa doğru yürüdüğümü biliyordum. Ama başka seçeneğim yoktu. Bu gece bana ne yaparlarsa yapsınlar ve benden ne isterlerse istesinler, kabul etmek ve katlanmak zorunda olduğumu biliyordum çünkü başka seçeneğim yoktu.

Karımı aldığı an seçimlerimi de elimden aldı.

"Hadi bir oyun oynayalım," dedi JD sırtarak, elinde bir bıçakla karımın üzerinde yükselirken. "Babamın en iyisine karşı benim en iyim. Ölümüne bir dövüş."

Ben yemedim.

Kazansam da kaybetsem de bu gece burada ölecektim ama savaşmak karımın hayatını uzatabileceksem bunu yapardım. Ona savaşma şansı vermek için vücudumdaki son damla kanı akıtmam gerekiyorsa, bunu yapardım ve seve seve yapardım.

"Messina," dedi JD, elindeki bıçağı göğsüme dayamış olan kalleşlerden birini işaret ederek. "Seni Roy Jenkins'le tanıştırmak istiyorum."

Elinde bıçakla etrafımda dönmesini izlerken, Tommy'nin beni önceden uyardığı çocuğun bu olduğunu fark ettim. JD'nin tımar ettiği çocuk. On dokuz ya da yirmiden fazla olamazdı.

Bu çocuğa baktım ve bunun on yıl önceki ben olduğumu fark ettim. Ben bu çocuktum.

Ellerinde kan, aklında para olan bu umutsuz, cansız çocuk.

"Annesini hatırlıyor olabilirsin," diye ekledi JD. "Beni diri diri yakmaya çalıştığın geceyi? Şanslıydım ki Roy beni dışarı sürükledi. Yine de annesini kurtaramadı. Eminim çığlıklarını duymuşsundur."

Tanrım.

Geriye doğru sendeleyerek ellerimi kaldırdım ve çocuğun gözlerinin içine baktım. "Onun orada olduğunu bilmiyordum," dedim kısık bir sesle, gözlerimi ondan hiç ayırmadan. "Eğer bilseydim... her şey farklı olurdu."

"Seni deşeceğim," diye tısladı öne doğru hamle yaparken, bıçağı boğazıma nişan almıştı.

Kolunu savuşturarak geri çekildim ve yumruklarımı havaya kaldırdım. "Babamı öldürdüler," dedim sakince, bu çocuğu bir şahin gibi izliyordum. "O yüzden nasıl hissettiğini biliyorum." Bir darbeyi daha savuşturdum ve yuvarlanarak yoldan çekildim. "Ama beni öldürmene izin vermeyeceğim, evlat." Bıçağını bir kez daha savuşturarak karnına bir mızrak sapladım ve bıçağı elinden çekip almadan önce onu yere yatırdım.

"Bu hayal kırıklığı yarattı," diye mırıldandı JD neredeyse kederle. Elini sallayarak, "Kural kuraldır. Devam et ve işini bitir."

Çocuğu sabit tutmak için mücadele ederken döndüm ve JD'ye dik dik baktım. "O sadece lanet bir çocuk, adamım."

JD aşağı uzanarak Teagan'ı saçlarından yakaladı ve kabaca ayağa sürükledi Bıçağını boğazına dayayan JD tısladı, "Ya onu öldür ya da benim onu öldürüşümü izle."

Boğazını kestim.

Saniyeler içinde ölmüştü.

Bu çocuğun hayatını elinden aldım ve bunu hiç tereddüt etmeden yaptım.

Bıçak hâlâ elimdeyken ayağa kalktım ve kendimi hayatımda hiç olmadığım kadar savunmasız ve kırılmış hissederek çocuğun cesedinin yanında durdum. "Şimdi ne olacak?"

Göz ucuyla diğer iki adamın bana doğru yaklaştığını fark ettim; birinde bıçak, diğerinde silah vardı.

Vücudumdaki her sinir yüksek alarmdaydı. Kaslarım gerilmiş, kıvrılmış, saldırmaya ve savunmaya hazırlanıyordu.

Bundan kaçış olmadığını

biliyordum. Ya savaşacaktım ya da

ölecektim.

Şanslıydım ki, hayatım boyunca bu dövüş için çalışmıştım.

Etrafıma bakındım, umutsuzca Teagan'ın gidebileceği herhangi bir çıkış arıyordum.

Zırhlarındaki küçük bir açıktan onu geçirebilirim.

Yaşamak zorundaydı.

Ve bunun gerçekleşmesi için ölmem gerekiyorsa, öyle olsun.

Her şey söylendiğinde ve yapıldığında, gördüğüm tek şey oydu. Uğruna hayatımı verebileceğim kişi. Uğruna nefes aldığım kişi.

Karımı sertçe yere fırlatan JD bana doğru yürüdü. "Dünyamızı yok ettikten sonra arkamıza yaslanıp senin ve o sürtüğün her şeye sahip olmanızı izleyeceğimizi mi sandın?"

Cebinden bir silah çıkararak bana doğru kararlı adımlarla yürüdü.

Bakışlarım onun arkasına kayd, at kuyruklu adamın Teagan'ı götürüşünü izledim ve rahatlayarak sarktım.

Bu gece ben ölecektim ama o yaşayacaktı.

Yıllar önce olması gereken buydu.

O gece arabada ölmüş olsaydım, yaşadığı dehşeti asla yaşamak zorunda kalmayacaktı.

Teagan görüş alanından çıktığında, at kuyruklu adam kendi silahını kurdu ve tetiği çekti, diğer adama çevirmeden önce arkamdaki adamı öldürdü.

İkisi de aynı anda ateş etti ve at kuyruklu adam yere yığılırken olduğum yerde donup kaldım. Sağ tarafımda diğer adam da yere yığıldı.

Ölüm havayı doldurmuştu ve JD silahını alnıma dayadığında görüş alanımdaki tek şey bir namlunun ucuydu.

Gözlerimi kapatarak kaderimi kabul

ettim. Ölümü kabul ettim.

Beni almaya geliyordu.

Ve bununla bir erkek gibi yüzleşirdim.

Bölüm Otuz Beş

Teagan

Onun artık var olmayacağı düşüncesi kavranamayacak kadar acı vericiydi. Vücudumun harekete geçmesine neden olan şey buydu.

Noah olmadan yaşayamazdım - yaşamak istemezdim, bunun beni zayıf ya da zavallı yapması umurunda değildi.

Gerçek buydu.

Kocamı Ein'in'i kaybetmenin acısına katlanacak kadar çok seviyordum ama o olmadan bir nedenim yoktu.

O benim kederle nefes alma sebebimdi. Onsuz bir gelecek göremiyordum.

Onca yıl tartıştık ve duygularımızla savaştık. Tek yaptığım kaderimle savaşmaktı. Diğer yarım ile savaşıyordum. O benim yansımamdı.

Çirkinliğimin güzelliği ve sıcaklığımın soğuğu.

Birbirimize uyuyorduk ve o yanımda olmasaydı burada olmak istemezdim.

O benim içimde dokunmuştu. Varlığımın karmaşık bir parçasıydı. Oksijen kadar yeri doldurulamazdı. Riskleri ve sonuçları ne olursa olsun onu tüm kalbimle sevdim. O benimdi, ben de onun.

Kanaması vardı. Yüzü. Göğsü. Yara izleri açılıyor ve ağlıyordu. Bu ana kadar hissettiğim acının her zerresi eylemlerimi körükledi.

Belirsizliklerle dolu bir dünyada kesin olarak bildiğim tek bir şey vardı.

Noah Messina yaşamak zorundaydı.

Bu adam benim en iyi arkadaşımdı.

O benim ruh eşimdi ve JD Dennis onu benden alamazdı.

Bunu bildiğim için saklandığım köşeden dışarı fırladım ve Taz'ın silahını aldım. Sonrasında olan her şey vücudumun içgüdüsel olarak verdiği tepkilerdi.

Ellerim o kadar kötü titriyordu ki bunu yapabileceğimden emin değildim. Ama yapmak *istedim*.

Onun hayatını elinden almak istedim.
Meleğimin ilk nefesleri çalınmışken neden bu kadar kötü biri yaşasın ki?
Bu adam bebeğimi benden aldı. Onun masum hayatını çaldı.
İlk çocuğumu benden çaldı.
Yeter, diye haykırdı hırpalanmış kalbim. *Yeter!*
Parmağım tetikteyken sadece bir kişi gördüm. Noah.
Sadece tek bir duygu
hissettim. Kefaret.
Ve sonra tetiği çektim.

Noah

Bitmişti.

Ölmek üzereydim.

JD önümde durdu, silahı k u r u p alnıma dayarken eli hiç titremedi.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken parmağının tetiğe yaklaşmasını ağır çekimde izledim.

Gözlerimi kapatarak Teagan'ı

düşündüm. Bunu görmemesi için dua ettim.

Silah gürültülü ve sağır edici bir şekilde patladı ve vücudumda kalan tüm gücü de beraberinde götürdü.

Yüzümde ani bir ıslaklık hissettim.

Gürültü içimde sekerken kulaklarım acı içindeydi. Ama hiç acı hissetmedim.

Ve kalbim hala atıyordu.

Gözlerimi açtığımda, JD'nin cansız bedeninin ayaklarımın dibinde yere yığılmasını şok içinde izledim.

Sonra Teagan gözümün önüne geldi, JD'nin durduğu yerden birkaç adım geride duruyordu, elleri titriyordu ve silahı hâlâ önündeydi.

Benim diğer yarım.

Önümde duruyordu.

Gözleri vahşi ve kafa karışıklığıyla dolu.

Hâlâ silahı doğrultuyordu; göğsüme doğrultmuştu. Yüz hatlarını şok kaplamıştı.

İçimden milyonlarca başka duygu geçti.

"Onu ben öldürdüm," diye fısıldadı tüm bedeni şiddetle sarsılırken. "Onu ben öldürdüm, Noah."

O yaptı.

Onu öldürdü.

Benim için.

Aman Tanrım.

Bu kadın.

"Thorn," diye mırıldandım, sesim duygularla kalınlaşmıştı. Ellerimi önümde tutarak yavaşça ona doğru adım attım. "Geçti bebeğim," diye sakinleştirdim, her seferinde yavaş bir adım atarak. "Her şey yolunda."

Parmaklarım tabancanın ağzında gezindi ve Teagan'ın elini bıraktığını hissettim. Silahı ondan alarak bizden birkaç metre uzağa yere fırlattım.

Vücudu şiddetle sarsılırken "Onu ben öldürdüm," diye ağzından kaçırıldı. "Ben... bir katilim."

"Kendini kötü hissetme." Ağzımdan milyonlarca farklı cümle çıkabilirdi ama ağzımdan çıkan buydu. "Yapma, Thorn."

"Bilmiyorum," diye cevap verdi, hâlâ titriyordu. "Ya sen ya da o. Başka seçenek yoktu. O sendin. Her seferinde."

"Sorun yok." Her tarafım titreyerek sakinleştim. "Bir şey yok."

"Parmak izleri," diye mırıldandı, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. "Ben bir katilim."

Teagan

Noah zaten yırtık olan gömleğini çıkarıp üzerime örttü ve çıplak bedenimi soğuktan korudu. Ama soğuk içimdeydi.

"Ben bir katilim, Noah," diye tekrarladım. Ona bakarken gözlerinde beni artık farklı gördüğüne dair bir işaret aradım. Ama bulamadım. Gözlerinde gördüğüm tek şey sevgiydi.

Beni kollarının arasına almadan önce, "Bunun icabına bakacağım," diye mırıldandı. "Yemin ederim Thorn. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim." Başıma sert bir öpücük konduran kocam, etrafımız kan, ölüm ve ateşle çevriliyken bana sıkıca sarıldı. "Yanımdayım, Thorn. Sana sahibim."

Hırpalanmış ve kırılmıştık ama yine de birlikte ayakta duruyorduk.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadım, sanki aklımı başımda tutan tek şey oymuş gibi ona sarıldım ve birçok açıdan öyleydi de. Onun gücü içime sızdı. Sevgisi beni sarıp sarmaladı. Bağışlayıcılığı bana umut verdi.

"Ben de seni seviyorum," dedi Noah beni kollarıyla sararken. "Hem de çok."

"Benim için geldin." İçten içe mücadele ettiğim duygular kabardı. "Seni kaybedeceğimi sandım."

"Buradayım," diye mırıldandı. Başımı iri nasırlı eliyle kavrayıp başını bana doğru eğdi ve başını hafifçe başıma bastırdı. "Ve seni asla terk etmeyeceğim."

"Lütfen yapma," diye hıçkırdım, bedenine bir can simidi gibi sarıldım ve o anda öyleydi. O benim can simidimdi. Her zaman oydu.

Arkamızdan ayak sesleri geldi ve Noah hemen beni arkasına itti.

"Evet, evet, evet," dedi Sarı Diş olarak tanıdığım Mortico Gonzalez, katliamı ve cesetleri tarayarak bize doğru yürürken. "Ne karmaşa ama." Taz'a doğru yürüdü ve içini çekti. "O benim kuzenimdi." Gonzalez'in gömleğinin altından bir haç çıkarıp onu öpmesini hayretle izledim. "Ailem için büyük bir kayıp."

"Adamlarınızdan biri miydi?" Noah sordu.

"Evet." Gonzalez ciddiyle başını salladı. "Sana bir söz vermiştim Messina. Tutmaya niyetlendiğim bir söz."

Noah bir şey söylemek için ağzını açtı ama önce ben girdim.

"Kuzenini biz öldürmedik," diye ağzımdan kaçırdım. Noah'nın vücudunun önümde gerildiğini hissettim ve kendimi belaya karşı hazırladım. "O bize yardım etti." *Sonunda...*

"Evet," diye düşündü Gonzalez. "Ama bu pislik yaptı." JD'nin cesedinin yattığı yere doğru yürüyen Gonzalez, cesedi tekmeledikten sonra Noah'ya baktı. "Görüyorum ki bu iyiliğin icabına bakmışsın Messina."

"Burada ne yapıyorsun, G?" Noah sordu. "Ne istiyorsun, dostum?"

"Senden mi?" Gonzalez doğruca Noah'ya baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Al Küçük kadının Messina," dedi çenesini ovuşturarak. "Kendini bu dünyadan kurtar."

"Buradan sana borçlu olarak ayrılmıyorum, Gonzalez," dedi Noah duygu yüklü bir sesle. Titriyordu. Bunu hissedebiliyordum. "Bu saçmalıkla işim bitti."

Gonzalez kocama, "Sen sadıksın Noah Messina," dedi. "Bu senin her zaman en güçlü silahın oldu." Etrafa dağılmış cesetlere baktıktan sonra, "Şimdi git ve temiz bir çarşafı git. Bir daha konuşmayacağız. Bir daha görüşmeyeceğiz." Kocama bakan Gonzalez elini uzattı. "Yeterince kayıp verdin, genç dostum." Gözleri Noah'ya dönmeden önce yüzüme kaydı. "Bunu sana olan borcumu ödeme şeklim olarak düşün. Şimdi git. Sana söz veriyorum; bunun için takip edilmeyeceksin."

Nuh'un uzanıp Gonzalez'in elini sıkmasını, ikimizin de hayatında önemli bir anı işaretlemesini neredeyse gerçeküstü bir gerçeklik içinde izledim.

Her şey

bitmişti.

Özgürdü.

İkimiz de öyleydik.

O gece Ateş Çemberi'nden son kez uzaklaştık. Arkamızda birçok iskelet ve sır bırakarak, Noah ve ben geleceğimize doğru yürüdük.

Birlikte.

Son.

Yazar hakkında

Chloe Walsh İrlanda'nın güneyindeki County Cork'ta yaşayan yirmi yedi yaşında bir eş ve iki çocuk annesi. Beş çocuğun en küçüğü olan Walsh için okumak ve yazmak çocukken bir kaçış yoluydu.

Ocak 2014'te Kyle Carter adında ukala, kendine güvenen bir adam hakkında yazmaya başladı ve beş hafta sonra, 2014 Sevgililer Günü'nde, çay içmeye çağıran, Kyle'dan parçalar okuyan ve hikayeyi basılı sayfalar yerine E-okuyucularında okumak isteyen bir avuç arkadaşı için ilk romanı [Düşüşümü Kır](#)'ı kendi kendine yayınladı.

Şaşırtıcı bir şekilde - ve hiç kimse ondan daha fazla şaşırmadı - kitap büyük bir başarı elde etti ve İngiltere En Çok Satanlar Listesinde 1 numaraya ulaştı.

Chloe, bu ikinci kitabın Kyle için son bölüm olacağına söz vererek Nisan 2014'te devam kitabı [Fall to Pieces](#) ile devam etti. Üçüncü bölüm için talep çok fazlaydı ve bir seri doğdu! Son kitap iki oldu: Kazara Kırılan serisinin üçüncü kitabı [Fall on Me](#) Ağustos 2014'te, [Forever we Fall ise](#) Ekim 2014'te yayımlandı.

Carter Kids serisinin ilk kitabı [Treacherous](#) Mart 2015'te, [Always](#) (Carter Kids #1.5) ise Haziran 2015'te yayımlanmıştır. [DiMarco'nun Gizli Aşk Çocuğu](#) (Bölüm 1 ve 2) Mart 2015'in sonlarında yayımlandı.

[Blurring Lines](#) Mayıs 2015'te, [Never Let Me Go ise](#) Aralık 2015'te yayımlandı.

[Thorn](#), yazarın on birinci kitabıdır ve Şubat 2016'da, yayıncılık kariyerinin iki yıl dönümünde yayımlanmıştır. Bunu Eylül 2016'da [Tame](#) takip etti. Aralık ayında yayımlanan [Torment](#)

2016 yılında yayımlanan son kitabıyla birlikte Chloe'nin yayınladığı
kitap sayısı on üçe ulaştı.

Hevesli bir okuyucu olan Chloe, E-okuyucusuyla bir köşede
gizlenmekten ve spor yapmaktan hoşlanıyor.

Paranormal romantizm ve genç yetişkin fantezisine derin bir sevgi
duyuyor ve çok uzak olmayan bir gelecekte bu türlere dalmayı
umuyor

Torment için Çalma Listesi

Müzik, yazma sürecimin en önemli parçalarından biri.
Her bir karakter için çalma listeleri oluşturuyorum.
Hikayelerim için tüm çalma listelerimi yaptığım Spotify'ıma göz atın:

<https://open.spotify.com/user/215l6ymtg7ulpype2otbeseji>

Ben Howard - *Sudaki yulaf*
Little Mix - *These Four Walls*
Adele - *Sweetest Devotion*
Picture This - *Take my hand*
Nickelback - *Trying not to love you*
Andra Day - *Rise up*
Nickelback - *I'd come for you*
Avril Lavigne - *Hot*
Damien Rice - *Tanenin İçindeki Fare*
Anne-Marie - *Alarm*
TI, Rihanna - *Hayatını yaşa*
Empire Cast - *Babam gibi*
Elle King - *Boynum, Sırtım Declan*
O'Rourke - *Ne olursa olsun*
Lera Lynn - *Ring of fire*
Banks - *Beggin for thread*
Matthew Koma - *Suitcase*
Leona Lewis - *Stop crying your heart out*
Daughtry - *Gone too soon*

Chloe Walsh 2017/2018/2019'dan gelecek kitaplar

Sınırların Dışında

(Bağımsız)

Yazan: Chloe

Walsh

Havoc

Yazan: Chloe Walsh

Holly'nin Hikayesi

(İsim teyit edilecek)

(Bağımsız)

Yazan: Chloe Walsh

Kaçınılmaz

(Carter Kids)

Yazan: Chloe

Walsh

Kırılma

Noktası

(Broken Serisi)

Yazan: Chloe

Walsh

Derek

(Broken Serisi)

Yazan: Chloe

Walsh

Cameron

(Carter Kids)

Yazan: Chloe

Walsh

Colton

(Carter Kids)

Yazan: Chloe

Walsh

Logan

(Carter Kids)

Yazan: Chloe

Walsh

Chloe Walsh Yazarının Diğer Kitapları

The Broken Series:

[Düşüşümü Kır](#) (Broken #1)
[Parçalara Ayrıl](#) (Broken #2)
[Üzerime Düş](#) (Broken #3)
[Sonsuza Dek Düşeceğiz](#) .
(Broken #4)

Carter Çocuk Serisi:

[Hain](#) (Carter Çocukları #1) .
[Daima](#) (Carter Çocukları
#1.5) [Diken](#) (Carter
Çocukları #2)
[Tame](#) (Carter Çocukları
#3) [Torment](#) (Carter
Çocukları #4)

Noah ve Teagan hakkında kitaplar:

[Hain](#) (Carter Çocukları #1) .
[Diken](#) (Carter Çocukları
#2) [Uysal](#) (Carter
Çocukları #3)
[Azap](#) (Carter Çocukları #4)

Hope ve Jordan hakkında kitaplar:

[Her Zaman](#) (Carter Çocukları #1.5)

DiMarco Hanedanlığı:

[DiMarco'nun Gizli Aşk Çocuğu: Birinci
Bölüm](#) [DiMarco'nun Gizli Aşk Çocuğu:
İkinci Bölüm](#)

Blurred Lines:

Bulanıklaşan
Çizgiler Beni
Asla Bırakma

Chloe'yi Sosyal Medyada Takip Edin:

Instagram: <https://www.instagram.com/momwritesbooks/>

Twitter: <https://www.twitter.com/cwalshauthor>

Facebook: <https://www.facebook.com/AuthorChloeWalsh/>

Chloe's Clovers Facebook Grubu: <https://www.facebook.com/groups/788242834605964/> Web

Sitesi: <http://www.chloewalshauthor.com>

Snapchat Kullanıcı Adı: cwalshauthr

Chloe ile birçok sosyal medya sayfası aracılığıyla iletişime geçebilir

veya aşağıdaki e-posta adresine bir satır bırakabilirsiniz:

info@chloewalshauthor.com

Chloe'nin Posta Listesine kaydolun:

Chloe'nin devam etmekte olan çalışmaları ve en son yayınları hakkında güncellemeler için [buraya](#) tıklayarak aylık bültenine kaydolun.

Ya da

Torment'in imzalı ciltsiz kopyasını sipariş etmek için

veya Chloe'nin diğerk kitaplarından herhangi biri için [buradan](#) evrimii mağazasını ziyaret edin.

Teşekkür

Her zaman olduğu gibi, okuyucularıma benimle birlikte orada kaldıkları için teşekkür etmek istiyorum. Bu benim on üçüncü kitabım ve dürüst olmak gerekirse desteğiniz olmadan yapamazdım, çocuklar, bu yüzden teşekkür ederim!

Chloe's Clovers'daki kızlarıma: Kemiklerinizi seviyorum çocuklar. Beni gülümsettiğiniz ve bu yolculuğu bu kadar değerli kıldığınız için teşekkür ederim.

Sonsuz destekleri için aileme ve arkadaşlarıma teşekkür ederim.

Editörüm Aleesha Davis'e büyük bir teşekkür borçluyum. Bu kız benim cankurtaranım ve kayam. Bana nasıl katlanıyor, asla anlayamayacağım, ama onu ölümüne seviyorum ve bu yüzden minnettarım.
bana şans ver.

Chloe xx